

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Baggesen, Jens.; af Jens Baggesen.

Titel | Title:

Nye blandede Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Frederik Brummers Forlag, 1807

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8], 374 s.

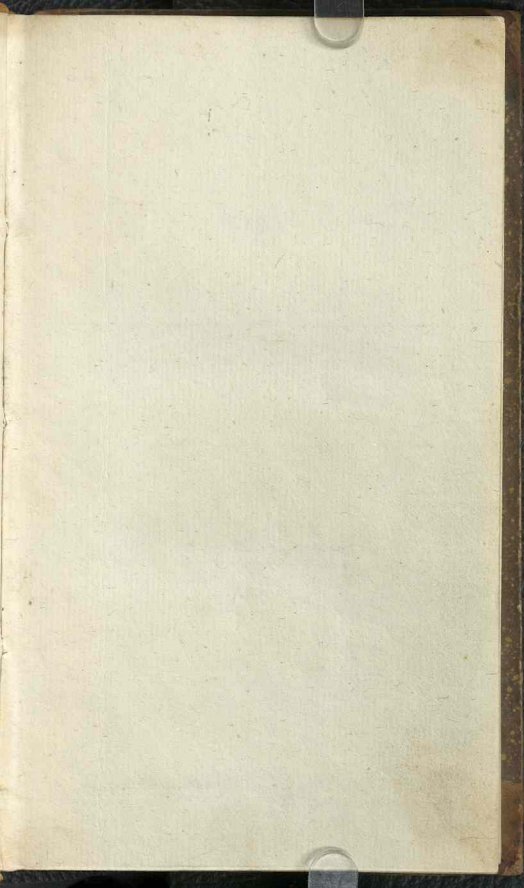
DK

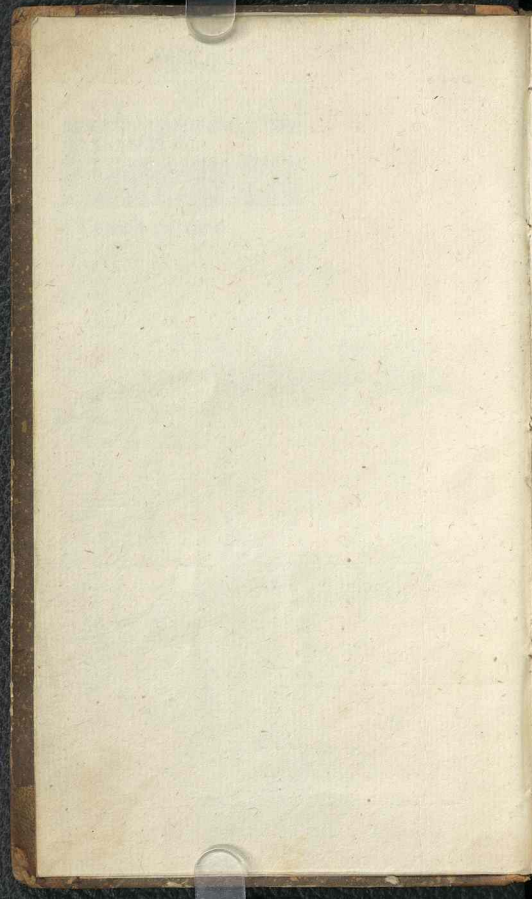
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

N y e

Blandede Digte.

Første Samling.

1800

Blanche D. D. D.

Blanche D. D. D.

By

BLANDEDE DIGTE

af
Jens Baggesen

Paulo majora canamus.
Virg.

Kjøbenhavn

1807.

Paa Frederik Brummers Forlag
trykt hos Z-Breum.

Smøge.

211

BIBLIOTHECA REGIA

Christoph

1807

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Christoph

1807

For Frederik Christianus Christen
Kongens Børn

Deres Kongelige Hoied

K r o n p r i n d s e n

underdanigst

helliget

af

Forfatteren.

Fortælle.

Den skiemtsomme Rolle, jeg tildeels imod min oprindelige Lyst, tildeels ogsaa maaskee mod min egentlige Naturevne, i mine Comiske Fortællinger, Riimbreve, og enkelte satiriske, eller i det mindste med Satire blandede Smaastykker har spillet, er, som litterarisk Bane, sluttet med min Gienganger. Thi uagtet de følgende Deele af ovennævnte Arbejder endnu ikke have forladt Pressen, ere de dog alle færdige fra min Haand, og Giengangeren er det sidste Skiemtedigt, jeg har skrevet. Jeg behøver neppe at giøre Læseren, som nu veed dette, opmærksom paa, hvad Dobbeltheden deri, Eenetalen paa Hiornesteenen, og den ligesom Afstedtagen med mig selv i dette Digt betyder. Det maa min Muses Dvergang fra det Spøgende til det Alvorlige, eller rettere: fra det overgivne Lunefulde til det findige Rolige.

Med nærværende Samling af blandede Digte, hvis Fortsættelse, under Navn af N y e s t e b l a n d e d e D i g t e, snart vil følge, begynder en nye Periode af mit Digterliv, og med samme min egentlige Kunstbane. Paa nogle faa Stykker nær, der, saavel i Alder, som Maaeer, noksom affstikke mod de øvrige, for at gjøre min Udpegning deraf overflødig, hersker meer eller mindre i denne begyndte Samling den Mand og den Tone, jeg, for Fremtiden, som den mig naturligste, og tillige mit eiendommelige Kalb værdisste, agter at bevare.

I den forlastede Begyndelse til Digtet *Odi* i *Tamher* har jeg villet forelægge Læseren en Prove, saavidt den hexametriske, hvorpaa jeg arbejder, og som jeg haaber at fuldende, rækker, for at sætte Fortæintigheden af det egentlige episke Versmaal i det stærkeste Lys. Dette fædrelandske Digt, og Homers *Verkers* Oversættelse, ville for Eftertiden, næsten ubeslukkende, beskæftige mig, som dansk Digter.

Skrevet i Kjøbenhavn,
den 1ste Mai 1807.

I n d h o l d.

Tillegnelles = Dde.

Til Kronprindsesse Maria = Side 1.

De Danskes Priis, af Tasso = 19.

Homers Ilias.

Første Rhapsodie = = = 49.

Anden Rhapsodie = = = 130.

Lenardo og Blandine = = 192.

Leiesvendene = = = 220.

Brev til Frederik den Store = 232.

Patriotisme = = = 241.

Minonas Gravværelse = = 254.

Eivinds Drom " " 257.

Vastrudnermaal " " 264.

Begyndelsen til Digtet: Dbin,

i Jamber " " " 290.

Ymers Dannelsse " " 298.

Dbin. Begyndelsen af første

Sang i Herametret " " 303.

Babylons Fald " " 313.

Skabelsen " " " 329.

Diævelens Åbenbarelse " " 337.

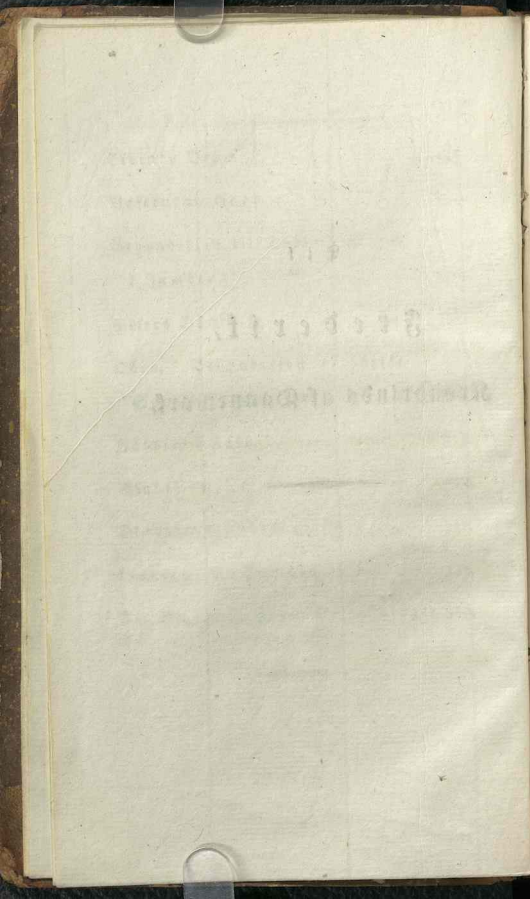
Leonore. En Ballade " " 343.

Til Digteren, Adam Ohlenschläger 360.

211

F r e d e r i k,

Kronprinds af Dannemark.

Naar ivende Rigers Brødrestemmer

lyde,

lyde,

Fra Slot og Hytte henrykt til Din Priis,

Naar Himmets Jubler Tak Dig og Beun-

dring yde,

dring yde,

Mens Fremmede maa selv, trods Uvind, lyde

udbryde:

udbryde:

"De Danskes Fiegod er stor og vilis!"

Naar Varder (o! den eviggrønne
Krone

Mig vinler mindre Fien, end disses Held!)

Beslalt af Din dem nære Gubdom, nær Din
Throne,

Bestraalt af Himlen i Marias Smil, Dig
tone,

Veruust af Fædreslandets Glæders Væld —

Hvad kan da den landsfugtige Cas-
mene,

Fortrolig kun med Beemods Melodie,

Som, Halcyone lig, hensesker Livet, ene

Blandt fjerne Klipper, langt fra Hjemmets

Hippokrene,

Dig nynne — værdigt Danmarks Harmo-

nie?

Dg jeg var eengang blandt de Lykke-
lige,

Hvis Lod — misundt af hvert et Sangens
Folk —

Det blev, at frandsk Mod og Dyder i det
Rige,

Som friheddannes af en Hercker uden Lige;

Da blev og min Begeistring Glædens Folk:

Da greb en Gud min Aand, hvis Ild

fortærte

Mit Støv, og luttred det til Himles Lust;

Da slog, af Brødres Fryd oplivet, heit mit

Hierte;

Da soulmed, trods hvert Nag af egen jordiff

Smerte,

Til Sang om Danſkes Salighed mit Bryst:

O Du, den æbleste blandt Jordens
Helte,

O Fredrik! stor i Fred, og stor i Krig!

Da tolked jeg den Graad, som mine Brødre
fældte,

Hvergang det Danmarks Held, og Danmarks
Ere giældte,

Ved at erklende Nordens Skjold i Dig!

Da blandte jeg med glade Bards
Toner

Min Harpes Klang, mit Hjertes høie Raab;
Og, Mælket selv i Ekor af frandsede Ten-
toner,

Udbredte jeg min Sang til Sydens næste
Zoner

Om Tvillingrigets Lyst og Nordens Haab.

Men nu! hvad kan, hvad tør en Fjngt-
nings Læbe,

Som Skiebnen sierned fra det elskte Mord?

Hvis Jubellyd, som frem af knuste Hierte
stræbe,

Ubodelige Savn i Fædflen grusom dræbe?

Hvad kan en Fiskfugl — langt fra Lundens
Chor?

Eg hæve kan den! end engang sig

svinge

Fra sit eensomme, fjerne, tause Skær!

Og, trods den Afgrunds Magt, hvis Taarne

den omringe,

Med nordisk Mod og Eyst paa sin Beun-

drings Vinge

Heit overskybe Mørkets hele Hær —

Lydt giennemflingre Nat., og Storm,
og Jorden —

I ffdste Sul omnyrne Hertbas De —

Endnu engaug, Dig nær, o Fredrik! i

Dit Norden

Eosfyngge høit Din Daad, Dit Værd for hele

Jorden —

Henslagre til Dit Alsters Fod, og — døe.

N y e

Blandede Digte.

1811

3 1/2

1811

1811

1811

1811

Til

M a r i a,

Kronprindsesse af Danmark.

Forste, bedste, blideste blandt Qvinder,
Engelinde, Fredens Engels Lyst!
For hvis milde Blikke Smerten svinder
I hver Lidendes beklemte Bryst,

Sulbeste Tyrstinde, Morgenrøden,
 For hvis Komme Daagen svinder, lig,
 Ved hvis Purpurstraalers aarle Nøden
 Nattens sorte Skygger flue sig!

Lig og Aftenrøden, naar dens Smile
 Siennem Jordenskyens Taarer brod,
 Og paa matte Hyrdes Blomsterhvide
 Himlens Rosers Nectardraaber giod!

Blomstre støder jeg Dig, med bange Bittren,
 Hvert i ængstelig Skynding, dyglig plukt
 Mellem Stormes Brag, og Jordners Knittren;
 Intet, al! er, som jeg anstte, smukt —

Intet værdt i Krandsen at indflettes,
 Lykkelige Bårder binde Dig,
 Eller paa det hulde Bryst at sættes,
 Hvor Din Fredriks Himmel hæver sig.

Thi da fiern blandt Sydens falkte Grave
 Disse danske Planter spired frem,
 Straalte Solen over Herthas Have
 Ikke til den Vraa, som glemte dem.

Uk! Dit Blik har aldrig Mørket glædet,
 Hvor de pipped frem paa Gravens Rand;
 Hvor, af mine Taarers Dug kun vædet,
 Hvert opvoxed i den tørre Sand.

O! men som et Veemods: Dfferminde

Fra den Skald, der frydlos hylde Dig,

Lad dem finde for Din Gud, Fyrstinde!

Doden, som han selv tilensker sig!

De Danske Priis,

af Tasse,

eller

S v e n d s D ø d.

(Episode af det befriede Jerusalems ottende Bog.)

Uveiret var forbi; den rædsomste blandt Nætter
Forsvandt; og over Gotfreds vide Leir
Bred Morgnens Høre frem af Øiens Sletter,
Bebudende Naturen Solens Seir.

Den sidste Torden taug; dog Morkets Sværme
giøde

End Helved: Edder i de soundne Stormes Spor;
Dg svævende din Flugt, Alekto, trædsf imøde
Udbrod den giftigste blandt Aander, Astrapor:

"Skue hist den Ridder, af hvis støvbedækte Pande
"I snare Nærmen Sveden strømmer ned,
"Danst er han, eene skaant af Skiebner, for at
sande

"Den Daad, som sidste Slægt vil studse ved,
"Det Tordenbud, han Leiren har at bringe
"Om Svends og alle Danskes Heltedød,
"For de Beleirende det frygteligste Stød,
"Vil Gotfred til Rinaldos Hjemkalb tvinge.

"Sog, i de Frankers Hær at snige dig,
 "Fylb den med Vind, Had, og nidse Trætter,
 "Mag, ved din Underfundighed og Evig,
 "At Mand mod Mand, og hver mod Oversten sig sætter!
 "Beaand med nedrig Mistroe hver en Helt,
 "Dphids Italiener, Schweizer, Britte,
 "Mod Franken! Sving din Brand i Leirens Midte,
 "Dg tænd med Dyrers Flamme hvert et Telt!

"At leeto værdig er en saadan Daad,"
 Saa slutted Astragor, "vor Fyrste vil paaskionne
 "Din Iver, og med Edles Blod og Graad
 "Dens Udfald til hans Thrones Ære lønne."
 Ham hørte Furien, og fulgte Binket froe.
 Smidlertid var alt hin Ridder tæt ved Skandsen,

Dg raabte: "viser mig i Hast, og uden Standsen

"Til Øverstens Paultun; mit Bud kan ei berøe."

Ham Veien viistes strax; og, graadig efter snart
 At vide, hvad bebuder sig en Fart,

Løb efter ham de studsende Gelidder,

Erødigt nærmer sig den danske Ridder,

Dg høiende sig dybt hen over blanke Skjold:

"O Gyrfte," brød han ud, "hvis Lov alt tusindfold

"Fra Syd til Nord paa Christnes Læber klinger!

"Med tunge Suk jeg dig et kvalfuldt Budskab
 bringer.

"De Danstes Kronprinds, en ærværdig Faders

Stav

"Dg ene Son, den unge Svend, alt længe

"Af ædel Iver brændte, sig at trænge

"Trods hver en Hindring over Land og Hav,

"Til fælleds Tog med dig mod Christenhedens Fiende.

"Den Lod, at kæmpe her med dig, han fandt saa

flou,

"At Diademets Vink, og selv hans Faders Bøn

"Ei mægtig var, hans frække Sind at vende.

"En i uvirksomt Mag henstumret Løbebane

"Hans æreløstne Siel ei agted Lyset værd;

"At lære Kunsten, ret at ordne Ledingsfærd,

"Han ilede til Kunstens Mesters Bane.

"Hvor rødmed han, at alt Rinaldos Drøds-

dands,

"Med lige Skridt af Aar, ham lod saa langt tilbage!

"Dog stedse stod hans Hu, selv i hans Barndoms

Dage,

"Langt meer til Himmels, end Jordens Palmers

Glands.

"Han rev sig løs, og gik med en begejstret Skare

"Udvalgte Danske Mænd til Thracien ombord,

"Hvor ham Alexius, og dem, som med ham

vare,

"I Keiserstaden modtog. See da foer

"Din Sechart, nylig landet, ham imøde,

"Med Tidender fra din berømte Leir,

"Om Antiochiens Erobring, og den Seir,

"I hvilken Tyrken saae din Delogs Morgenrøde.

"Dg meldte hvor din Hær, trods Fiendens Over-
magt,

"Skiondt Persien brød op med alle sine Skarer,

"Utallige, som Hagl der over Marken farer,

"Gik frem, med snare Skridt, mod Zion ufor-
sagt.

"Beskrev ham Dig, og gjorde ham bekendt

"Med dine Kæmper, og med alle Korsets Helte,

"Dg endelig med ham, som fleest i Kampen fældte,

"Rinaldo, der forlængst hans Higen havde tændt.

"Tilfældt beretted han, hvorlunde nu dit Bud

"Alt mod Jerusalem lod hele Hæren rykke,

"Dg hvor man ønskede, at hans Laurbærs snare

Slud

"Den flionne Krands med ny Forffionnen maatte
smykke.

"Den raskke Ynglings Siæl gik tændt i Flammer op

"Ved hin Beretning, og hans fulbe Hierte brændte,

"Paa hine Fienders Gruus, som Helligdommen
fiændte,

"At stige blodbestænkt til Zions Klippes Top.

"Ham syntes, hvad han om din Hærs Bedrifter
horte,

"Bebreide hver en Dag, hendvælet uden Daad,

"Forgieves søgte Keiseren med Raad

"Og Væn at helde ham; hans Iver intet rørte.

"At have tovet kun et Blud, maaskee forspilde

"Det store Nu, var al hans ene Skræk;

"J øvrigt brød han ud, jeg trodser Døden kiæk,

"Dens Slag mig træffe tidlig eller sildt !

"Dg selv bevingede hans Iver Skiebne's Piiil ;

"Skiondt senere den ham dog altid havde suudet ;

"Han brød, før Solen end i Østen var oprundet,

"Med sine Kiæmper op i fuldbegjæstret Til.

"Frygt at forsinke sig, bestemte ham at drage

"Ivers giennem Landet til Jerusalem,

"Skiondt han en Omvei havde kunnet tage ;

"Men, trods hver Hindring, gik han ligesrem,

"Snart greb os Mangel, snart en Drop af Siens

der an ;

"Med nye Farer Skridt for Skridt vi maatte kiempe ;

"Men ingen sværg, i Spidsen lynte han;

"Dg vor Begeistring intet kunde dæmpe.

"Rast fulgte vi hans Spor, og vore Barde sang;

"Thi Seier krante vor forbovne Moie,

"Indtil en Dag ved Solens Undergang

"Vi flued Palæstinas nære Høie.

"Her fandt vi vore Speidere; men Skræk

"Stod malt i deres Blikke; hvad de meldte,

"De Ældste Heltes Mod i Hæren fældte,

"Kun Hærens unge Fører end blev klæk.

"Han horte rolig, kold, med Smil, og uforfærdet,

"Hvor nær os trued Fiendens største Magt.

"Dg medens alle blegnede forfægt,

"Fremtreen han, svingende med Seiersmine Sværdet.

"To Kroner," lod hans Død, "nu straal'er os

inøde:

"En Seierskrone hist, og her en Martyrkrands."

"Og skiondt for hin mit Bryst begierte først at

bløde,

"Med Vellyst vinker og mit Hierte dennes Glæds.

"O! mine Brødre! har os Skiebnen her bestemt

"En blodig Grav, saa lad os hævn'et falde!

"Som Helte slaae, og døe, og, evig uforglem't,

"Lad Efterverden os de Lappres Mønstre kalde!"

"Flar ordnede han alt, anvisende hver Mand"

"Sin Hæderspost, og leirede paa Jorden

"Den matte Hær, men bød, udrustet, holde Stand

"Mod Overrumpling i behørig Orden."

"Selv vaager han i Rustning, skiondt sit Slør

"Alt Natten over al Naturen rusler:

"Da pludselig et rædsomt Baabenbulder

"Ds alle tordner: Seirer, eller døer!

"Til Baaben!" raaber Helten flux, og springer

"I Spidsen af det forreste Geled,

"Og høit sit dragne Sværd han munter svinger,

"Som rørte Maalet alt hans sidste Fied.

"Snart see vi os, skiondt dækt af Nattens Vinger,

"Omlynt af Fienders Pile fiern og nær:

"En Skov af Spyd og Landser os omringer —

"Og fort: vi kæmpe midt i Fiendens Hær,

"For stor var Overmagten, Skarer strede

"Mod Enkelte; dog bødte Kraft og Mod

"Paa Mangelen af Magt; og vore Fienders Blod

"Flød strømmevist i Morderlagets Hede.

"Vort eget Tab tillod os Mattedes Flod

"Ei tydelig at skielne: hvilke Heste

"Tilbageblev, og hvilke Fienden fældte —

"Hver slog i Blinde ned hvad ham imøde foer.

"Imidlertid formaaede Natten ei

"Vot Kongesøns Bedrifter at fordunkle

"Eg Morderengelen paa Dødens Wei,

"Man saae ham overalt i Malmets funke.

"Som Tordenstraalen, mellem Skrald i Skrald,

"Udsplitter Skyen, og opklarer Himlens Døke,

"Saa lynede hans Sværd i Fiendens Fald,

"Veiledende vort Mod i Slagets Mørke.

"Vi længtes efter Dagens Komme — Bee!

"Den kom! og viiste, hvad os Natten dækked:

"Hvad Skueplads fik her vort Blik at see!

"Kun Lig hos Lig, saavidt sig Diet strækked.

"For længe havde Stridens Hede vart,

"Vor Hær var til en lille Hob indsvundet:

"Den Rest, som endnu stod uovervundet,

"Var for at see sin Undergang kun spart.

"O! hvilket Syn! o Blodbad uden Mage!

"Utalige var Fiendens Skarers Lig;

"Af tvende Tusind vi var Hundrede tilbage.

"Dog uforandret, kold og rolig stod

"Iblandt de blegnende Skoldungen: "Tiler

"I deres Spor!" saa raabte han: "vort Mob

"Dem efterligne! Martyrpalmen smiler!"

"Han smilte; svang med sidste Kraft sit Sværd,
 "Dg free, saa syntes det, sig til sit Maal at vende,
 "Foer han imøde Fiendens friske Hær,
 "Det største Helteliv, vor Jord har seet, at ende,
 "Hans ranke Krop, af tusind Ekrammer alt
 "Eet blodigt Saar, sig styrtebe, lig Døden,
 "I Hedningernes Midte. Rundtom faldt,
 "Hvad ikke flygtebe, hans sidste Møden.

"Din Almagt, høie Dyb, hans Sværd endnu gav
 Vinger,

"Dg sammenholdt endnu hans sonderhugne Krop.
 "Saa rædsomt er for hvert et Skib, som det om-
 ringer,

"

"Et synkesærdigt Brag, som gaaer i Flammer op.

"Dog endelig, omstormt af stedse nye Farer,

"Igennem bort af en uvoren Ræmpes Spyd,

"Han, midt i Fiendens Kræk - forsteente Skarer,

"Sank under Bægten af sin egen Dyb.

"Ei faldt han overbundet; Fienden bæved

"End for den segnendes usvækkelige Mob.

"Hans seierstolte Siæl sig først til Himlen hæved,

"Da ned paa Jorden randt hans sidste Draat

• Blod.

"Den sidste sank han — ingen var tilbage.

"Jeg eene — At! Forklarede: du veed,

"At ei ved egen Skyld mig spartes mine Dage:

"Du veed, at jeg med dig til Døden stred!

"Blandt dem, som om min Prinds i Slaget

faldt,

"Laar jeg, i eget Blod, et Vidne til hans Vre;

"Dg døende med ham, min Siæl sig drømmed

alt

"I Salighedens Hiem imellem Lysets Hære.

"Saa laar jeg længe blandt de elskte Fig,

"Ufmægtig, af en Slum, lig Dødens Blund, be-

berøvet,

"Al Selvbevidsthed og al Sands berøvet,

"Til et forvirret Lys af Mørket valte mig.

"Jeg vaagned op, som af en bange Drøm,

"Dg fløed Lysningen sig Stedet nærmere,

"Hvor jeg udmattet laae, for krasløs og for øm

"Til Flugt, end sig til mit Liv at klerme,

"Og ændsed jeg det lidet; mine Saar

"Begyndte, mig saa smertelig at brænde,

"At jeg misundte mine Brodres Saar,

"Hvis Lidelser med Døden var til Ende.

"Lidt efter lidt tog denne Lysning til;

"Og den sig nærmende matblege Flimmer,

"Som halv jeg tog for min Indbildnings Epil

"Blev for mit Die til en Fakkelflimmer;

"To Munkes saae jeg nu med tændte Fakler staae

"Tæt ved mig: "Reis dig op min Søn," saa talte

"Den ene, "du din Lid til din Forløser staae!" —

"Min Smertes Brand den blide Stemme svalte.

"Han bøiede sig over mig, og slog
 "Tre høitidsfulde Kors, og paa mit Hjerte lagde
 "Sin vidtopladede Haand; nyt Liv min Aande drog
 "Alt som Velsignelsen han lyst. Hvad han sagde,
 "Jeg neppe hørte. "Reis dig matte Krop!"
 "Udbød han endelig med hævet Stemme!
 "Og, Under uden Mage! jeg stod op,
 "Og syntes dobbelt Liv forynget at fornemme.

"Med Studsen, halv med Skræk, jeg om mig
 stirred.

"Du lidet Troende!" brød min Helbreder ud:
 "Har du da glemt, da Smerten dig forvirred"
 "At intet er Umuelighed for Gud?
 "Du troer os Aander! viid, vi begge ere

"O Levende som du; men langt fra Verdens

Larm

"Vi hellige vort Liv til vor Forsøners Ære,

"Blandt disse Fjeld, i Censomhedens Arm,

"For dig at redde, førte han, hvis Die

"Fra Pol til Pol bevogter alt, mit Fjeld

"Igennem Nattens Mulm til disse Høie,

"Og gav sin ringe Træl den Magt, du stubser

ved.

"Han vil og ei, at de nedbrudte Hytter,

"Hvis Heltesfæle fleg til Lysets Bøe,

"Skal werde vilde Dyr, og Stormens Bøt-

ter;

"Men at det æble Stov skal nyde hellig Røe.

"Han vil, at Svends det store Lig skal finde

"Selv her i Døken den fortiente Bautasteen :

"Et høit, urokkeligt, og evigt Hædersminde,

"Fortællende hans Daad, skal dække Heltens Been.

"Blik op mod Himlen! Kue blandt hine Straaler

"Den største, lig en Sol, mod Jorden sænke sig,

"Og med en Glands, som Diet neppe taaler,

"Neddale paa din Fyrsters faldne Lig!"

"Og, underfulde Syn! I Matten skued

"Mit Blik en Stjerne langsom sænke ned

"En Straale, der med Dagens Flamme lued,

"Og rundt oplyste Heltens Banested.

"Den giennemstungne Krop laae dækt af Tise,

"Nedfældet i sin Ungdoms favre Vaar,

End skion i Dødens Favn! Forklart af Himlens

Smile,

"Hvor herligt straaede hvert blodigt Saar!

"Han laae, med opad vendet Ansyn, rolig,

"Et Smil paa Læben, som om end hans

Blif

"Opstirrede til Lysets høie Bolig,

"Hvis Herster ordnede den Gang, han gik.

"Hans Høire krampede sig om Fæstet end af Svær:

det,

"Som i Begreb det sidste Slag at slaae;

"Men andagtsfuld i Liv og Død, som ufor-

færdet,

"Den venstre signende paa Brystet laae.

"Mens Ballen rundt gienløb af mine Skrig og

Sufke,

"Dg jeg i Taarers Blod udstrømmede min Aand,

"Jeg Eremiten saae sig ned mod Liget bukke,

"Dg vriste Sværdet af den Faldnes blege Haand:

"Skue dette Sværd, end rødt af Blod af tusind

Fiender,

"Der faldt, hvor han det svang! ulignelig i Værd

"Er Klingen! Fra dit Hiem til Jordens Ender

"Ei findes Mage til den danske Fyrstes Sværd!

"Han, som beroppe hersker, vil at samme,

"Skiondt Haanden sank, som førte det, endnu

"Skal tusind Fiender til hans Riges Vre ramme,

"Dg længe vorde Hedningernes Gru.

"Han binder til dets Fæste Krigens Skæbne;

"Saa lyder over det den Herres Herres Ord:

"Den ædle Krigers Haand skal dette Sværd bevæbne,

"Som hevner Evends, den danske Fyrstes,

Mod.

"Ham Soliman har dræbt, og Soliman

skal segne

"For dette Sværd! Modtag det, unge Mand,

"Og iit dermed herfra til Zions Egne,

"Hvor Gotsfreds Leir mod Fienden holder Stand!

"Gaae kiæl og uforkædet, trods hver Moie,

"Hver Fare, hver en Fiende, ligefrem!

"Dit Liv beskytter han, hvis Forsøns Die

"Beregter alt! Iit til Jerusalem!

"Fortæl, hvad du har seet, fortæl i Leiren
 "De Danſtes Heltedaad, din Tyrſtes Død!
 "Lad Melden om det ædle Blod, ſom flød,
 "Opflamme hvert et Brøſt til Kiempen og til Seiren!
 "Blis i ſin hele Glands den Helt, hvis Sværd
 "Du bringer! Lad hans ſtore Minde brænde
 "I alle Chriſtnes Barm, og i hver Kiæmper tænke
 "Lyſt til at ligne Svend, og vorde Palmen værd!

"En Ridder, ung ſom han, har Himmelen be-

klæret

"Det Sværd, den Herlige paa Jorden efterlod,
 "Min aldo! — Jorden om hans Navn er kiendt
 og æret;

"Dets Glands opflammede din unge Tyrſtes Mod.

"Giv ham det hen, og byd ham, Svend at
 hevne;

"Ega vil det han, som styrer Jord og Hav!" —

"Den Gamle taug. Men intet Ord kan nævne

"Den Herlighed, som nu mit Blik omgav.

"Om Liget hæved sig i kunstig Pragt og Orden,

"Ved en usynlig Magt, i det jeg taareblendt

"Henskirred, fire Støtter op af Jorden,

"Bedejlet af en Hvelvings Firmament.

"Min Fyrstes Navn og Daad i gyldne Flammer
 lued

"Paa Marmorpillerne med Evighedens Krands.

"Og mine Landsmænds Hæder, hvor jeg stued,

"Mit Blik fortryllet med Udbodeligheds Glæds. —

"Her, udbroød Didingen paa nye, hvor Jorden
 "Beduggedes af den Forklartes Blod,
 "Hans Mausolee skal trodse Storm og Jorden,
 "Dg staae til Tyrkens Skræk, som Helten stod.
 "Omringt af sine Mænd hans Been her rolig hvile.
 "Begræd ei meer den Salige! Følg med
 "Dg hvil dig ud hos os, for, rast, paa lette Fied
 "I Morgen til din Vandrings Maal at ile! —

"Saa talte han, og op og ned blandt Taffer
 "Af vilde Fjeld, imellem Steen og Krat
 "Vi vandred, over flodbegroede Bakker,
 "Med Fakkelskinnet i den mørke Nat,
 "Til Hulen, hvor de tvende trygge leved
 "Med Drakens vilde Dyr i stille Fred,

"Beskytted af den Aand, hvis Vinger om dem
svæved,

"Og noksom væbnede med dig, Ufkyldighed!

"Her, efter Styrkning af en ringe Gode,

"Paa tørret Løv min Krop udhvilte sig;

"Og med det første Glimt af Dagens Morgenrøde

"De tvende Helgenbrødre vakte mig;

"Jeg op af Leiet sprang, tog Afsked med de Fromme,

"Og, af den Gamle selv paa Veien bragt,

"Jeg flyndte hid til dit Paulum mit Komme

"Igiennem Drøner, Fiender, og din Vagt." —

Den danske Ridder sang; og Gotfred talte:

"Det Bud, du bringer os om hine Heltens Død,

"Hvis mageløse Dyd alt mangen Flygtning malte,

"Er for de Christnes Hær et rædsomt Tordenstod.

"Almægtige! saa maatte denne Skare

"Den meest udvalgte, Solen kæmpe faae!

"Svend, og de samtlige: som med ham vare,

"Saa tidlig ind i Evigheden gaae!

"Men al! kun os, ei Eder jeg begræber,

"I altforherlige, hvis Palmers Glæds

"Kun Glædens Taarer og Beundringens tilstø-

der! —

"Jeg seer dig front med Evighedens Krands,

"Korsfanens Vre, Heltenes Exempel!

"Jeg fluer Engle tælle dine Saar!

"Dy med en Glæds, som ingen Straale naaer,

"Jeg seer dig øverst i Udsødeligheds Tempel!

- "Men du, som troe med ham og hine færd,
 "Vær stolt! Og dig en herlig Løb blev givet:
 "At lindre, hvad ved hines Tab vi leed,
 "Et Under sparte dig i Døden Livet!
 "Dig, eene Rest af dine Brødre, værd
 "Det danske Navn! Dig lønne her den Ære,
 "Mit Togs, de Christnes Skiebne, stolt at bære:
 "Gaae, sog Rinaldo, bring ham Heltens Sværd!"
-

Homers Ilias.

Første Rhapsodie.

Syng, Gudinde, den Harm, som tændte Pe-
liden Achilles
Hierte til Hevn; og Achaiernes Folk voldt tusinde
Qualer;
Da den Kiæmpernes Skygger i talles Mængde
til Nis-

Styrtede brat, og dem selv gav Priis tilslim-

lende Hunde

Samt Rovfuglenes Sværm. Zeus Raad saa

vordede fuldbragt:

Fra den Dag, da ved Troist adskillebes først fra

hinanden

Akreus herskende Søn, og den herlige Kriæmper

Achilleus.

Hvo blandt Guderne vakte den Splid, som skildte

dem fiendtlig? —

Zeus og Letos Søn. Thi han, mod Herskeren

optændt,

Sendte til Leiren uløselig Soet; og Folkene hen-

sank,

Bødende Gudens den yndede Præsts Forhaaning

af Drotten

Atreus Søn. Han kom til Achaiernes hurtige

Snekker,

Bringende Eliænt af umaadeligt Værd, for at

løse sin Datter,

Bærende Gæbes Apollons, den vidtberam-

mendes, Laurkrands

Over den gyldene Stav, og bønfaaldt alle Helleener,

Dog Attriderne fremmest, de to Hærskarernes

Drotter:

Atreus Sønner! og I, fødskimrende Danaer,

samtlig!

Eder forleene de høit i Olympgaard thronende Guder

D 2

Priamos Stads Nedbrud, og den velforønskede
 Hiemfart!

Men frigiver mit elskede Barn, og annammer
 min Løsning,

Urefrygtende Zeus fiernrammende Son Apol-
 lon!

Flux bifaldende flingred Hellenernes samtlige Til-
 raab:

Præsten at ære med Frygt, og annamme den
 glimrende Løsning.

Atræus mægtige Son, Agamemnon, eene be-
 freed det:

Bægrende jog han ham bort, og tistalte ham haan-
 lig med Trudsel:

Samle! jeg raader dig, flye for mit Blik ved

de bugede Snekker

Flux; og viis dig ei oftere her! dig lidt vilde nytte,

Traf jeg dig atter, din Stav, og Apollons krands

sende Laurbær.

Hende jeg giver ei frie, for engang, graahærdet

af Alder,

I min argiviske Borg hun, langt fra fædrene

Hjemstavn,

Tiener som Bøverske mig, og beeler mit natlige

Leie;

Tirr mig ei meere, men gaa, hvis ellers du har

dit Behold tiært.

Saa han talte; men Osbingen staa, og lod

hans Befaling.

Taus tilbage han gif paa det huultenbrusende

Havs Bred,

Bandrende lange affides, og bad med sukkende

Daager

Hoit til den herkende Son af den guldbaarlokkede

Leio

Ja

Ja

Hør mig, o mægtige Gud, som med solberne

Bue dit Chrysa,

Killa, din hellige Stab, og dit Tenedos her-

Ja

Smintheus! Saa du tilforn mig tælle dit

flinnende Tempel;

Saae du mig riste tilforn dig offrende, Tyres

eg Baffes

Flommede Bove med Lyst, opfyld da denne min

Siels Bøn:

Siels Bøn:

Hævn paa de Danaers Folk min Graad med ram-

mende Piile!

mende Piile!

Saa han sukkende bad, og Ham horede Tobos

Apollon.

Apollon.

Fra de olympiske Toppe nedilte han, Hiertet af

Harm fuldt,

Harm fuldt,

Buen om Skulbrene hængt, og det ringstildækkede

Rogger.

Rolvene flungred om Skulbrene lydt, da med Brede

han fremgik

han fremgik

Evingende sig; hans Nie var mørkt som sortnende

Natmusm.

Natmusm.

Giern bag Elbena leiret, affød han den vingebe

Dæpfil,

Dg med forfærdelig Klang sprang Strængen til:

bage paa Buen.

Muuler i Forslningen faldt for hans Skub, og

hurtige Hunde,

Dog tilsidst mod dem selv henvendende Piienes

Mordflugt,

Traf han; og Baal nu ved Baal opluede Ligenes

Dynger.

Ni samfælbige Dage henfoer si Leiren hans

Piile.

Men paa den tiende kaldte til Thing alt Folket

Achilleus,

Skyn det i Hiertet dertil af den sneehvidarmede

Here,

Der, for Achaiernes Folk omsorgende, flueb dem

hendsøe.

Som nu forsamled de var, og Forsamlingen leiret

i Kreds sad,

Reiste sig, talende saa, Fodshyren i Kampen,

Achilleus.

Om i Taaget igjen, Agamemnon, vende vi

hiem da,

Eværmende heden som beden, hvis ellers Døden

vi undslye.

Neppes! da haade nu Vest Achaierne tærer, og

Drilog.

Dog, velan! raadspørger forud en Dffrer, en Spaa-
mand,

Eller en Dromudthder, (thi Dromme jo komme
fra Zeus og!)

Der os beteer, hvi saa saare forbittrede's Jøbo's
Apollon:

Om ham hellige Løfter forsommedes? om Hela-
tombet,

Eller en ryggede Duft af Lam, og uvanflede Geeder,
Maatte formilde hans Barm til end at afvende
vor Dmkomst?

Altsaa talede Helten, og satte sig den Blubselig
fremstod

Kalchas, Ihestors Søn, blandt Fuglenes
Speidre den første,

Han, som erkjendte hvad er, hvad tilkommende

vorder, og før var;

Og som de Danaers Snekker til Ilion havde

henveiledt

Med sandsigende Kynde begavet af Gøbos Apol-

lons

Velbergaadet i Hu han tiltalede Kredsens, og sagde:

Peteus Son, du mig byder, o herlige, lydt

at forkynde

Gøbos Apollons Harm, hin vidthenrammende

Herfers.

Altsaa forkynder jeg her; men du tilsværg mig

med Eedsagn,

Troelig med Ord, og med Arm, mig at laane

bin kraftige Bistand;

Efter som vist jeg fortørner en Mand, der mægtig

behersker

Argos Folk, og hvis Bud Achaierne samtlige lyde.

Stærkere dog er en Fyrste, som vred mod en

Ringere fremstaaer; dog

Holder han og sin Harms Udbrud tilbage for den

Dag,

Lurer det lønlige Nag dog stedse, til Hevnen er

udført,

Dybt i hans Hierte; derfor, sig frem, vil du

mig besværme?

Ham gienstvarte paa Stand, Gudslyren i Kam-

pen, Achilles:

Trøstlig forklar du, hvad Tegn dig Himmelen gav,

som du veed det!

Thi ved Apollon selv, Zeus Undede, hvilken du

Kalchas,

Bonantraaber, saa tidt Zeus Raad du de Danaer

kundgjør,

Ingen, imens jeg lever, og end seer Lyset paa

Jorden,

Skal ved de bugede Snekker med voldsom Haand

dig berøre,

Være sig hvilken Achaier, og nævnte du selv Agas

memnon,

Der nu, som ypperst i Rang, stormægtigen bram-

mer i Hæren.

Troftig nu fattende Mob, udbød den værdige

Spaamand:

Ei Hekatombet han savner med Harm, Ei hellige

Andelen

Løfter;

Men ham angret hans Præst, som med Haan

Agamemnon

nu bortjog,

Uden at give ham frie sit Barn, og annamme

Agamemnon

hans Løsning.

Derfor sendes os Sammen den Rammende, sender

Agamemnon

og end meer;

Thi han afvender ei for sin knuufende Haand fra

Agamemnon

Fordærven,

For hin Fader igien det vevertblikkende Moe-

Agamemnon

barn,

Uden Betaling befriet, man hiem, med et Feslhes-

Hekatombe,

Sender til Chrysa. Kun saa maaſtee vi for-

Agamemnon

milde ham med os.

Saa han talte med Fynd, og satte sig. See!

men nu fremstod

Atræus' herskende Søn, Folkshovdingen, Drot Aga-

memnon,

Optændt: Hiertet i Barmen omstrømt af kaagende

Galde,

Svulmede, høit; og af Dinene før vildeflammende

Gniister.

Først paa Kalchas et Blik henlynende, heftig:

han udbød:

"Jammerforkynder! mig stedsse du gavst ubeha-

geligt Udsagn;

Aleld finder dit Herte Behag i ulykkelig Spaa-

dom;

Aldrig et glæbende Sagn du har meldt mig, al-

drig og udført!

Her nu du atter et Himmelens Tegn de Danaer

melder,

Som om derfor Sammer den Rammende Folket

bereder,

Fordi Chryses Datter jeg ei mod den glimtrende

Løsning

Willigen gav. Bist nok, jeg beholde langt hellere

hende;

Da jeg hende, for selv min Ungdoms Liv, Ely-

temnestra,

Holde i Aft; som hun og ei ringere findes i

noget,

Hverken i Vært, eller Blik, eller Vid og koste-

ligt Arbeid.

Dog nu velat, jeg hende vil afstaae, synes det
bedre.

Hellere fluer jeg Folkene frelst, end Folkenes Dni-
komst.

Men bereder mig skyndig en Skient, at ikke jeg
eene

Worder imellem Achaierne her ubelønnet, mod al
Skik;

Thi det seer I dog samtlig, at min Belønning
mig fragaaer."

Ham nu svarede du, fødslyvende Rixemper,

Achilleus:

Hovmodbrammende Søn af Atreus, Sierriges

Monster!

Ⓔ

Hvad kan skænke dig nu til Belønning Achaiernes

Hoimod ?

Veed jo dog ingen et Sted, hvor er giemt almin-

delig Forraad,

Saa som, hvad Bytte vi samlede i Stæderne, samt-

lig er uddeelt.

Folkene sommer og ei nu at blande paa nye hvad

dem tilfaldt,

Altsaa giv du til Guden den fordrede; men vi

Achaiæ

Love dig trefold Erstatning, ja firfold, naar os

engang Zeus

Ilions trindtommuurede Stads Udplynndring forunder.

Sam giensvarende talte den herskende Drot, Aga-

memnon :

Ikke belister, hvor hold du og er, og i Skienhed
 en Gud lig,

Du mig, Achilles! Omsonst du dig snoer, du
 fanger mig aldrig.

Utsaa vil du for dig en Belønning; imedens jeg
 selv skal

Sidde foruden? og mig befaler du dennes Gien-
 givning?

Vel! hvis mig vorder en Skænk tildeelt af Acha-
 ernes Hæimod

Efter mit Sind, som mig fuldt erstatter i lig-
 nende Værd hin —

Jaa! men tilbees den ei, da kommer jeg selv,
 den at tage,

Din Belønning maaskee, vel og Ajax, eller
 Odysseus,

Brugende Magten, og knap vil smile den Mand,

jeg mig nærmer!

Dog om desligeste siden vi tales vel ved med hin-

anden. —

Op! nedhaler et glindsende Skib i det hellige Hav-

dyb;

Samler i samme til Roers fuldt Mandskab; og

Hekatombet

Bringer i Rummet! Hun selv, den rosenfavre

Chryseis,

Tores ombord! og een af Gyrfierne styre, som

Brug er,

Ujar, eller og Helten Idomeneus, eller Odys-

seus;

Eller, Achilles, du selv, du rædsomme Riæm-

peres Riæmper!

At os omsider den rammende Gud maa sonet for-

mildes.

Ham nu med truende Braa tiltalede Helten

Achilleus:

Ha! du i ublu Frækhed indhyllede Panser paa

Fordeel!

Hvi dog adlyder dit Bud een eneste villig i Føl-

ket,

Enten til speidende Gang, eller og til Fiendernes

Ansald?

Drog jeg dog ei for de Troers i Epydkamp kyn-

bige Mænds Skyld

Hid til standende Strid; thi mig selv de har al-

drig fornærmet.

Alldrig tog de mig Gangere bort, og alldrig

Hornqvag;

Heller og aldrig i Ftias af Volsmænd vrimsende

Klimpegn

Skændte de 'Frugten; i det os skiller uendeligt

Rum ad,

Skovomffyggede Bierg', og Havets bruusende Bos-

ger.

Dig, skamløseste Mand, dig fulgte vi, dig at

fornøie;

Søgende blot Menelaos, og dig, Uhyre, at

hevne

Her paa de Troer. Men sligt ei rører dig, ag-

tes dig intet.

Selv og min Besønning du truer nu, bort mig

at tage

Som jeg tilkiæmpte med Sved, og mig skænded

Achaiernes Sønner.

Har jeg dog aldrig en Skænd, lig din, naar no-

gen af Trojas

Velbefolkede Stæder i Gruus de Danaer ned-

brød.

Krigens de tungeste Byrder i Slagets vildeste Tum-

mel

Stedse fortroes min Arm; men saasnart til Dee-

ling det kommer,

Din er den større Betønning; og jeg, med en li-

den begavet,

Vender fornoiet til Snekkerne hjem, udmattet af

Kampen.

Nu jeg drager tilbage til Itia; haader mig meer

dog

Hjem med de snablede Snekker at gaae. Du' neppe

dog, troer jeg,

Mig vancerende her, stort vinder i Guds og i

Rigdom!

Ham nu svareb igien Agamemnon, Follenes

Fyrste:

Flye kun, lyfter dig saa, flye! flye! dig sandelig

jeg ei

Beber, for min Skjld dvæle! jeg har end Kiæm-

per omkring mig,

Hvilke mig hædre med Guld; og især den raaden-

de Gud, Zeus.

Ingen jeg hader, som dig, blandt de gudstadsfæstede

Drotter!

Stedse dog Riv dig er kjær, og Kamp, og kriger
 riss' Tummel!

Trodser og alle din Arm, en Gud har sligt dig
 forundet.

Gaae med Snekkerne dine kun hiem, samt hele
 dit Mandskab,

Myrmidoner at styre! Du agtes mig fuldelig
 intet!

Intet er mig din Harm! Men her jeg siger dig
 eet Ord:

Nu mig Chryses Datter undbrages af Fobos Apol-
 lon,

Vil paa mit Skib jeg hende ham og med egen
 Bemanding

Sende; men jeg, jeg henter den rosenfarve Bri-
 seis,

Din Gænk, kommende selv i dit Telt; at fulde

du maa lære

Hvad din Magt er mod min, og enhver maa zittre

herefter,

Sig at maale med mig, og at hyde mig Trods

for mit Hafsyn!

Saa han talte; men vild blev Peleus Son,

og hans Hierte

Under det loddene Bryst, tvefold tvivlsbankende,

raadsløg,

Om han det hvæssede Sværd losrivende slux sig

fra Hosten,

Eplittende Hoben omkring, nedboerte paa Stand

Agamemnon;

Eller nu stillede bedre sin Harm, og tænkte sin

Sixels Mob.

See! som nu dette han vog i sit Sind og Tan-

fernes Dmsløb,

Dg af Skeben alt drog Storsværdet, svæved fra

Himlen.

Pallas ned, ham sendt af den sneehvidarmede

Here,

Hvilken for begge med Huld bar Dmsorg, elskende

begge.

Bag ham hun standsed', og greb ved de gyldene

Lokker Peliden,

Ham sig Raabenbarende klart, men skjult for de

andre.

Studsende stald Achilleus, og vendte sig; flux han

erkjendte

Pallas Athene, thi Stræk ham lynte den Straa-
lendes Dine.

Fæstet paa hende hans Blik, udsolgte han Orde-
nes Vinger:

Hvi kom, Datter af Zeus, den flyveskiolbæbe-
nede, hid du?

Mon for at see mig forhaant af Atreus Son
Agamemnon?

Ol men jeg sværger dig her, og sandelig vorder
det fuldbragt:

Hans hovmobige Grækhed om kort Tid koster haa-
ret Livet!

Derpaa svarede Zeus bliftindrende Datter
Athene:

For at stille din Harm, hvis du lyder mig, fleg

jeg fra Himlen,

Ned, dig sendt af Gudinden, den sneekvidarmede

Here,

Hvilken for begge med Huld har Omsorg, elskens-

de begge.

Her mig! lad fare nu Strid! dit Sværd ei drage

dia Arm nu!

Doble ham kan du med Ord, og de falde saa

faa tungt, som de ville!

Men det lover jeg her dig, og sandelig vorder det

fuldbragt;

Tengang byder man dig trefold saa herlige Ga-

ver

Hør din Forhaanelse nu. Tving derfor dit Mod,

og adlyd os!

Hende nu svarede du, fodflyvende Kiæmper,

Achilleus:

Himmelske Bud, o Gudinde! det semmer sig os,

at adlyde,

Ihvor heftig og kaager vor Barm; thi saadant

er bedre;

Den, som Guderne lyder med Æke, bønhøre de

naadig.

Talt, han nu hemte den vældige Haand i det

solverne Heste,

Heelt indbalsgende Sværdet igien; og handled' ei

trodsig,

Mod Athenæas Bud. Hun selv steg op til Olymp-

gaard,

Atter, i Skjolbforfærderens Borg, til de øvrige
Guder.

See! men Peliden begyndte paa nye med heftige
Spydbord

Mød Agamemnon; endnu han ei lod fare sin
Brede:

Blindunsthelt, med den Gæendes Blik, og den
Fallebes Riæthed!

Aldrig hverken til Kamp dig med Skarerne selv
at bevæbne,

Eller paa Speiden at gaae med Achæernes ypperste
Sønner,

Understod sig dit Mød; sligt er skinnbarligen Død
dig.

Vist er det mere beqvemt, i Achaiernes brede

Krigsleir

Gaver at rane fra ham, som blot dog taler imod

dig,

Folkopslugende Konge! thi Niddinger kun du be-

hersker,

Eller, Atride, din Haan i Dag var bleven den

sidste!

Men jeg melder dig her, og bekræfter mit Ord

med et Eedsagn:

Ja! ved denne min Stav, som ei Lov meer fly-

der og Dviste,

Siden engang den Bullen forlod i Biergenes

Skove;

Albrigten knoppes den meer; thi rundt afflavede

Jernet

Løvet og Værten deraf; men nu Hællenernes Sonner
 Være, som Dommere den i Hænderne, medens de

Zeus Net

Hævde — det være dig her min Eeds den høie

Bekræftning!

Enart vil, savnet engang af Argeierne samtlig,

Achilleus

Ønskes tilbage; men du da søger omsonst i dit

Siels Angst

Redning, naar styrtes i Skarer af Kampmands

bræderen Hektor,

Disse faldende doe — da vil dybt i Hjertet dig

nage

Nasende Harm, at i Dag du den tapperste Dø

naer haante.

—

Altfaa Veliden; og kastede ned paa Jorden sin

Domstav

Rundt med de gyldene Nabler omperst; og satte

sig atter.

Mod ham stirred Alriden, og snysede. Mellem

dem opstod

Nestor, med Ordenes Sobme, de Pylers tonende

Taler,

Fra hvis Læbe hver Lyd med Honningens Dlie

henslød.

Ham var tvende, med Tale begavede Menneſte-

flægter

Evundne forbi, som med ham samtidig voxed og

leved

Hift i det hellige Pylø; og han herſked i tredie

Slægt nu.

Med velmeenende Hu han tistalede Krebsen, og
 sagde;

See! hvor almindelig Sorg det achaiske Land sig
 nu nærmer!

Sikkert vil Priamos glædes derved, og Priamos
 Sønner,

Alle de samtlige Troer og inderlig frydes i Hjertet,
 Naar dem berettes engang, hvor I splidagtigen
 lives,

I, de Danaers Fyrster i Raad, og Fyrster i
 Kampen.

Lyder min Røst! I begge dog Børn kun ere mod
 Nestor!

Gik jeg dog mangen en Gang med stærkere Mænd

end med eder

Fordum i Ledding; og aldrigen de dog agted mig

ringe.

Aldrigen flued mit Blik, og fluer vel aldrigen

meere

Mænd, som Perithoos var, og Dryas, Føl-

kenes Hyrde,

Kænens, eller og Helten Eradios, og Po-

lyfemos.

Sikkert vare de stærkeste de blandt levende Jord-

boer,

Vare de stærkeste selv, og drog til Kamp mod

de stærkeste,

Mod Biergtrolbenes Hær, anrettende gyseligt Blod-

bad.

Hines Krigsskaldbroder var jeg, henvandret fra

Dylos

Siern, fra det apiske Land; thi de selv mig kaldte

til Medhielp.

For min Deel jeg og mit medkæmpte; men ingen

i Kampgang

Wilde mod hine bestaae blandt dem nu leve paa

Jorden;

Dg dog hørte de Varsel af mig, og løbe mit

Ord ad.

Men adlyder og I; thi, mit Raad at lyde, Jer

haader!

Hverken nu du, hvor mægtig du er, ham tage sin

M e hort;

Men ham lad, hvad ham gav Leegang Achaiernes

Sønner;

Heller ei du, Pelide, dig hæv opføtfig mod
Kongen,

Trodsende ham; da dog aldrig en lignende Herlighed
tilfaldt

Nogen med Domstav herskende Drot, som Værbig-
hed Zeus gav.

Er og den stærkere du, da til Moder du har en
Gudinde,

Langt dog den mægtigste priser sig han, som flere
behersker!

Atreus Søn, lad fare din Harm! jeg og vil Achil-
leus

Bede, sin brunsende Varm at berolige; ham, som
i Krigens

Yderste Nød er den vældigste Værn for Achaiernes
Skarer.

Ham gienstvarende, talte den herfende Drot,

Agamemnon:

Sandelig, Olding, det alt du talte med sømmelig

Anstand.

Men bestandig vil hin frembramme for alle, som

ypperst;

Alle vil han befale, som Drot, og alle beherske;

Hver og tilvinke sit Bud, som, meener jeg, in-

gen adlyder.

Gav ham og Spydkamps Styrke de altid værende

Guder,

Mon de ham derfor tillod at fornærme med hvert

hans Munds Ord —

Ham, afbrydende Talen, nu svarede Helten

Achilleus:

Gandelig! seig, og en Nibbing med Net jeg burde
benævnes,

Hvis jeg veeg dig i alt, naar med Ord og Mine du
truer.

Andre du saa kan beherske vilkaarligen; mig du kun
afbrig

Winse dit Bud; jeg torde fra nu dog lide det
lyde!

Kun eet Ord jeg forkynnder dig her, du giem det i
Hjertet:

Ingenfinde jeg hæver min Arm til Strid for en
Moes Skyld,

Hverken mod dig eller nogen; I rove, hvad selv I
mig gave.

Men af alt hvad for Resten er mit ved den glind-
sende Snekke,

Mod min Bissie neppe du tager det ringeste bort
mig.

Eller velan, forsøg det engang; at alle maa
flue

Hvor paa Stand fra mit Spyd skal rinde dit galbebe
Brystblod!

Altjaa med Drd mod Drd de streeb; og reisse sig
begge,

Derpaa hævedes Thinget ved Argos brebete Strand-
leir,

Medens Achilleus til Teltene hen og de svævende
Snekker

Bandrebe, fulgt af Menotios Son, og samtlige
Fæller.

Men Agamemnon nedlob i Havet den hurtige

Snekke;

Balgte tyve deri til Roers, og lod Hekatombet

Guden indskibes, og selv han Chryses blomstrende

Datter

Bæred ombord; som Styres besteg Bagstavnen

Dyffens.

Flur lagt ud nu paa Dybet de ploiede Volgernes

Udørk.

Atræus Son bod Folkens Hær at rense sig

festlig;

Og de rensede sig, og udkastede Smitten i Havet.

Dffrede saa til Apollon uønskede Tyres og Buk-

tes

Hellige Bodhekatomber paa Bredden af Dybenes

Udørf;

Dg i den hvirvlende Røg opsvævede Dusten mod

Himlen.

Saa var Brimlen i Leiren beffæstiget; men

Agamemnon

Satte forbittred i Værk, hvad han forhen trued

Achilleus,

Dg til Taltybios flur og Eurybates lod hans

Befaling,

Hvilke Herolde ham var, og rasfludførende Livs

bud:

Giler til Pelseus Søn, Myrmidonerens Telt, og

ved Haanden

Tager, og bringer mig hid hans Moe, den fagre

Briseis;

Bægrer han sig, saa forkynder, at selv jeg kom-

mer, med flere,

Hende med Magt mig at hente, som meer skal

vorde ham rædsomt!

Saa han befalede, og sendte dem bort med det

tryende Budskab.

Nedigen vandred de hen ved det aldrigbyrskede Havs

Bred,

Naaende Teltene's Leir ved Myrmidonernes Enke-

fer.

Ham de siddende fandt, ei langt fra det glindsende

Droetflid,

Foran Teltet; og ei blev froe ved at see dem

Achilleus.

Begge forvirred' af Angst, og ærefrygtende Drot-

ten,

Standse, og føred ei frem eet Ord til Sagn eller

Spørgsel.

Men han selv, i sin Aand alt giættende Budet,

udbrød saa:

Fred med eder, Herolde, I Guds og Menne-

fers Ombud!

Nærmer eder! I ei er flydbige! kun Agamem-

non,

Der har eder mig sendt om den rosenfarve Bri-

seis.

Altfaa, velan, for Møen herud, min ædle Pa-
troflos,

Dg giv hende dem hen. Men selv de være mig
Bidner

For de salige Guder, som for de svindende Jord-
boer,

Dg for Kongen, den grumme! Hvis nogenfinde
herester

Skulde behøves min Hielp til skiændig Elendig-
heds Afværg

Seu hint Folk...! Ha, blindt til Fordærv frem-
fuuser hans Affind,

Ikke betænkende det, som er fleet, ei blikkende
fremad,

Hvor ham ved Flaaden i Kamp skal frelles Achai-
ernes Hære!

Saa han talte. Patroklos adløb den elskede

Bens Bud;

Hentet af Teltet, og gav den rosenfarve Briseis
Buddene hen; og tilbage de gik til Achaiernes

Eneffer.

Nedigen vandred med disse den yndige Møe. Men

Achilleus

Græd; og fra Tællerne flur sig vendende, gik han

mod Havet,

Satte sig tavs paa dets Bred, vildt stirrende hen

i dets Dybmulin;

Og til den elskede Moder han bad med strækkede

Hænder:

Moder, da dog til et Kort her varende Liv du

mig fødte,

Burde dog Hæder mig Zeus, den Olympier, ful-
 delig yde,
 Hin høitordnende Gud; men nu Aet ingen hæ-
 teer mig.

Har jo dog Atreus Søn, Storherfkeren, Drot
 Agamemnon,
 Nu mig vanæret, min Eliænt sig egnende, best
 han mig fratos!

Saa han talte med Graad; ham horte den vær-
 Moder,
 Som hos den sølvgraa Fader hun sad i Dybenes
 Afgrund.

Lilende svang hun sig op af det flumtende Hav,
 som en Taage;

Dg, sig sættende hen ved den taarerudgyndendes Side,

Dog hun ham venlig ved Haand, og tilsatte ham

kielent, og sagde:

Min søn!

Riæreste Barn, hvi græder du saa? hvad tynger

dit Hierte?

Sig mig det, døl mig det ei, at begge vi to det

maa vide!

Min søn!

Sukkende dybt udbød Jobstyven i Kampen, Achil-

leus:

Moder! du veed det dog alt; hvortil en unødig Tor

tælling?

See! vi drog mod Theben, Cætons prægtig

Taarnstad,

Min søn!

Udelagte den reent, og hiddrog alt hvad deri var.

Byttet imellem sig Deelte med Elkel Achaiernes

Conner,

Og for Atriden blev valgt den rosenfavre Chryseis.

Chryses siden, Apollons, den fiernstrammendes,

Offrer,

Kom til de koberomstiernte Helleners hurtige Snak.

fer,

Bringende Skænk af umaadeligt Værd, at løse sin

Datter.

Værende Ioskos Apollons, den fiernstrammendes,

Laurkrands,

Drev den gyldene Stav; og bønfaledt alle Helleners,

Og Atriderne fremmest, de to Hærskarernes Drot-

ter.

Flux bifaldende lod Achaiernes samtlige Tilraab:

Præsten at ære med Frygt, og annamme den glim-
rende Løsning.

Atræus mægtige Son, Agamemnon, allene det mod-
stred:

Haanligen jog han ham bort, og tiltalte ham heftig
med Trudsel.

Harmforbittret tilbage han gik; men Jæbos Apollon
Horte den Bedendes Raab; thi høit han elskte den
Gamle.

Myrbende Pile han skød mod de Danaers Folk; og
de Trufne
Hensaldt, Dyrger af Liig paa Liig, da den Kam-
mendes Pile

Vidt seer, giennem Achaiernes Hær. Dmsider en
Epaamand,

Kyndig i Tegn, os bebudet den fiernframmendes

Gudraad.

Jeg, den første, tilraadebe slar, os Guden at

sone;

Men Atriden, optændt af Forbittrelse, pludselig

opstod,

Dg forkyndte mig, truende lydt, hvad nu mig er

udført.

Heude paa glindsende Stavn fortbrynebe Danaers

Mandskab

Føre til Chryse, med Offerets Skænk til Kongen

Apollon.

Men nys kom i mit Telt Herolder, og toge deraf

bort

Brises blomstrende Datter, som selv mig Achaierne

skænkte.

D! hvis saadant du evner, antag dig din Søn nu,
 og hielp ham!

Stig til Olympos, og bed til Zeus, om før du hans
 Hierte

Nogensinde med Ord har glædet ham, eller med
 Idræt!

Har jeg dog hiemme dig oftere hørt, i den fædrene
 Drotborg,

Rose dig af, hvor engang du den fremulmdælte
 Kronion

Gene blandt Gubernes Hær for fiændig Tornedrelse
 friede,

Da ham de andre Olympiers Magt fræk prøved at
 fængsle.

Here, med Poseidaon foreent, og Pallas
 Athenen.

Dag, o Gubinde, du kom, og løste ham ud, da
de bandt ham.

Hundredarmen opkaldende flur til Olympens Befæst-
ning,

Ham, som Briareos nævnes af Guderne; men
af de Jordboer

Samtlig Ugæon; som Haderen selv langt viger i
Styrke.

Tæt hos Aronion nu han hensesatte sig, trodsende
kraftfroe;

See! og fra Fængslingen skiald tilbage de salige
Guder.

Sæt dig nu hen, ham erindrende sligt, og omfavn
du hans Knæ ham:

At det ham maatte behage, med Kraft de Troer at
bistaæ

Selv, og til Flaaden og Havet Uchaiernes Skarer

at trænge

Falsd paa Falsd; at det Folk eengang faaer nok af
sin Hærdrot,

Og han, Uireus Son, Storherstkeren, selv maa
erkiende

Hvad han forbrød, da han saa den tappresse Danaer
haante.

Ham nu svarede Thetis igien med rindende

Taarer:

Bee mig, o Barn, at jeg dig opfostred, uhykkelig
fødte!

Ne! at ved Snekkerne her du frie for Taarer, og
ukrænk

Sad, da dig Skæbnen et Liv saa kort dog undte,
 saa reent kort!

Men afblomstrende tidlig, og uhyfsalig for alle
 Blev du tillige! Sa dig jeg bar i Palladset til
 Uheld!

Dette dog Lynildsvingeren Zeus at berette, hvis
 Den ham
 Rorer, opstiger jeg selv til det sneeglandstindrende
 Gubbierg.

Du bliv siddende her ved de lethengslidende Snekker,
 Og, paa de Danaer vreb, afholdt fra Kampen dig
 ganske!

Zeus just vandred i Gaar mod Okeanos hen, til de
 fromme
 Aethioper, som Gæst; og Guderne fulgte ham
 alle.

Om tolv Dage han vender sig hjem igien til Diimp-
gaard.

See! da sliger jeg op til den Herliges hvelvede
Malmberg,

For at omfavne hans Knæ, og jeg haaber, hans
Barm at bevæge.

Saa hun taled, og ilede bort; og lod ham
allene

Harmforbittret i Hu for den skiondbelte Pige,
Som man havde med Vold ham bortført, See!

men Odysseus,
Bringende hist Hekatombet, det hellige, nærmte sig

Chrysa.

Ekyndigen, som de nu der i Bugtens dybnende
Giord kom,

Eloge de Seilene fra, dem fluvende sammen i

Rummet,

Firende Masten ved Stagene ned i den fangende

Gaffel,

Hurtig, og skoddende frem, med Karer til Landin-

gens Leie.

Rasted paa Sandet de Dræggene hen, og fortsæiede

Snekken.

Ud nu fleg de selv paa den havbesqvulpede Strand:

bred;

Ud blev bragt Hekatombet til Kammeren, Tøbos

Apollon;

Ud Chryseis og steg af den havhenskrubende

Snekke.

Hende nu førte til Alteret hen Viismanden Odys-

seus,

Gav i Faderens Hænder den elskede Datter, og
 sagde:

Chryses, mig sende hid Hærskarernes Drot
 Agamemnon,

Dig at tilbringe din Datter, og Bødhekatombet til
 Fobos,

Her, i de Danaers Navn, at ofre, sende Guden,
 Hvilkens Achaiernes Folk vidthylende Sammer beredte.

Talt, han nu Moen hengav i hans Haand; og
 frydet imodtog

Denne det elskede Barn. Stup hinc nu Bødheka-
 tombet

Ordred til Guden i Kreds om Alterets flionne For-
 høining;

Løbe saa Hænderne rings, og toge det saltede
 Bygskraa;

Medens Chryses foran bad høit med løstede Hæn-
 der:

Hør mig, o vældige Gud, som med sølverne Bue
 dit Chrysa,

Killa, din hellige Stad, og dit Tenedos herskende
 Kiermer!

Ligerviis som tilforn du mig hørte, da høit jeg dig
 henfaldt,

Som du mig hædrede huld, og Achaierne haardelig
 angreb;

Altsaa paa nye du og her opfylde mig denne min
 Siels Bøn:

Afvoend nu fra de Danaers Følk den hevnende Sam-

men.

mer.

Saa han sukkende bad; og hans Suk bøn hø-

red Apollon.

Efter Bønnen nu hine henkastede Bygget, og opad

Røddenes Halse de bog, og slagted, og hudede

hvert af;

Udskar Bøvene først, og omviklede disse med Flom-

men

Dobbelt; og oven paa dem blev lagt det plukkede

Smaaakød.

Oldingen stak nu Veddet i Brand; og Druernes

Purpur

Gjød han derpaa; rundt om stod Ynglinger holdende

Femsped.

Først da man Bøvene havde forbrændt, og Gylbin-

gen forsmagt,

Ekar man det øvrige Kød og smaat, og stak det

ind i et Stak paa Haandspej,

Ristende varligen det, og trak tilbage det Stegte.

Saa blev det festlige Værk fuldendt. Da Ma-

den blev den beredt stod, den beredt stod,

Episte de sammen, og hver sin Bekomst blev run-

delig tildeelt.

Men da nu Hungerens Krav, og Tørstens fuldelig

stilt var,

Gylbte de Unge paa nye Viinkrukkerne samtlig til

Randen,

Og, isfientkende hver, omdeelte de Bægre til alle.

Saa den udslagne Dag, med Sang forsonende

den

Guden,

Tante den yndige Pæan Achaïernes blomstrende

rust

Mandskab,

Høit til den Rammendes Priis; og han hørte den

gode

glad i sit Hierte.

Men da Solen nu sank, og Mørket brededes

rundt om,

Lagde sig alle til Ro ved den velfortøiede Skæffe.

Men, som af Skumringen Tos med Rosensingrene

dog gik, blev den frembrød,

Styred tilbage de hiem til de Danaers bredede Krigs-

leir.

Medbor sendte dem blid den vidthenrammende Her-

mand

sker,

Just som de reisebe Masten, og fløge de flinnende

Seil ud.

Binden nu spillede Seilene stramt; og Dybenes

Purpur

Larmed om Kiolen i frædende Skum, da det flie-

rende Skib skied

Hen med uhemmelig Tilen igiennem de fløvede

Bølger.

Da de nu ankom nær ved Achaiernes bredede

Krigsleir,

Droge den glindsende Snekke de flur høit op paa

det Tørre

Dver den sandige Bred, og stillede Blokke derunder;

Gik saa til Teltene hen bag Snekkerne, skildt fra

hinanden.

Preb imedens han sad ved de Iethenglidende Snef-

ter,

Peleus herlige Son, Fodsflyvren i Kampen, Achil-

leus.

Aldrig meere til Thinge, hvor Mænd forherliges,

gif han,

Aldrig mere til Strid; men Græmmelse naged hans

Hjerte,

Siddende der med sin Lyst til Kamp, og Klirren, og

Krigslarm.

Som nu blandt Morgnernes Grye det tolvte dag,

nende frembrød,

Vendte sig hjem til Olympos de altidværende Gu-

der

h

Samtlig igien; Zeus førte; men Thetis den
 elskede Søs Sag

Ikke forgiættet. Hun op af Dybet i Dagnings
 Anbrud

Eklod sig, og steg til Dympos, og Himlens strakte
 Besæstning.

Der hun affides, allene, den vidtomfluende Zeus
 fandt

Høit paa den øverste Lind af det tafferomteppede
 Gubbierg.

See! og hun satte sig hen for den Hertilige. Fav-
 nende bønfig

Der med den venstre hans Knæ, med den høire be-
 rørende Hagen,

Førte hun frem sin Begiæring til Kongernes Konge
 Kronion:

Fader Zeus, om jeg for blandt de samlede Guder

til Baade

Var dig med Død eller Daad, opfyld da denne min

Siels Bøn:

Hædre min elskede Son, som det korteste Liv iblandt

alle

Lever; og hvilken nu dog Hærskarernes Drot, Aaga-

memnon,

Fræk har vanæret, da hans Skænk han ham tog,

og stedse beholder:

Selv du nu hædre ham dobbelt, Olympier, raa-

dende Gud, Zeus!

Overmagt du forunde de Troer, indtækt de Achaier

Hædre min Son, og ham Tre, med Næbed, run-

delig yde!

Talt. Ei svarte derpaa Lynsvingren i Tordenens

Mulm, Zeus.

Længe sad han, og taug. Men Ihetis flyngede

tæt sig

Til det omfavnede Knæ, og begyndte paa nye ham

at bede:

Lov mig det helligen! giv mig dit Sagn! o skænt

mig et Tilvink!

Eller staae mig det af, Ubevægede! Ganske jeg

veed da,

Hvor iblandt alle dog jeg er den meest uægte Gud-

inde.

Hende nu svarede mørk Lynsvingren i Tordenens

Mulm, Zeus:

Misdaad sandelig nu du begaaer, at til Strid imed

Her e

Her e

Du mig opegger, om siden med Knurr herfor hun

mig titter.

Rives hun noksom dog alt i Guderforsamlingen med

Her e

mig,

Hoit paastaaende steds, jeg Troerne hjælper i Kam-

Her e

pen!

Dog gaae du nu tilbage med Til, at ikke dig Here

Mærker, tilfiskende mig, den Sag at forhandle

Her e

med Omforg.

Skjynd dig! Med Hovedets Nif jeg her tilvinker dig

Her e

Tillid.

Er jo dog dette mit Tegn for de samtlige Guder det

Her e

største:

Aldrig bedrageligt er, og tilbagekaldeligt aldrig,

Evig uroffeligt fast, hvad, nikkende saa, jeg for-
 jætter!

Talt; og, med fortnende Braa tilvinkende, nifte
 Kronion.

Om det ambrosiske Hoved henrullede Herskerens
 favre,

Fremadbrystede Haar, og Olympens Hvelvinger grund-
 flaat.

Saa, Raadslagningen endt, de flilledes. Atter
 hun nedsoer
 Dybt i Dybenes Skib fra den glandsomskimrede
 Gubborg.

Zeus til Palladset nu gik, og de Himmelske rejste

sig alle

Gudernes Fader imøde: rundt om ved den Kommen-

des Nærmen

Ingen i Sædet forblev, men imøde ham treene de

samtlig.

Der han nu Thronen besteg, og satte sig, Me-

dens alt H ere

Havde det mærket, hvor nys med ham et hemmeligt

Raad holdt

Havmandolbingens Datter, den selvfodglandsende

Thetis.

Flux med bebreidende Tunge tiltalte hun Herren,

Kronion:

Hvilken Gud har nu, svigfulde, paa nye dig i

Raad havt?

Stedse dog er det din Lyst, dig at fjerne fra mig,

for affides

Lønlig Raad at oplægge, forordnende! Mig du dog

aldrig

Nogensinde har sagt godvilligen nogen din Tanke!

Henne nu svarede Menneskens Slægts og Gubers

nes Fader:

Herre, tiltroe dig og ikke, hvert Raad, jeg beslutter,

at indsee;

Banffeligt vorber dig fligt, endffiondt min Viv,

for bestandig!

Vel skal aldrig af alt, hvad dig er meddeleligt,

nogen,

Førend du selv, blandt Guder og Menneſker, vide
det mindſte;

Dog, hvad jeg selv, fra Guberne fiern, allene vil
raadſlaae,

Derom ſpørg du mig aldrig; umueligen forſker du
ſaadant!

Ham giensvarte derpaa den med Høiſhed bliffende
Here:

Rædsommægtige Zeus, hvad talte du der for et
Ord ud?

Ingenſinde dog før jeg udfpurgte dig, aldrig og
forſkte;

Men fuldkommen i Roe, hvad helſt dig behager,
du raadſlaaer.

Dog nu frygter mit Hierte med Grund, at nys dig

besnærte

Havmandolbingens Datter, den selvodglimsende

Thetis;

Thi hun i Dagningen sad, dit Knæ tætsavnende,

for dig;

Dg jeg formoder, at hende med Nis du loved,

Achilleus

Hæder at tee, ved Achaiernes Fald, nær Sneffernes

Strandleir.

Hende tiltalede nu Lynsvingren i Torbenens

Mulm, Zeus:

Underligaandede! steds formoder du, lurende

paa mig!

Dog udretter du saa fløt intet! mit Hjerte kun

allid

Mer fremmed du bliver, hvad meer vil vorde dig

rædsomt!

Hvis og dette nu skeer, saa skeer, hvad mig lyster,

der skee skal.

Altsaa du bliv siddende taus, og lyb min Be-

faling!

Thi dig skiermed omsonst at Gudernes Hær i Olymp,

gaar,

Træadte jeg frem, og udstrakte mod dig de knusende

Hænder.

Saa han talte; da skialv den med Høihed blifflende

de Hære.

Taus hun siddende blev, og betvang det brusen-
 de
 Hierte;

Men Heisalen gienløb af Uranionernes Gudsfuld;

Mellem dem tog nu til Ords hin haltende Kunst-
 ner Hefæstos,

Om for sin elskede Moder, den sneehvidarme-
 de
 Here.

Ulykksaligt dog vorder, og snart utaaleligt saa-
 dant,

Naar for en Dodeligs Sag I to saa skilles i Tve-
 dragt,

Dg iblandt Guderne vække Tumult. Fast aldrig et
 Maaltid

Nyder man mere med Lyst; thi det blir jo dagligen
 værre.

See! jeg raader min Moder, som selv vist skienner

hvor

hvad klogt er,

Fader Kronion at vise sig om; at ikke paa nye han

Atter maa stænde, vor Fader, og reent forstyrre

et godt Ord, og det vilde være en vort Gilde.

Thi, hvis det falder ham ind, Lynherren i Himme-

lens Skærmulm,

Os at styrte fra Thronerne ned, hvad evne vi mod

ham?

Altsaa velan, du med venlige Ord ham røre hans

Hjerte,

Snart da vorder, forfont, den Olympier mild mod

os alle.

Talende saa han opstod, og henteb det dobbelte

Begeer,

Bæger,

Gav det sin Moder i Hænderne hen, og sagde frem-

deles:

Taal, o kæreſte Moder, og fat dig, hvad og du

maa lide!

At jeg dog ikke med dette mit Blik maa ſtue dig,

elfſte,

Straffet med Slag! jeg ſøgte, ſaa dybt mig og ſaa-

redes Hjertet,

Redning omfonſt; thi hvad Gud kan mod den Dlym-

pier fremslaae?

Al! alt forðum engang, da jeg ſøgte til Hielp dig

at komme,

Greb han ved Joden, og ſvingte mig ned fra det

himmelfke Dørrin.

Hele Dagen jeg fløi, og da Solen dalede, faldt
 jeg
 Ned paa Lemnos, som død; thi jeg aandede kun gis-
 pende Livet.

Der dog de Sintiers Folk optog mig faldende ven-
 lig.

Saa hans Ord; da smilte den sneehvidarmede
 Herte;

Smilende tog hun den elskede Søn nu Bægret af
 Haanden;

Dg for de samtlige Guder, fra høire begyndende,
 rundt om,

Skænkte han, øsende hyppig af Krucken den lislige
 Nektar.

Men uudflukkelig Latter betog de salige Guder
 Ved at betragte Hefæstes saa vims, og saa flink om-
 fringgaar.

Saa den udslagene Dag, til Solens siddige Ned-
 gang,

Varede Gildet, og hver sin Bekomst fik rundelig til-
 deelt,

Mens den fortryllende Klang af Apollons tonende
 Luth lod

Lydt til de liflige Stemmer i Musernes svarende
 Sange.

Men da nu endelig ned sank Helios lysende Fakkelt,
 Ginge til Hvile de saantlig, enhver til sit eget Pal-
 lads hen,

Hvilket Hefæstos selv, den haltende Kunstneres
 Kunstner,
 Fordum havde dem bygt med findrig Klygt og Er-
 faring.

Selv og til Leiet nu gik Lusthimmelens tordnende
 Gud, Zeus,
 Hvor ham natligen vinkte til Roe den listige Slum-
 mer;
 Der han til Hvile nu steg med den guldstolthronende
 Hæde.

Homers Ilias.

Anden Rhapsodie.

Alle nu, Guderne selv, og de hielmbuffprydebe
Helte,
Sov den udslagene Nat. Blot Zeus ei lakte sit
Die,
Grandffende dybt i urolige Barm, hvordan han
Achilleus

Hædrede bedst, og Achaiernes Hær ved Skibene
svækket?

Denne Beslutning tilsidst udvalgte hans forfænde
Evliraad:

Hen til Attiden en Drom at sende med fluffende
Varsel.

Denne fremkaldende, lod fra hans Mund de vingede
Toner:

"Skynd dig, o fluffende Drom til Achaiernes
hurtige Snekker;

"Der henføj dig i Teltet til Atreus Søn, Aga-
memnon,

"Og nøiagtigen meld ham det Ord, jeg her dig for-
kynder:

"Byd ham, at ruske til Slag de haarloffavre Hel-
ners

"Samtlige Magt; og betyd ham, at let nu tages de
Troers

"Bidtubdyggede Stab, da meer ei deelt i Beslut-
ning

"Bakker Uranionernes Raad; men samtlige Guder
"H ere har rørt, og Forbær nedsvæver mod Ilions
Muure!"

Saa han befoel; og Drømmen, saasnart var hørt
hans Befaling,

Giernte sig flyndig, og foer til Achaiernes hurtige
Snekker.

Dib nu kom den, og sandt Agamemnon, Sønnen
af Atreus,

Hvilende trygt i sit Telt, ombustet af Slummerens
 Vinger.

Hen til hans Hoved den treen, og, Nereus Søn i
 Gestalt lig,

Nestor, som højest blandt Dlbinger holdt i Agt
 Agamemnon,

Talebe saa til den slumrende Drot det himmelske
 Drømbud:

Sov, Atride, du, Søn af den vældige Gan-
 gernes Dæmmer?

Ingen Drot, den udslagne Nat at slumre, det an-
 slaaer,

Der paatog sig Bestyrelsens Last, og Folkenes For-
 sorg!

Op nu! og lyt til mit Ord: jeg kommer et Bud

fra Kronion,

Som og fiern dig beflæmmer med Huld, og betæn-

ker din Belfærd.

See! han byder dig ruste de haarlokkavre Helle-

ners

Samtlige Hære til Slag; thi let nu tages de

Troers

Vidtbyggede Stod; da meer ei døelt i Beslut-

ning

Vakler Uranionernes Raad; men samtlige Gu-

der

Hære har rørt, og Jordærv alt svæver mod Tritons

Munre

Ned fra Zeus! Paa dette giv Agt, og bevar i din

Hand det,

At du, opvaagnet af listige Slum, maae grant det

erindre!

Altsaa talede Drømmen, og bortsoer. Men

Agamemnon

Overlagde, hvad ei var bestemt til virkeligt Udsald.

Thi han formodede nu, flur Priamos Stad at

erobre.

erobre.

Daaret i Hu miskiendte han Zeus ham skjulede

Gudraad,

Gudraad,

Hvilket beslutted, i varende Kamp at berede, for

lang Tid,

Troer og Danaer, begge, Fordærv, og uendelig

Jammer.

Jammer.

Vaagnet, (ham dirred i Dret endnu den himmelske

Stemme)

Stemme)

Reiste han sig, stob op, isorte sig Riortelens bløde,
 Nye, konfirkerede Næt, og slog om Skuldbrene
 Rappen.

Under de glindsende Fødder han bandt gaughoinende
 Saaler,

Dg, om Axelen hængt det solobestiftede Storsværd,
 Tog han i Haanden den Dld til Dld | slægtarbejde
 Domstav.

Saa han gik til de malmompandstede Danaers
 Snekker.

Eos, Gubinden, nu hæved sig alt høit op til
 Dlympgaard,
 Zeus, og de samtlige Guder den kommende Dag
 at kebude,

Da han Herolberne bød, med de Klanglydtfingrende

Stemmer

Rundt til Forsamling at kalde de haarlofsavre Hel-

lener.

Stemmerne finged; og flux var den mplyrende

Mængde forsamlet.

Først nu Raadet han bød, udvalgt blandt Heltenes

Ældste,

Sætte sig nær Drotolddingens Slib, den pyliffe

Nestors.

Kredsen nu sadt, frembragte han selv Forhandlin-

gens Tæmne:

Hører mig, Venner! en Drøm fra Kronion

sendtes min Slummer,

Kort før Morgenens brød, i alt den værdige

Næstør

Lig, i Størrelse, Mine, Gestalt, som her I ham

selv see;

Saa dan den treen til mit Hoved, og talede til mig,

som følger:

Sover, Atride, du, Søn af den vældige Ganger-

nes Tæmmer?

Ingen Drot, den udslagene Nat at slumre, det an-

staaer,

Der paatog sig Bestyrrelsens Last og Folkenes For-

sorg!

Ly nu! og lyt til mit Ord: jeg kommer, et Bud

fra Kronion,

Som og fiern dig Beskytter med Huld, og betænker

din Velfærd:

See! han byder dig, ruste de haarlokkavre Helle-

ners

ners

Samtlige Hære til Slag; thi let nu tages de

Troers

Vidtudbyggede Stad; da meer ei deelt i Beslut-

ning

Bakker Uranionernes Raad; men samtlige Gu-

der

der

Her e har rørt, og Fordærvt alt, fører med Jilons

Muure

Muure

Ned fra Zeus; du vare derpaa! — Saa talede

Drømmen,

Dg floi bort, og forsvandt; og den listige Stum-

mer forlod mig.

mer forlod mig.

Lader os see nu, hvorlunde til Slag vi de Danaer

bringe?

bringe?

Selv vil jeg søge med Ord at udforske dem Sindet,

som Brug er;

Raadende Hiemsfart flux i de tveradaarede Snekker,

Mens I, hver i sit Følge, fordeelt, formane til

Bliven!

Saa han endede Taler, og satte sig. Atter nu

fremstod

Nestor, Folkenes herskende Drot i det sandige

Pylos;

Velheraadet i Hu, han lybt i Forsamlingen udbød:

Venner, Hellenernes Folks hærførende Hyrder

og Drotter!

Harde fortalt os om saadan en Drøm hver anden

Achaier

Ufsand havde vi kaldt den, og neppe Fortællingen

tilhørte i sand

udhort;

Men da den ypperste selv blandt Argos Hovdinger

og vilde sig af mig berolige og saae den,

Saa velan, lad os see, hvor til Slag vi de Da-

dermaaske maa bringe! naer bringe!

Sejls og maa

Saa hans Ord, og af Kredsen han flux udtraadde

dermaaske

den første.

Derpaa reiste sig op, adlydende Folkenes Hyrde,

Hver stavførende Drot. Hid strømte nu Folkenes

og vilde sig af mig berolige og saae den, Skarer,

Com naar af Bier en Hær i sammenvrimlende

dermaaske maa bringe! Tøthob

Giennem en Biergkloft mylrer herud, een Sværm

dermaaske maa bringe! paa den anden:

Nogle klynge, som Klaser, om Blomstre sig, me-

dens i Luften

Tusende herhen flagrende flye, og tusende derhen.

Altsaa trængte sig stimplende frem fra Snekker og

Lette

Folkenes Hære til Thing. I Midten opflammed

dem Dssa,

Zeus Budstikke, til Til. Snart var Forsamlingen

fuldtrængt:

Hoit lod buldrende Larm; og da samtlige skyndte til

Plads sig,

Gynge under dem Jorden, og dundrede. Dog nu

til Lyd slog

Mi Herolde med klingrende Røst, og befalede Taus-

hed,

For at høre, med Agt, de gudstadsfæstede Drotter.

Neppes var Folkene leiret, og radviis hver paa sin

Plads sadt,

Flur ophorte de buldrende Skrig. Da reiste sig

Kongen,

Atreus Son, i sin Haand den gubarbeidede Dom-

stav:

Denne Hefæstos dannede først for Olympens Be-

herster,

Zeus. Han gav den igien til Argosmorderen

Hermes;

Hermes fik den siden til Forspændjageren

Pelops;

Pelops atter den gav til Atreus, Folkenes

Hyrde,

Hvilken den, døende, lod til den hornqvægrige

Thyestes;

Endelig lod den Dyrestes til Broderens Søn, Aga-

memnon,

Argos Land at besyre dermed, og samtlige Holme;

Paa den støttende sig, udbrod den vældige Hær-

brot:

Benner, I Danaerkæmper! I krigeriske Sønner

af Ares!

At! i en høistfordærvelig Sag har Zeus mig for-

villet;

Han, den grumme! der fordum mig dog saa naa-

dige Vink gav;

Ilions Fald mig forjættende her, og seirende Hiem-

gang.

Dog nu bereder han Skændsel mig kun, og byder

mig svigfuld,

Efter utallige Krigeres Dab, at vende til Argos.

Altsaa behager det vel den ophoiede Hær, Kro-

nyon,

Der alt styrtes i Gruus mangfoldige kneisende

ind

Stæder,

Og end styrtes herester; thi seirende raader hans

ind

Ulmagt.

Men dog skændigt det er, og en Spot for kommende

ind

Slægter:

At en Hær, som Ahalernes Hær, saa vældig og

ind

talrig,

Intet udretted i varende Kamp, og bestandige Feldt-

ind

flag,

Hær mod en svagere Magt; og at intet end tegner

ind

til Udgang!

ind

Thi hvis Achaier og Troer, paa cengang slut-
 tende Fredsband,
 Lysted, at vide gienfribige Magt, ved Folket at tælle;
 Og nu Troerne stillede i Råd een tæt ved den an-
 den,

Men vi Achaier hver tiende kun; og lode hver
 enkelt

Troer saa Bøgeret fylde for hver henstillede Ti-
 mand:

Sikker, formoder jeg, stod dog mangen en Tier med
 tor Mund.

Saa langt større jeg skatter Achaias Krigeres An-
 tal —

End de Troers, som Staden beboe. Men disse til
 Bistand

Findes utallige væbnede Folk fra Stæderne rundt om,

Æpdkampkyndige Mand, hvis Magt forhindre mit

Anslag,

Ilions stoloptaarnebe Stad i Grund at forstyrre.

Er nu dog fuldt ni Aaringer alt henrundne for-

giæves;

Dg alt træffes os Træet i Skibene; Tougene raadne.

Vore Hustruer, al! og end umyndige Sønner

Vente med Smagten og hiemme, mens vi forgiæves

os møie

Her med det uubførlige Værk, for hvilket vi hidkom.

Dp da, velan! anfører mit Raad, og lyder mit

Magtbud!

Lad os i Snekkerne flye til den elste fædrene

Hiemstavn;

Aldrig erobre vi dog det vidtudbyggede Troja!

Saa han talte. Men alle bevægedes heftig i
 Hjertet,
 Rundt i Mængden, der ei havde hørt Raadslagning-
 gen forhen.
 Og i Forsamlingen reiste sig Larm. Lig skulmende
 Dovers
 Styrtinger i det ildariske Hav, naar Sydens og
 Nordens
 Storme sig reise paa Zeus, den tordnendes, mægtige
 Skyevink;
 Eller, som Ar ved Ar henbøiet en vaiende Korn-
 mark
 Raskler, i bølgende Strøg, for den stridtfremfusende
 Vestvind;
 Saa var Forsamlingen rings i Dyrer. Alle med
 høit Skrig

Styrtes til Snekkerne hen; og Støvdamp hvirvled
mod Himlen

Under de trampende Fødder; mens een opmuntred
den anden:

Haand at lægge paa Snekkerne flur, og støde fra
Landet.

Dollene ryddedes skyndig; de hiemad stræbendes Hurrah
Skingred i Ekke, da de Stavrerne rings fra Snef-
kerne nedrev;

Og, trods Skiebnen, var sikkert nu fleet Achæer-
nes Hiemsfart,

Harb' ei Hæren sig vendt med følgende Tale til
Pallas:

See mig, den Hæstskoldbræbende Zeus ubetvungene
Datter!

Utsaa skal det argiviske Føll hen over det vide

Hav tilbage nu flye til den elskte fædrene Hiem-

flavn,

Ladende Priamos Wren, og Troerne Epiren af

Argos:

Helena, for hvis Skyld saa mangfoldige Danaer

hensank,

Her for Ilion, langt fra det elskte fædrene Hiem-

land?

Hør mig! begib til Achaiernes Hær dig uden For-

haling!

Stands, overtalende, der med din Røst hver Mand;

og forbyd dem,

Ud i Havet at støde de tveradaarede Snekker!

Saa hun talte; den lydende lod Gudinden

Athene.

Skynbigen svang hun sig ned fra Olympgaards knei-
sende Fjeldtind;

Dg henkom i et Nu til Achaiernes hurtige Snek-
ker.

Der nu fandt hun Odysseus, hvis Snedighed
trodsed en Guds selv.

Stående taus, Ei lagde han Haand paa sit præg-
tige Drotsskibs

Glindsende Stavn; thi Græmmelse dybt ham naged
i Hiertet.

Ham nu nærnte sig, talende saa, Gudinden Athene:

Herlige Søn af Laertes, du Mester i Snildhed,

Odysseus!

Altsaa vil I nu alle, herfra til fædrene Hiemstavn

Flygtende, stige ombord paa de tveradaarede Snef-

fer,

Badende Priamos Kren, og Troerne Spiren af

Argos,

Helena, for hvis Skyld saa mange Hellenernes

Sønner

Faldt for Ilion, langt fra det elskte fædrene Hiem-

land?

Hør mig! begiv til Achaiernes Hær dig uden For-

haling!

Stands, overtalende, ber med din Røst hver Mand,

og forbyd dem,

Ud i Havet at støbe de tveradaarede Snekker!

Saa hun talte. Ham Ordenes Klang forraabte

Gudinden.

Flux aflastende Rappen, heniilte han. Rappen fra

Jorden

Haved Herolden Eurybates' op, som vandrede

bag ham.

Herskeren, Atreus' Søn, Agamemnon, som treen

ham imøde,

Dog han af Haanden den Dyd til Dyd slægtarbejde

Domslav,

Dg med den han omfoer blandt de væbnede Danaers

Enkelter.

Hvem han nu der antraf, en Hovding, eller en

Hærdrot,

Standsede han; dog nærmed sig ham med venlig For-

maning:

Sælformme Mand! anstaaer det vel dig, at flye,
som en Nidding?

Bliv her rolig du selv, og bevæg til at blive de
andre!

Veed du dog ei, hvad i Sinde vel har Agamemnon
med alt det.

Sætter han Folket paa Prøve maaskee, for siden
at straffe?

Herte vi alle dog ei hans Erklæringer nylig i Naad
det.

Lad os ei tirre hans Harm til fordærvelig Råsen
mod Hæren!

Frygtelig er i sin Brede den gudstadsfæstede Herfær;
Thi han har Magten af Zeus, hvis Forsyn vaager
omkring ham.

Hvem iblandt Folket han traf, af gemeen Mand,

støiende hiemad,

Slog han med Staven, og stældte ham lydt med

truende Tilraab:

Rasende Karl! staac! stands! og her, hvad an-

dre befale,

Com du er Intet imod! Hvad gielder du, Rid-

ding, i Kampen?

Hvad vel i Raadet? en ussel gemeen Dagdriver,

som du er?

Troer du maaskee, vi er alle Regentere her, vi

Achaier?

Fleeres Regiering er skadelig! Een regiere! den

Gene,

Hvisken, o skjulede Kronos, din Søn gav bys-

bende Domstav!

Saa han foer giennem Hæren, forordnende.

Samtlige Skarer

Styrede nu til Forsamling igien fra Snekker og

Telte,

Larmende høit, som naar vilbt mod det huultthen-

bruusende Havs Bred

Bølgernes Døninger squulpe med Hult i brølende

Gienlyd.

Alle nu leired sig rolig, og hver sad taus i sit

Sæde.

Ene Thersites hævede fræk sin skraalende

Stemme,

Han, som, af Spydighed fuld imod Tyrsterne, steds

med kaad Mund,

Uden Meed eller Maal ordgængende, søgte kun Ugæm,

Ved at forbreie for Folket, og latterliggjøre, hvad

helst ham

Leilighed bød. Den hæstligste Mand i Hæren for

Troja

Haltebe han, Heeløiet, og rygbepuilet, og brytsflad,

Og med en blussende Tot paa det stngt tilspidsede

Hoved.

Høistmodbydelig var han Peliden især og Ddysa-

seus,

Dem han bestandigen hegled; men nu mod selv

Agamemnon

Gied han sin Galde med Frydende Røst. Achæierne

samtlig

Yttred omsonst Uvillie, hver mod Skumleren op-

bragt;

bragt;

Skraalende dog han blev ved, udskældende høit Aga-

memnon:

memnon:

Atræus Son! hvad klager du nu? hvad fattes din

Atræus?

Propfuldt er jo dit Telt af Malmgods; Qvinder i

Mængde

Har du, de færeste, nogen kan see, som fremmest

for alle

for alle

Vi Achæier dig stænke, hvergang en Stad os er-

obres.

obres.

Mangler endnu dig det Guld, som en hestetæmme-

de Troer

de Troer

Bringer fra Staden til Leirs, for at løse den el-

lige

skede Søn med,

Hvilken til Fange jeg tog, eller og en anden

der vil mig om.

Achaier?

Mangler endnu dig en blomstrende Møe til Væsten i

der vil mig om.

Genrum,

Som du beholder alleene for dig? D! skam dig,

der vil mig om.

da Hærens

Hører du er, kun at bringe Fortred Achaernes Søn-

der vil mig om.

ner!

Op! quindagtige, Danaer ei, men Danaerins-

der vil mig om.

der!

Lader os ile til Hjemmet ombord! og lader ham

der vil mig om.

eene

Sluge sig møt paa Forøringer her! at engang han

der vil mig om.

maa lære,

Hvad vor mægtige Hielp hans Fordeel til eller fra
gior!

Har han dog nylig Peliden, en Helt, langt meer
end han selv voerd,

Slæendigen haant, da hans vundene Slæent han
frøek ham beroved!

Men ei Galde han har i sit Bryst, den dovrne
Pelide,

Ellers den Nibdingsfreg, Agamemnon, var bleven
din sidste!

Utsaa stælbte Thersites med hoi Røst Fol-
kenes Fører,

Akreus Son. Da nærmed sig ham Drothelten
Odyssens,

Vister, med truende Blik, og tistalte med diærvelig

Synd ham:

Ordbumdriftige Svadser, Thersites, klingende

Bielde,

Hie! hold op med dit enkelte Skraal mod Tyrskernes

Udfærd!

Tvivler jeg dog, at en flettere Mand udfandtes

I midt som

blandt alle,

Som med Atriberne hld til Kamp mod Ilion an-

kom.

kom.

Derfor besmit med din Mund i Forsamlingen aldrig

en Dots

en Dots Navn!

Tæm din utidige Squalder; du lurer omsonst dog

og behøver det. I regner glim paa Hiemsfart.

2

2

Jugen med Visshed end veed, hvorhen sig Sagen

vil vende:

Om til Held hjemdrage de Danaer, eller til Uheld?

Ublu sidder du, stielbende lydt Mandskarernes Ge-

rer,

Atræus Son, Agamemnon, forbi ham de Danaers

Høre

Rigelig have beskænk, og giør i Forsamlingen

mod ham!

Men jeg siger dig her, og sandelig vorder det fuld-

bragt:

Finder jeg nok eengang dig skraalende rase, som

her nu,

Skal paa Skuldrene meer Odysseus Hoved ei kneise;

Skal man ei kalde mig længer Telemachos Fa-

der, hvis ei jeg

Pakker dig her med min Arm; afsriver hver Lap,

du har om dig,

Kiortel og Kappe, ja Veltet endog, som hyller din

Blusel;

Dg dig, hylende, nogen, i hele Forsamlingens Paa-

syn,

Haanligen pibsker til Snekkerne hen, skamfjændet,

og hudløs!

Saa hans Ord; og med Staven et Drag paa

Rakken og Puklen

Gav han ham droit. Da vendte sig hin med hul-

kende Taarer;

Thi paa hans Ryg opsvulmed et Spor af den gyl-

dene Domstav

Blodigt og blaat. Nu satte han sig, og murrede i

Skægget,

Bittred, og saae heel uselig ud, da han Minne

torred.

Rundt om maatte man lee, trods Ureglessen, over

hans Kasyh.

Altjaa talte den eene, blandt Mængden, derom til

den anden:

Sandelig! meget Dyssfeus tilførn har prifelig

fuldbragt,

Være sig, ordnende Slag, eller talende flygtig

hvad godt var;

Intet saa prifeligt dog, som hvad nu han her os har

udført,

Bindende Munden paa hin ordgydende dristig

Skumler.

Neppe dog vover herefter han meer, trods hele hans

Frækhed,

Med et formasteligt Muf sig at hæve mod Kongernes

Magtbud.

Utsaa Folket. Men, reist, Odysseus, Stæ-

dernes Styrter,

Holdt Domstaven i Haanden; og nær ham Pallas

Athene

Stod; og, Herolden i Skikkelse lig, bød Folkene

Tausked;

Saa at de fierneste selv, som de nærmeste, blandt

de Hellener,

Klarligen hørte hans Nøst, og forstode Forhandlin-
gens Indhold.

Velberaadet i Hu han tiltalede Krebsen, og sagde:

Atræus herskende Søn! nu bereder Achæernes
Folk dig

Spot kun og Skændsel for alle vor Jords sprogfæl-
lede Slægter,

Ei fuldbyrdende Løftet, de gav med eenige Til-
sagn,

Da de dig fulgte herhid fra dit Argos, Gangeres
Aflegn:

Hiem kun at vende, naar Troernes Stab, den stolte,
var nedbrudt.

See, som umyndige Børn, og som mændberøvede
Qvinder,

Klynke de her for hinanden, og sukke med Hulken
om Hjemfart.

Sandt! vel stræber enhver, naar Trængseler møde,
til Hjemmet;

Thi selv den, som og blot een Maaned er stjern fra
sin Fælle,

Holder det nødigen ud, ved den tveradaarige Snekke,
Fængslet af Vinterens Frost, Modvind, og Bol-
gernes Dyrer.

Men os ruller alt hen blandt Karene, siden vor
Hidkomst,

Her det niende — derfor og ei jeg Achaierne
dadler,

At dem Længsel fortærer ved Snekkerne. Men, da
saa lang Tid

Alt vi har udholdt, var det dog Skam, at vende
med tom Haand!

Taaler, o Venner! endnu lidt Ophold, til os be-
fiendt blir,

Om os Calchas har sandt forudsagt, eller og
usandt!

End vi dog mindes det grant, og I kunne jo vidne
det alle,

Hvilke de grusomme Kerer end ei til Nis har
bortført,

Com om det hendes i Gaar: Da Hellenernes
Snekker ved Nulis

Samledes, bringende Priamos Skræk og de samts-
lige Troer:

Rundt om en Kilbe vi offred i Krebs paa den frands-
sede Moossteen

Under den høie Platan, hvor Vældet piblende frem-

spring,

Festhekatomber i fuldt Antal til samtlige Guder.

See! men et Under blev seet. En purpurfjinnende

Spugorm

Rædsom at flue, til Lyset af Zeus, den Olympier

fremskaldt; 172

Skud sig bag Alteret op, og flynged sig høit om

Platanen.

Oven i Træet, paa syngende Green, laae rolig i

Neben

Sammenklynged en Hob Spurbunger, bækte med

Smaalev,

Stte; den niende Spurv var de nøgnes rugende

Modor.

Drmen opslugte de smaa spædtqviddrende Sødsfende

samtlig:

Moderen fløi kun om Neden endnu med jamrende

Klynken;

Da hin, breiende Hov'bet, den skrigende snapped ved

Wingen.

Men da den Ungerne havde fortært, og Ungernes

Moder,

Stilled den Zeus, som sendte den, der til et bli-

vende Jertegn:

See! thi den blev til en Steen omfækt af den høie

Kronion.

Studsende stode vi alle, med Rædsel betragtende

Synet

Uf et saa gyfseligt Tegn midt i de Himmelskes Of-

fer.

Men før det bævende Følk fremstod, sandsigende,

Calchas:

Hvi dog studser I samtlig, I haarlokkavre Hellener?

Dette saa mægtige Tegn har sendt Zeus varslende

Forsyn

Seent og sildigt; men bringende seent vedvarende

Hæder.

See! som nu slugte hin Dm Spurvredens quib-

brende Spæde,

Otte; den niende Spurv var de nøgnes rugende

Moder;

Altjaa skulle vor Kamp ni Nar vedvare for Troja;

Men i det tiende styrtes os ned dets taarnebe

Mure!

Saa sandsagde han der; og snart fuldklemmes hgn

Sandsagn.

Altsaa forbliver nu her, fødskimrende Danaer alle,
 Til vi har styrtet i Gruus hin Priamos prægtige
 Taarnstad.

Saa han talte; men skingrende lod, med jublende
 Tilraab,
 Rundt fra Snekkernes Leir Achaiernes stormende
 Bifald,
 Dig, Odysseus, prisende lydt, og den herlige Tale.
 Derpaa tog nu til Ords den gamle gereniske Ne-
 stor:

Himmel! hvor reent barnagtigt I svadse paa
 Thinge jer Tid bort,
 Net, som umyndige Børn, der ei vide hvad Krig
 er, og Krigsdaad!

Hvor er nu Røsterne? hvor de med Eed bekræftede

Tilsagn?

Skal da nu blive til Røg hvert Raad? hver mans

dig Beslutning?

Hvert Pagtoffer af Wiin? hvert tillidsfordrende

Haandslag?

Stedse med Død kun vi stride, mens intet i Giers

ning til Udgang

Tegner endnu, saa længe vi her og dvæle, og

dvæle.

Atræus Son! herester, som før, med uroffelig

Fasthed,

Før du de Danaers Hære til Kamp i slandenbe

Feldtslag!

Ugt du for intet de to eller tre, som i Smug med

hinanden

Raadslaæ: (hvad dem dog aldrigen blir, trods

Længeselen, opfyldt)

Hjem til Argos at gaae, forinden man veed, om

Kronions

Løfte forjætted os sandt? eller og forjætted os

usandt?

Thi jeg siger, os vinkte den høieste raadende Gud,

Zeus.

Paa den Dag, vi besleg de leihengslidende Snek-

ker,

Alle vi Danaer, Død og Fordærv at bringe de

Troer.

See! thi han gav os et lykkeligt Tegn: det lyste

til høire.

Derfor vende sig ingen herfra, sig flyndende

hiemad,

Før han har sovet i Seng med een af Troernes

Qvinder,

Før han har hevet vor Helenas Angst og eens

somme Sukke!

Længes dog hin eller den end efter Hjemmet med

Utaal,

Bove han, mig at berøre den glindsende bugede

Enkke,

At han for alle den første paa Stand maa finde sin

Bane!

Altsaa tænk du, o Herfær, paa Raad, og hør dem

af andre!

Ikke dit Hierte forkaste det Ord, jeg taler, som

daarligh:

Opstil, Stamme ved Stamme, ved Slægt Slægt,

Folket, Atrides,

At een Slægt hos den anden, og Stamme hos

Stamme maa fremstaae!

Gier du nu det, og adlyde de Danaer dig, vil du

klart see,

Hvilken af Føderne selv der er feigest, og hvilket af

hvert Folk

Tapperst; thi hver da for sig, udmærkt, vil kiempe

paa sin Viis.

Og du erfarer, om hindrer vor Seir guddommelig

Almagt,

Elker og Mangel paa Mod i vor Hær og Mangel

paa Krigsskyt.

Sam giensvarende talte den mægtige Drot Aga-

memnon:

Gandelig, Dsding! i Raad du Hellenerne samtlig
beseirer!

Harde dog, Zeus o Fader! og Pallas Athen'! og
Apollon!

Jeg ti Drotter, som dig, i Krigsraad blandt de
Hellenere,

Snart da boiede sig den herskende Priamos
Daarnstab

Under vor knusende Magt, og sank nedstyrtet i
Støvet!

U! men den Hæstfodsvæbne Zeus tilsendte mig
Uheld,

Da han i Riv forvikled mig her, og forsængelig Dødsdragt:
See! thi jeg og Peliden ueenige blev for en Møes

Skjæb,

M

Verfende Bitterhedsdord; og jeg selv begyndte vor
 Skiendsmaal.

Hvis vi engang os igien med hinanden forlige, da
 sikkert

Udebliver ei Troernes Fald eet eeneste Dagbøgn.
 Dog nu til Maaltid gaaer, at paa Stand kan rustes
 til Angreb!

Hver omhyggelig pudse sit Skjold og stærpe sit
 Haandspyd,

Hver med Dinhu fore tilgavns de hurtige Heste,
 Hver og besigtige nøie sin Vogn, og berede til Slag
 alt,

At den udslagene Dag vi kan stride den strængeste
 Stridskamp!

Thi vi vil før os ei hvile, ja selv ei raste det
 mindste,

Før, ved sin Ankomst, Matten, og kislende Modet,
 abstiller!

Strømme vil Sveden, om mangt et Gehæng, fra
 Bryttet paa Skjoldets
 Dækkende Værn; og mangan en Ålem mat synke
 med Spydet!

Strømme vil Sveden af mangan en Hest for den
 glimrende Stridsvogn!

Men, hvis fra Kampen sig holdende fiern, jeg finder
 en Nidding

Skjult ved de snablede Snekker, omsonst vil en saas
 dan sig omsee,

Hvor han skal flye Rovfuglenes Sværm og de stim-
 lende Hunde!

Saa han talte. Da fleg Achaierne. Som naar
 en Branding,
 Hævet af Sydorkanen med Magt, fra det nederste
 Havdyb
 Bryder i brusenbe Brag mod den bratfremftraanende
 Fjeldpønts
 Stedse besqulpebe Brink, der er udsat Stormenes
 Anfald.
 Alle fra Sædet opsprang, og forkeelt i Snekernes
 Strandleir,
 Redte til Maaltid flur. Rundt fleg fra Teltene
 Røgdampe;
 Og til de evige Guder de offrede, andre til andre,
 Bedende: Skiønsfel i Kampenes Brag, og Døden,
 at undflye.
 Men Agamemnon selv, Hærføreren, offred en Dyr,

Stærk, femaarig, og feed, til den altingraadende

den altingraadende

Gud Zeus;

Dg lod kalde til Offret Achaiernes Føderes Eldeste:

Nestor fremmest og først, og Idomeneus,

Creternes Hærdrot;

Ajarbrodrene siden, og Tydeus Søn, Diome-

des;

Endelig og, den flette, den Gudernes Yndling,

Dyffseus.

Ukaldt kom af sig selv Kampraaberen, Drot Me-

nelaos,

Ahnende Broderens Sorg og Trang til broderlig

Medhielp.

Alle nu stod om Næddet, og toge det hellige Byg-

meel;

den altingraadende

Mellem dem hæved sin Røst, bønfuldende, Drot

Agamemnon:

Zeus, du Vælde! du Kraft! Skyemørknende!

Herfær i Høiluft!

Lad for Solen ei sænke sig ned, end Mulmet ei

bredes,

For fra sin Høide jeg styrter i Gruus ned Prias-

mos Taarnborg;

For giennem Portene sees udslamme den tærende

Lue;

For jeg paa Hektors Bryst med dybt indtrængende

Staal har

Brynien splitted, og rundt om hans Fald henslyrte

næsgruus

Hver af hans Fæller har bidt med flærende Tænder
i Jorden!

Saa han bad. Dog hans Raab bønhoøred ei
Kongen Kronion;
Dfferet kun han annammed, og sendte ham Træng-
sellers Trængsel.

Men da nu Bønnen var endt, opkasted de Bygget,
og nedad
Bøied de Halsen paa Nøddet, og slagted det; trak
saa dets Hud af;

Udskar Bøvene først; omvikled dem siden med Flom-
men,

Dobbelt; og oven paa dem de lagde det plukkede
Emaalkød.

Dette forbrændte de sammen paa Baal af tørrede

Qviste;

Bendte saa, stukne paa Speb, Indvoldene langsomt

for Ilden.

Men da de Bøvene havde forbrændt, og Tylbingen

forsmagt,

Skar de det øvrige Kiød og smaat, og stak det paa

Haandspeb.

Risted det varlig for Ilden, og trak tilbage det

flegte.

Da de med alt nu færbige var, og Maden berebt

stod,

Spiste de sammen; og hver sin Bekomst fik rundelig

tildeelt.

Men da nu Hungerens Krav og Tørstens fuldelig

flist var,

Udbrod Gangernes Læmmer, den gamle gereniste

Nestor:

Hercus herlige Son, Mandskarernes Drot, Aga-

memnon!

Lad os med Snak nu ei spille vor Tid, og længer

ei dvæle

Med at begynde det vigtige Værk, Zeus vinked os

Hjelp til!

Lad nu Herolberne flux med høit Raab kalde til-

sammen

Alle de Kobberomflærmte Hællener ved Skibenes

Strandleir!

Vi selv vandre da vidt giennem Hæren, nu herhen,

nu derhen,

Gydenbe Mob dem i Bryllet, og Lyst til stor-
mende Feldslag!

Talt; og hans Ord adlød Mandfkarernes Drot,

Ugamemnon:

Flux han Herolderne bød, med lythensfingrende

Stemmer

Kalde tilfammen til Slag de haarlokkavre Hællener.

Skingrende raabte de lydt, og flux var Mængden

forsamlet.

Rundt om Atriden og stimled de gudstadsfæstede

Drotter,

Ordnende Hæren. Foran gik selv Gudinden A t h e n e,

Høit med U g i d e n, det evig i Pragt tidtrofsende

Gudfiold:

Hundred af pureste Guld skönt virkede flattede

Dvaale

Hang om dets Rand, hver eene for sig er heelt He-

fatomb værd.

Hermed, rundt om lysnenbe, foer, bliftindbrænde

selv, hun

Giennem Achaiernes Hær, og formante til Til; og

i hvert Bryst

Gydende krigerist Kraft, opflammed hun alle til

Striden.

Samtlige tyktes nu sødere Kamp og buldrende Krigs-

larm,

End i de glindsende Snekker at vende til elskede

Hiemstavn.

Som naar fortærende løber en Ild, antændt i en

Granstov,

Spad Fjeldenes Ryg mod Skyerne, lysende fiern-

hen;

Saa fra den vandrende Hær, da de blinkende Rust-

ninger fremgik,

Foer en bevægelig Glands, vidtløsende, høit imod

Himlen.

See! men, som vilde Trækfuglenes Sværm i utal-

lige Skarer:

Storkenes Hær, Bildgiæes, og en Trop langhalsede

Evaner,

Døer den Afiske Cump og Caystrios flaaende

Bande,

Herhen og derhen slagrende først paa svævende Vin-

ger,

Sænke den tonende Flugt mod den lydt giensufende

Søekyst;

Saa de nu styrteb fra Snekkerne hen og Teltene,

ttropviis,

Til den flamandriske Bred, mens Jorden bundrede

rundtom

Skækkelig rystet af Føddernes Trin, og Hovenes

Trampen.

Stilte nu skode de der paa Skamandros blom-

strende Slette:

Mange, som Løv, og som Knoppe paa Træer i blom-

strende Foraar.

Men, som en tallos Brimmel af rundtom mylrende

Fluer,

Stimler tilsammen i Hobe til Hyrdernes Hytte,

naar Solen

Smiler i liflige Vaar, og af sød Mælk Botterne

fyldt staae;

Saa tæt Rod hos hinanden de haarlokkavre Hel-

lener,

Stillede her mod de Troer, med Ddelæggelsens

Krigstørst.

Dog, som erfarene Hyrder man seer, vildtsfrei-

fende Gæder

Stille med Mag, skiondt Hiordene mængt hjem-

vende fra Græsgang;

Skilled og Førerne hine, dem ordnende, herhen

og derhen,

Alle til Slag. Men i Midten den herskende Drot,

Agamemnon

Hoined især sig, i Hoved og Blik den tordnende

Gud lig,

Poseidaon i Bryst, og i vældige Lænder en Ares.

Ret, som i Hiorden en Tyr høit over det lavere

Hornqvæg

Hæver sig stolt, og i græssende Flok vidtkiendelig

fremgaaer;

Saa gik den Dag straalende frem i Mængden,

Utriden,

Samtlige Kiømpre fordunklende rundt, forklart af

Kronion.

Lenardo og Blandine.

(Efter Bürger.)

Blandine sad hifset, Lenardo stod her,
Ungdommelig Munterhed straalte fra hver:
Hun, mellem Prindsesser en lysende Soel,
Han Ynglingers Liir, bag den Skionnestes Stoel.

Til Lands, og til Vands, fra Paris, og fra Rom
Mangfoldige Hørster og Herrer der kom,
Med Guld, og med Perler, og Ringe belæss't,
At frie til den Skionne, som hver kunde best.

Men aldrig Prindsessen var Perler; og Gulb,
 Og Ringe med glimrende Stene, saa huld,
 Som Rosen, der visned paa sneehvide Bryst,
 Af Unglingen hemmelig plukket og lyst.

Den flonne Leonardo var ædel og god,
 Skjendt ei i hans Arer flød adeligt Blod.
 En Gud har jo skabt baade Ridder og Træl;
 Tidt boer i den Ringe den ædlere Siel.

Engang, som i Haven de samlede sad,
 De Tysker og Herter, i glimrende Rad,
 Og quægede dem med den kiøllige Frugt,
 Som vims af den flinke Leonardo blev plukket.

Da tog af sin Sølvkurb i yndige Skiod
 Prindsessen en Pipling, saa rund og saa rød;
 Og rakte med sneehvide Haand ham den hen,
 Og sagde med Smil, da hun rakte ham den:

"Tag det for din Uimag! Alt yndigt, og godt,
 "Og nydeligt vorte for Prindsen ei blot.
 "Det ubentil er saa velsignet og skönt;
 "Gid det, som er inden, var dobbelt saa skönt!"

Og see! da den Ungling sig hurtig stjal hjem,
 Da tog han, o Himmel! en Seddel herfrem!
 Den Seddel i Ublet saa hemmelig stak,
 Derpaa denne søde, fortrolige Snak:

"Du skionneſte Yngling, hvor Diet ſeer hen!

"Meer yndig end alle de glimrende Mænd!

"Meer ædel end diſſe, hoimodig, og god,

"Skiondt ikke fremblomſtret af adelig Rod!

"Dig har jeg for alle til Ven mig udſeet;

"At ſee dig, og ynde dig Elſkte, var eet.

"Af Længſel fortæres min bævende Barm;

"Jeg ikke ſaaet Roe for, o Ven! i din Arm.

"Bed Midnat at Slummer og Hvile forkaſt,

"Og ſkynd dig til Træet i mueligſte Haſt,

"Som Kierlighed's Æble dig bar! Paa det Sted

"Dig venter lidt Kierligt, ſom... No! du nu veed."

Det tyktes den Yngling saa ængstlig og vel,
 Saa vel og saa ængstlig; hans tvivlende Siel
 Nu tumledes hist, og nu tumledes her,
 I Haabets og Frygtens urolige Færd.

Dog, da det lidt hen imod Midnatten glee,
 Og alle smaae Stierner taus blinkede ned,
 Da sprang han af Leiet, al Hvile forlod;
 Og ilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Og, som han saa stille, saa ventende sad,
 Da rasled' i Lunden det bævende Blad.
 Han lytted; da tog det ham hurtig ved Arm;
 Da mærktes en Kande, saa kielen og varm —

Dg førend en Lyd ham fra Læberne feer,
 Det drukned i heftige Kyffe hvert Ord. —
 Dg, førend det hvistid ham hvidt eller sort,
 Med bløde smaae Hænder det førte ham bort.

Det førte ham lyst i letsvævende Fied:
 "Kom søde, kom elskede Yngling, kom med!
 "Koldt aander her Luften! Ei Pels, eller Frak,
 "Beskiermer os — kom i mit stille Gemak!"

Det drog over Torn, over Lidsel, og Steen
 Ham til en bebusket Ruin-Hvelving hen;
 Der skimred en Lampe; det drog, ved dens Elin,
 Til sidst ham til Enden af Gangen, og ind.

I Slummer var alting indhyllet; dog nei!

Forræderens Døie tillukkedes ei!

Leonardo! Leonardo! hvor vil det dig gaae,

Naar Hanerne gale, naar Lærkerne flaae?

Fangt ude fra Spaniens største Provinds,

Var kommen en stoltelig pralende Prinds,

Med Perler, med Guld, og med Ringe belæst,

At frie til den Skionne, som han kunde best.

Han brændte, han tørsted med smægtende Mund;

Men tørsted, og smægted omsonst i Burgund.

Han beilede forgieves Uar ud, og Uar ind;

Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som let man kan troe,
 Ved Dag og ved Nat hverken Rast eller Røe;
 Og havde med lumst og forræderist Tid
 Sig sneget i Haven paa selsamme Tid:

Og havde det mærket, og havde det seet,
 Hvad nær ved, tre fire Skridt fra ham, var flett;
 Da skar han med Tænder, heed blodig sin Mund;
 "Du snart det skal vide, Regent i Burgund!"

Og ilte paa Timen at melde, som sagt.
 Ham standse forgieves den truende Bagt —
 "Nu maae jeg, nu vil jeg til Kongen!" han svor,
 "Ham venter et Oprør, ham truer et Mord!" —

"Ho! Holla! Waagn op du, Regent i Burgund!
 "Din Stamme, din Ære besudler en Hund!
 "Blancine, din dydige Datter, i Seng
 "Jordriver sin Lid med din nedrigste Dreng!"

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværb;
 Han havde den eeneste Datter saa kjær!
 Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,
 Ja! meer end den Skat, som al Jorberig har.

Wib reiste han derfor af Sengen sig nu:
 "Det lyrer du, Skelm, med forræderisk Hu!
 "Dit Blod det undgielbe! det drikke Burgund,
 "Isald mig bebrager din giftige Mund!"

"Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pandt!

"Op! Skynd dig! saa finder dit Die det sandt!

"Mit Blod det undgielde! det drikke Burgund,

"Hvis Løgn har besmittet min varslende Mund!"

Da fremlob den Gamle med blinkende Epp;:

Ham ledte den Lumpe med blodgjerrig Tryd;

Dg drog over Torn, over Tidse, og Steen

Ham til den behusede Muurhvelving hen.

Her kneisebe fordam et fyrsteligt Huus,

Som nu var af Velde nedmuldret i Gruus;

End hvelved sig Kioldren og Hallen, foran

Bedaalket med Tidser, med Torn, og med Sand.

Saa kiendte dens Aabning i Krattet; men hver,
 Som kiendte den, fandt uden megen Besvær
 En hemmelig Dør til de Værelser smaa,
 I hvilke Prindsessen om Sommeren laae.

End Kierligheds Lampe ved Indgangen hang,
 Mildt skimrende giennem den natlige Gang.
 De holdt deres Aande, de traadte saa tyst
 I Gangen af Kierligheds Lampe belyst —

Dg nærmede sig den tilslukkede Dør —
 Dg stod der, og lytted — "Hør, Konge! nu hør!
 "Tys! hør, hvor det hvisker! hør, Konge, hvert Ord!
 "Hør! — troer du end ikke, saa aldrig du troer." —

"O Elſte! min Elſte! hvi modſælder du

"Hos mig, ſom er evig din Eiendom nu?

"Om Dagen adlyder jeg kongeligt Bud;

"Nu lyder jeg Elſkovs, nu er jeg din Brud!" —

"O ſkionne, tilbedte Prindsſeſſe! var du

"En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu

"Jeg Kierligheds hele Lykſalighed nød!

"Men nu er din Elſkov min Angſt og min Død." —

"O Elſte, min Elſte! lad fare den Skræ!

"Er jeg en Prindsſeſſe? betragt mig! vær kiel!

"For Krone, for Zepter, og gyldene Karm

"Jeg valgte mig Kierligheds Nof i din Arm." —

"O skionnefte Skionne! ved List eller Tvang

"Dit kjerlige Løfte vil brydes engang!

"Ved Beilen, og Beilen, om langt eller kort,

"Tilfidsst dog en Prinds dig som Brud fører bort!

"Vel bruser en Bølge, vel stormer en Ekne;

"Men Bølgerne falde; men Stormene flye:

"Som Vinden og Vandet er quindeligt Sind!

"Din Elskov forsvinder som Vand og som Vind,"—

"Lad beise, lad beise saa mange der vil!

"Jeg eenne skal evig kun dig høre til —

"Min Elskte! min Engel! vær syrig og froe!

"Mit Løfte jeg evig skal hosbe dig troe.

"Som Vind, og som Vand, er mit elskende Sind —

"Vel hørtrinde Bunde, vel henvifter Vind; *11103*"

"Dog alle hørtrinde, henviste dog ei; *11111 11103*"

"Saa evig min brændende Elskov og ei. — *11103 11103*"

"O skionne Prindsesse! dog vanker mit Mød;

"Tungt anes mig Skræk i det lilsnende Blod: *11103*"

"Den hevnennde Himmel den Ring sonderbrød, *11103*"

"Hvorover ei Kirkens Betsignelse lod. *11103 11103*"

"Hvis Kongen — o! hvis han opdager den Færd,

"Da drypper mit Blod fra det ryggede Sværd! *11103*"

"Da maae du belænket i Hulen nedfat, *11103 11103 11103*"

"Hengræbe dit Liv i uendelig Nat." — *11103 11103*

"Ei Himlen, min Ven! sønderriver det Baand,
 "Som Troffel og fletter med Kierligheds Haand.
 "Den salige Vellyst i natlige Røe
 "Seer ingen Forræder, veed eene vi to.

"Kom, elskede Brudgom! o kom i min Arm!
 "Kom! kys mig! og tryk mig i Lyst til din Barm!" —
 Da kysse han fyrig den lofkende Mund,
 Og Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes, og favntes saa heftig, saa tidt;
 De dreve den salige Epøgen saa vidt. —
 Da raste de Vidner, da vilde de frem;
 Men Slaaen og Laasene hindrede dem.

De bleve, de vented med fraadende Mund;
 Saa venter paa Haren den lurende Hund.
 Derinde tilsidst, efter mattende Lyst,
 Blev tungt og uroligt den Elskendes Bryst:

"Prindsesse! vaagn op! lad din Elsker nu gaae!
 "Hør galende Haner alt Morgenens spaae!" —
 "O Elske! o bliv, indtil tredie Gang
 "De Hanerne vække med Morgenens Sang!" —

"O elskte Prindsesse! see Morgenens grye!
 "O slip mig! ser Solen staaer op, maae jeg flye!" —
 "O Elskede! bliv! de smaae Stierner dog ei
 "Forraade den Elskendes lønlige Wei." —

"Vaagn, elskte Prindsesse! jeg hører en Lyd;

"Ak! Svalen forkynnder alt Morgenens Fryd." —

"O Sødeste! bliv dog! — du hører ei den;

"Men klagende Nattergal, Kierligheds Ven." —

"Nei! slip mig! alt Hanen har gaaet; og røb

"Grempipper alt Dagen i Morgenens Skib!

"Alt Lærkerne synge — Hvor gysar min Siel!

"O, slip mig! mit Hierte vil briste! Lev vel!" —

"O Søde! — Farvel da — nei! bliv dog — Farvel!

"O Gud! men hvi zitterer saa bange min Siel? —

"Kom viis mig dit Hierte — det banker saa mat!

"Hold af mig du Sødeste! — kommende Nat!" —

"Sov rolig! sov sødt!"... og nu smutted han væk;
 Men fald i hans Arer krøb dødelig Skræk;
 Rundt om sig han lugtede Liig — og med Nød
 Han raved til Enden af Gangen, som død.

Hu! fremsprang de tvende; med morbsvulmed Arm
 Hver stødte sit Spyd i hans bævende Barm:
 "Der har du dit Zepter! regier nu Burgund!
 "Der har du din Medgibt, forbandede Hund!" —

"O Jesu Maria! forbarm dig! og Raan"...
 Da bruste hans Mine — han opgav sin Aand;
 Og uden Beredelse, Trost, eller Ven
 Hans tvivlende Siel foer til Evighed hen.

Forræderen hugged med snysende Harm
 I mange smaae Stykker hans blødende Barm:
 "Kom! viis mig dit Hierte! det banker saa mat!
 "Hold af din Tilbedede — kommende Nat!" —

Og rev ham det ud af det blodige Bryst —
 Og kiofte sin Nafen i Helvedes Lyst:
 "Der' har jeg dit Hierte! ak! banker saa mat!
 "Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!" —

Prindsessen imens i urolige Blund
 Sig kasted i Søvn; fælt drømmede hun:
 Om blodige Perler i blodige Krands,
 Om blodige Brudgom, og Spøgelses Dands.

Dg vred sig i Sengen, saa mat og saa svag,
 Koldt svedende, hele den følgende Dag:
 "D kom dog, o Midnat! du Kierligheds Ven!
 "Dg bring mig, min Engel, min Vellyst igien!" —

Dg da det lidt hen imod Midnatten gled,
 Dg alle smaa Stierner taus blinkede ned:
 "D, vee mig! hvad anes dig, bærende Bryst?"
 Da aabnedes Døren saa frygtelig tyft:

En Ridder i Flor, og i Serge: Talar,
 Paa to Keridoner to Liigfalter bar,
 Med dødelig Taushed, og rædsomme Blik
 Han satte dem ned for Prindsessen, og gik.

Ham fulgte en Ridder i sneehvid Talar:

En blodig og sønderbrudt Ring han frembar;

Med tauske Gebærder og stirrende Blik

Han lagde den ned for Prindsessen, og gik.

Bag ham kom en Ridder i Purpur-Talar,

Et Guldkar, forseglet med Vaabnet, han bar,

Omvundet var Laaget og Hanken med Sort;

Han satte det tiende ned, og gik bort.

Tilfidsi kom en Ridder i Solvmors-Talar:

Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,

Og gav den halvdøde Prindsesse det hen,

Og bukked sig taus, og gik baglends igjen.

— Dg see, da med Bittren hun aabnet det fik,
 Dg giennemløb Skriften med rullende Blik,
 Det sortnebe for den Elendiges Syn,
 Dg kold foer hun sammen, som trussen af Lyn.

Dg da hun den spæde matzittrende Krop
 Med frygtelig Kraft fik af Sengen reist op:
 "Hop! hop! hop!" da sprang hun, "hei lystig! sving om!
 "Hei! Spillemand! frist! paa min Bryllupsdag! kom!

"Kom, Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands,
 "Jeg svæver fra Jorden! hist vinker min Krands.
 "Nu dandser I Prindsen fra fiern og fra nær!
 "Hei lystig! I Fruer og Herrer! — kom her!

"Op! lystig! — al før var mit Hierte saa sygt —

"I Fruer og Herrer! hvi leer I saa sygt?

"Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!

"Os Himmels Engle troloved — o Gud!

"Til Dandsen! til Dandsen! — hvi noler I? See!

"Saa lee de! saa lee de! — jeg ogsaa kan lee!

"Væk, Adelspæk, væk dog! du stinker — o flye!

"Du stinker af stinkende Hovmod — sy! sy!

"Hvem skabte paa Jorden vel Ribber og Træl?

"Lidt boer i den Ringe den ædlere Siel! —

"Min Brudgom er flæn, og høimodig, og god;

"Og han kan foragte høiadeligt Blod.

"Hei! Spillemand! Iystig! spil op til en Dands!

"Jeg svæver saa let; thi du vinker, min Krands!

"Hop! heisa! Trallalla! Hop! heisa! ha! ha!

"Min Bryllupsdag er det! Trallalla! Tralla!"

Saa sang hun og hopped, saa sprang hun og sang,

Til Dødsbuggen iiskold paa Panden udsprang;

Dødsbuggen paa blegnenbe Kinder nedfled,

Dg mat hun paa Gulvet omtumled, som død.

End reiste hun sig, før hun udgav sin Aand,

Dg strakte mod Karret den dødmatte Haand;

Dg tog det i Skiodet, og stirred derpaa;

Dg aabnede Laaget, og saae hvad der laae.

Da damped, da banked det mod hendes Bryst,
 Som om det end slog imod hendes i Lyst —
 Da styrtede Taarernes blodige Flob,
 Og blandede sig med den Elskedes Blod,

"O blodige Sammer!" trykt tæt til sin Barm,
 Hun Guldkarret holdt med omsavnende Arm.
 "O blodige Hierte! slaae heftig endnu —
 "Slaae heftig mod mit! o det bløder som du!"

End damped, end banked det mod hendes Bryst,
 Som om det end sølte sig nær ved sin Lyst —
 Og stærkere Taarernes strømmende Flob,
 Nu styrted af Vinene ned i dets Blod:

"Jeg leved for dig, og nu bærer jeg med Lyft —
 "O Hjerte! du trykker — du knuser mit Bryst!
 "O Jesu Maria! — forbarm dig — og du —
 "Jeg kommer — din Brud — o slaas heftig — endnu."

Da zittrede Hjertet imod hendes Bryst,
 Som om det end stræbte mod hendes i Lyft.
 Fra bristende Blik faldt en Blodsdråbe ned —
 Det sidste Gang zittred — og hendes brast med.

— Og Sielen fløi bort til sin vinkende Ven —
 Til Kongens Gemakker man stormede hen;
 Hoit blandede Skrig giennem Salene lød:
 "Prindsessen — o Konge! — Prindsessen er død."

Det falbt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eneste Datter saa kjær —
 Hun meer ham end Kronen og Zepteret var,
 Sa meer end den Skat, som al Jorderig har.

Dg see! da Forræderen fremviste sig,
 Da raste den Gamle: "Det skylder jeg dig!
 "Dit Blod det betale! det drikke Burgund;
 "Thi dette mig raadte din giftige Mund!

"Høit klager for Dommen dig nu hendes Blod —
 "Kiol, Dievel! i Helved dit fnysende Mod!"
 Rast uddrog den Gamle sit blinkende Sværd,
 Dg død for hans Fod laae Forræderen der.

"Leonardo! — Blandine, min Datter! — o Gud!

"Min blodige Synd, o Forbarmer, slet ud!

"Forflager mig ei, mine Børn! dog, o nei!

"Jeg er dog jer Fader — forflager mig ei!" —

Den kronede Gamle nu Hænderne vreb,

Dg trostløs den blodige Gierning begræb —

Han siden lod giøre en Kiste af Guld,

I hvilken han gienste de Elskendes Muld.

L e e s v e n d e n e .

D! skul dit Smil, fortryllende Seline!
Skul det i mørke Blik! at jeg maae see
Vor Verden, som den er, og ei, som Himmel,
Byd disse Gratier, som dig omsvæve,
Sig Cyprers yndigsmilende Gudinde,
At flye din Efters vellystbrukne Die!
At jeg maae see de Torne, som sig blande
Blandt Roserne paa Jorden; see de Slangar,

Som flule sig blandt Blomsterne; de Elsker,
 Som rædselssvangre mørkne Himlens Die.
 Hold op at synge Dyd og Elfskovs Glæder
 Saa tryllende, saa sødt! at jeg maae høre
 Fortrængtes Raab blandt Lærkens Morgensange,
 Og Uleses Skrig blandt Philomeles Triller.
 D! flye mig! flye mig, farlige Seline!
 Dit Smil bortkyster selv den barske Satyr,
 Som Fredens Engels lyse Glæds Dabdon.
 Din Sang hans Cerberiske Tunge binder,
 Og han, som flulde Sandheds Torben brøle;
 Nu logrer ved din Fod, som før for Drypheus
 Den stygiske Bevogter. Tryllerinde!
 Hvo saae den Himmel, som paa dine Læber,
 Med blide Smil til evig Kysken lokker:
 Hvo saae den Guddoms Glæds, som fra dit Die,

Sig Solen, Lys og Liv, og Lyst udbreder:
 Dg lagde Mærke til, at Ulven sniger
 Sig lumsk i Gaareklæder om blandt Hiorben;
 At Rang og Rigdom hædret undertrykker
 Foragtet Flid og Dyd; at Dumhed throner
 Fedtmæstet, paa Fornuftens gamle Beenhuus?
 Hvo horte din den søde Rost, de Toner,
 Som vilde lokke Timon selv til Dyden,
 Naar han dens Priis fra dine Læber horte:
 Dg glemte henrykt ei, som til Driens
 Dg Melkeveiens Hvirvler løftet, Lyden
 Af Stovets usle Sonners Klagestemmer,
 Dg hine Ravens Skrig, og Hundes Bieffen?
 Hvo sølte Forsmag af den rene Glæde,
 Som venter Dydens Ven bag hine Sole
 I Evighedens altid grønne Temper —

Hvo sølte Salighed i dine Haandtryk,
 I dine Rys: og i sin Ruus bemærkte
 Et Glimt af Irring i det skønne Magtsprog,
 Som prædiker: vor Verden er den beste?

Nei! Juvenal, og Persius, og Stolberg
 Bestraaltes ei af milde Guders Blikke,
 Som jeg, ved dine Smile, danske Cypris!
 Da de Fornuftens, Troens Tyve hængte
 I Sæller trodsende, fortiente Galger!
 Vel! at ei Himlen alle Phoebi Sønner
 Forundte dine Lige! "Bliv Seline,
 Og døe hver Michag, hvor Seline smiler!"
 Saa bød Naturen, da den mild frembragte
 Sit Mesterspykke. De, for hvem du smilte,

Blev alle Kielen Elffovs glade Tolle.
 Vist aldrig er du bleven seet af Stolberg;
 Og, saae han dig, var Mørkhed i dit Die.

O! kunde jeg et Dieblis kun bryde
 Den Kiæde, som til dig og Dyb og Glæde
 Min hele Siel, mit hele Væsen lænker!
 O! kunde jeg et Dieblis udholde
 Den Qual, at standse Tanken i sin Jilen,
 Naar til sin Himmel i din Arm den flyver!
 Din Elffovsdigters kielne, bløde Stemme
 Da skulde hæve sig, og stærk og mandig
 Fortolke hans Forbittrelse; de Toner,
 Som lyde nu, fordi han dig besynger,
 Som Zephirs lette Flugt i Rosens Buske,

Som Bækkens Risten giennem Blomsterenge,
 Og Nattergalens sørgelige Triller
 I tavse Skove — fulde larme da
 Som den oprørte Nordsøes brede Bølger,
 Og Tordners Gang blandt bange Pyrenæer,
 Mod Leiesvendene, som dovnne, feige,
 Forlade deres Herres Hiord; som dumme
 Forsvare den utidig, uberedte,
 Uvæbnede med Forsvars rette Vaaben;
 Som herskesyge stumpe paa hinanden
 De Pile, som imod dens mange Fiender
 Med Nidkierhed og Viisdom burde bruges;
 Som velte sig velslystigen i Skyggen,
 Blandt Blomster i det seede Græs, mens Hierden
 Forvirret, adskilt, ubeskyttet irrer

I Ørkens hede Sand blandt vilde Klipper;
 Som ubekymrede, mens den vansmægter,
 Opsluger Markens Rigdom, fylde Bugen
 Og lædse Ganen først; saa mætte, drukne
 Barnagtig boltre sig ved Kildens Bred,
 Og leege der med Sina's Tordenkiiler,
 Til Skræk for Vandreren, som gaar forbi,
 Og seer forundret Christi milde Bæpter
 Forvandlet til et Epyd i Drengens Hænder;
 Seer Evangeliums balsamske Honning
 Til Gift forvandlet i Bacchantens Bæger;
 Seer dem, som skulde lede, raade, trøste
 Med Visdom og med Mildhed svage Brødre,
 Indbyrdes sove, fraadse, drikke, lides —
 Seer dem og Hiorden, og gaar bort og sukker.

Nei, Taushed her var Gudsbespottelse!
 Naar Kryben, Ahner, Guld er Wei til Hæder;
 Naar dumme Statsmænd spille Bolt med Stater;
 Naar Retten kœbes; naar Ukyldighed
 For Dagen lægges kun ved gylbne Prøver;
 Naar tusinde gaar frem, og dræbe, dræbes,
 Fordi de tusindes Regent maa mores,
 At han skal ikke falde reent i Sovn
 Paa Thronen, hvor han dog for noget sidder;
 Naar Granders Moerskab maa med Skat betales
 Af tusinde, som sultne, svedte ploie
 Den Jord, der smiler blot, fordi den byder
 Dem dog, som Grav, engang en sikker Løn;
 Som, langt fra Hovedstaden, sidste Draabe
 Af deres Sved til dens Forsyftning yde;

Naar Borgeren, den sande, gode Borger,
 Som virksom i sin Kreds, til Statens Nytte,
 Til Statens Vre bruger sine Evner,
 Staaer i Ministrens Torgemaal, og venter
 Forgieves Audienz i simple Klæder
 Bag baand- og nøglemærkte Lediggængere,
 Mens Børn og Kone sultne hjemme vie
 Med Levningen af Gaarstags lille Maaltid:
 Den Gode seer det, gaaer forbi, og sukker —
 Den Kloge seer det, gaaer forbi, og leer.

Men ak! naar du, vor sidste Trost, vort Haab,
 Du Gødheds himmelfendte, skionne Datter,
 Religion! naar du, vanhelliget
 Af egne Bogtere, forvildet, græder —
 Naar de, som skulde vise dig for Jorden

I al din Glands, i al din Yndighed,
 I al din Gubdoms Majestæt, indhylle
 Dens Straaler i Bankundighedens Elor,
 Og skulde din den ædle, milde Mine
 I deres egen Utugts sorte Dække —
 Naar de, som skulde smile, lig Chariter
 Om Venus, nær ved dig, fremvise sig
 Som Boddeler, der en Despot omgive,
 Med Sver og med Svæber, Sværd og Klis —
 Naar de, der Haand i Haand paa Fredens Veie
 Foran dig skulde gaar med lyse Fakler,
 Og vise de Forvildede, de Svage
 Dit Tempels vinkende Lyksalighed,
 I Mørket lives med de slukte Brande —
 Naar de, som skulde roske dine Bud,
 De tydelige, vise, milde Love,

Du gav os til vort Vel, indhulle dem
 I lange labyrintske Lærebøger,
 Hvori med Arvesynden Satan trætter
 Om Herredømmet over Christi Kirke —
 Naar svevende, for en andægtig Skare,
 Den feebe Siælesørger, lig Kronion,
 Omsonst sin Hiernes hele Chaos ryster,
 For Mening af en sammenslækket Bæv
 Om Djevelens Indskydelser at pine,
 Saa længe til omsider utaalmodig
 En knyttet Haand i Prækestolen løser
 Hans Sætnings uopløselige Knude,
 Lig hin i Gordium: og vækker alle —
 Naar, o Religion! paa denne Maade
 Du prædikes, forsvares og bevises:
 Da tier ikke meer den ædle Muse,

Som sendtes, for at tale Sandheds Sag,
 Fra Himlen ned. I Nordens Mænd, som føle
 Gudindens Kald! hvi tier Eders Røst?
 Op! hævder Sandheds Ret! og nogen viser
 Den Yndige for Folket! kiækt bortjager
 Med hendes Glæds den Mørkets sorte Hær,
 Som kappes om, igien, af alle Kræfter,
 At bringe den Barbarers Nat tilbage,
 Hvori Fornuft og Sandhed sov saa trygt!
 Mig gav Apollo kun en sparsom Gave
 Dit kielen Elfskovs Priis. Dit Smil, Seline!
 Mig kalder atter til en Sang om dig.

Brev til Fredrik den Store,
dengang Kronprinds.

Af Voltaire.

(1786.)

Faa Konger, Prinds! til Held for Millioner
Nedhente Kundskabs Lys fra Phoebi Throner;
Faa vies ind til Musernes Mysteer;
Man nu kun Marmor-Antoniner seer,
Ehi siden hin, den æble, store, viise,
Som Sekler i gientagne Jubler priise,

Hin Philosoph paa Thronen, hint Model
 For Tyrster, Helte, Lærde, Roms Aurel,
 Hvo har forseggt, at vinde moisomt Tre
 Ved selv at granske, for sit Folk at lære?

Historien fremstiller os maaskee,
 Foruden denne viise Tyrste, tre,
 Som Rang blandt Viisdoms Lærere fortiene,
 Og Tyrste-Værd med Tyrste-Rang forene.
 Den hele Rest kun Tyrste-Pøbel er,
 Og neppe Navn i Almanakker værd.
 Af Vellyst Slaver, Herrer over Love,
 De lyne kun paa Thronen, eller sove —
 Nok! — Den som veed at slumre der i Noe,
 Veed nok, veed alt, om man skal Hoffet troe.

Men hvad mon egentlig den Kunst vil sige,
 Den store Kunst, at styre Land og Rige,
 Den store Kunst, man gjør saa meget af,
 Som Himlen dog enhver med Zepher gav?
 Hvo har ei den? Det rette Lys berøvet,
 Seer Mængden paa Despoten op fra Støvet:
 Han taler, man adlyder; han er vred,
 Man skælver; han er glad, man er det med.
 Mon styre med et Bink en Hob af Slaver,
 Er stort? det store Pund, enhver ei haver?

Nei! men at sønderlaae det Smigerspeil,
 Hveri din Træl dig viser dine Feil,
 I Skikkelser af overdrevne Dyder;
 Og see dig selv i det Krystal, som flyder

Af Sandheds Vælb; at giøre kiæl omsonst,
 Ved egen Kundskab, snedig Hofmands Kunst;
 Retfærdighed i Loven at udbrede;
 Forjage Dumhed fra dens mørke Sæde,
 Og sætter Sandhed der; at ynde Vid;
 At kalde Kundskab frem, og lønne Glib —
 See! det er stort, er himmelsk stort herneben!
 See! det beundrer jeg og Evigheben!
 Du, Prinds! heri du lyse for vor Jord!
 Viid: uden Videnskab blev ingen stor.

En spansk Gesandt, for ikke længe siden,
 Med stor Paryk, og Hierne meget liden,
 I London fik af tvende lærde Mænd
 En ydmyg Bon, som Videnskabers Ven,

Dem med en Bagatel at understytte
 Til et Forsøg, som var af megen Nytte;
 De vilde til et Bierg i Landet op,
 For med et aflangt Glas paa sammes Top
 At maale Luftens Tyngde. Spaniolen
 Dem domte fra Forstanden. Jordens Maalen
 Han bog lige rimelig og nyttig fandt;
 Men Luftens — det var græsel for vor Gesandt.
 Ja, hvad? naar syv betømte Cardinaler,
 Og Paven selv, som Dievlebaad afmaler,
 Og i forgylbte Buller tordner mod
 Den Synd, at troe en muelig Antipod!
 Naar Christne Kongerigers Majestæter
 Forsærdes ved Formørkelser, Cometer,
 Og mindre selv end intet: Pavens Ban,
 Som Stambuls Hærster for en Talsman!

Hver lad Monark, som Kundskabs Lys forjager,
 Er en foragtet Bolddt for hver Bedrager.
 En Astrolog, en Munk, en Alchymist,
 Besnære ham, og plyndre ham tilsidst.
 Den første siger ham, om Tyrens Blikke
 Med milde Sol-Aspecter, eller ikke,
 Ham vinke nu til Bordet, nu derfra,
 Paa Sagt, til Dands, til Sengs, et cœtera;
 Den anden Helvede ham dobbelt heeder,
 Hvis han, af Frygt for Dievlen, ei ham feeder;
 Og endelig, ved Løftet om en Skat,
 Den sidste tærer op hans hele Stat.
 Slig Tyrste hine blinde Guder ligner,
 Hvis Marmor Pøblen blindere velsigner;
 Mens den, som Phœbi Krands med Kronen bar,
 Af Skaberen et virksomt Billede var.

Vel veed jeg, Rigets Lær ubfordrer mere
 Af Kongen; end at blot philosophere.
 Men viis mig, selv i Biblen, en Regent,
 Som sig fortrinlig Vre har tilvendt:
 Er det ei ham, som Visdom blot begiærte
 Af Himlen? som sit Folk oplyste, lærte,
 Tilbedt af det, beundret af enhver,
 Som, ledt af Rygtet, kom hans Throne nær?
 O! lykkelige Stat, hvis Fyrste tænker!
 Blot Kundskab Nationer Velstand vænker.
 Fra Jordens Ende fløi til Jordens Bred,
 Fremvinkt af Helten, Dverfsedighed,
 Som nu, mens toede Themis af Elibe vrimler,
 Til London fierne Landes Rigdom stimler.
 Ublendet af sin Glands, i Lyffens Skiod,
 Han blot ei flabte den, men viis den nod.

Den er ei viis, som ikke veed at nyde.

Den kloge Tyrste disse Regler lyde!

Dg ikke, ved et falskt Begreb om klog,

Hentbegnende pedantisk i en Bog,

Forglemme Staten, for chaldaisk at lære!

Jo meer han veed, jo meer ham Gien være!

Hin svage Jacob i Landsflygtighed

Sin Svigersøn omkomme lod. Du veed

Historien om denne fronte Lærde:

Ei alle Hovder ere Kundskab værde.

Ak! at han havde samlet kiæk sin Magt,

Dg hævnnet Staten, som var ødelagt;

Udfriet af Fiendens Vold indtagne Stæder,

Dg reddet sin og Nationens Hæder,

Isteden for mod Borst og Bellarmin
 At føre Krig om Troen paa Latin,
 Og dette Rietter-Væv, med andet meere,
 Til BARNET Jesus frækt at dedicere!
 En klog Monark er ei en front Pedant:
 Som viis han tænker, paa den ene Kant;
 Som Helt han slaaer, fornærmet, paa den anden;
 Kort: glemmer ei for Philosophen Manden;
 Nu venlig Viis, og frygtet Kriger nu.
 Saa var, misliendte Julianus! du!
 Saa var hin store Cæsar, Sydens Tre:
 Saa var Aurel; saa bør Monarker være.
 Prinds! see dig viis og stor i diffes Speil!
 Vær Nordens Cæsar uden Cæsars Feil!

P a t r i o t i s m e.

(Fragment af et Brev fra Syden.)

1790.

Jeg glemme Danmark! jeg i Sydens Favn
Forglemme Nordens Moderbryst! for Kunst,
Umoden Kunst, bortbytte dig Natur!
For Vittighedens Latter, Visdoms Alvor!
Jeg vorde velst, upatriotisk, udansst,
En Sydling! dase, slumre Livet hen

I Sydens lette, lune, bløde Duun;
 Og virke, som en Sybling, blot i Dromme!
 Fordi jeg lever udenfor det Land
 Jeg lever for? fordi mig Skiebnen bød
 At fjerne mig fra Hiemmet's stille Havn?
 Hvad, eller fordi hin og denne Blomst
 Jeg finder fløn i fremmed Egn, og vover
 At hente mig dens ubekjendte Frøe,
 For at omplante den i Hiemmet's Have?

Nei! den, som i sin Bugge, spæd, engang
 Inddyffedes af Dovres Fjeldboeqvad,
 Ledsaget af din Squulpen, Baltica;
 Hvis første Blik sig tabte der, hvor Carls
 Fortvivlet søgte sin betvungne Steenbuk;
 Hvis anden Daab var Dypning i det Hav,

Hvis Bølger bølged ham ved Dag og Nat
 En evig Lovsang, mellem Stormes Brag,
 Om Juul og Tordenskiold — hvis første
 Bærk

Var Rustningen af tvende Flaader, hans,
 Og Sidenborrernes, hans Magts Beundring:
 Et Barns Udførelse; men en Mands Idee —
 (Slotsgraven var ham Kiegebugt, to Møglø
 Hans danske Skjæte — han selv den danske Skjæte-
 helt)

Hvis første Sang var Havets Lyst, hvis anden
 Var Dødens — og hvis hele Liv var Heltens:
 Beslændig Kamp — med Lidenskab og Man-
 gel.

(Trojaner er den første Hær, hvis Hector

Er mere frygtelig end hin — og denne
 Guldbanner Pileider i sin Skole)
 O! den, med eder blev fortrolig, ung
 Til eders Pile vant, og nødt hos Flid
 At søge mod jer Vælde sikker Hielp,
 Gienvordighed og Lidenskaber! — Den,
 Som hærbed sig i Eders lange Kamp —
 Og stob mod Eders Storm — omvistes ei
 Saa let af Sydens løie Vind — og den
 Som vaaged Nætter i det kolde Nord
 Henslumrer ei sin Dag i Sydens Varme.

Nei, fliondt den svageste, maaskee, den mindst
 Udrustede blandt mine Brødre, hvis
 Uroffelige Stierne, deres Kands

Symbol, selv Middags = Solens Sonner leder,
 Saa føler jeg mig deres Broder, Dans
 Om ringeste, dog ægte Søn — og stolt,
 Som Dannes-Mand, der aldrig flavigt lod,
 Hvis Fædre giennem Sekler aldrig lod
 Udanse Spiir, bør evig føle sig —
 Og stærk, som den, hvis Kraft i Nordens Kulde
 Guldstørketnet smelted aldrig bort ved Luen
 Af Eybaritens Belystild — og noksom
 Bevæbnet med min Kierlighed til dig,
 O Fødeland! —

O Fødeland! — hvori
 Bestaaer den søde Trolddom, som min Siel
 Omgriber med en Slavers Kraft, og savner

Med al en Faders Guld i denne Lyd?
 Jeg veed ei hvad — men vee den arme, som
 Kan ikke nævne dig! og trefold Vee
 Den Usling, som kan nævne dig, og ei
 Begeistres ved at nævne dig, som jeg!
 Den elsked ei sin Moder — farved graa
 Sin Faders Haar før Tiden — undfaldt feig
 Sin beste Ven i Prøven — og bedrog
 Ustyrbigheden i sin Engels Tillid,
 Hvis Hjertes Iis ei smelted hen i Lyst
 Ved Flammen af den Tanke: Hiem; og den
 Som Jøbestavn ei laaner beste Træk
 Til Paradiis — vil Paradieser liebel
 Hans løse Siel vil sværme hiemløs om
 I Skabningen — indtil den løses op
 I Dunsten, af hvis lette Skiod den sprang.

Som den, der elsker ei sin Skaber, ei
 Kan elske Verden — den der elsker ei
 Det alt, hvis Harmonie — (saa meget har
 Jeg lært til Følelse — saa meget har
 Jeg følt til Visshed) i hver rigtig Hiernes
 Ufordomsfyldte Hvelvinger gientoner,
 Ei elsker Kloden, paa hvis hele Kreds
 Den Viise seer kun een Familie,
 Den Gode kun een Faders Børn, og begge
 Gienbilleder af Gud — Som den der ei
 Med Broder-Ømhed, hver en enkelt Broder
 I denne Kreds fra Nord Cap til Cap Horn,
 Fra Syd cap til Labrador lide seer,
 Ei heller zitterer ved at see sit Land
 Paa Pynten af sin Undergang — saa vist

Var aldrig den en kjerlig Mand, en sand

Fuldprovet Ven, der ei var nidkier Borger!

Vort Hjerte — medens Tanken i vor Siel

Indfatter Smaat i Stort, og Stort i Større,

Det større i et Største — føler omvendt:

Det største i et mindre stort, det mindre

Giemt i det mindste. Lyd dit Væsens Lov!

Bliv i dit Væsens Orden! Elsk dig selv!

Og du vil elske dig i dine Venner —

Og dine Venner i dit Fødeland —

Og Fødelandet i den Jord, som sprang

Blandt større Verbdner af din Skabers Haand —

Og Skaberen i alt!

Vort Hjertes Bud,

Vor Skabers første Bud er Gudheds, er

Lyksalighedens Kilde: Elsk dig selv!

Pf dette flyder alle andre. Ret

Du elsker ei dig selv, ifald du ei

Din Broder elsker; ei, din Broder, hvis

Du ikke elsker alle dine Brødre!

Ei dem, hvis ikke Gud!

Vort Hoveds Bud,

Vor Skabers andet Bud, er Viisdoms, er

Lyksalighedens Kilde: Elsk din Gud!

Pf dette flyder alle andre. Ret

Du elsker ikke ham, ifald du ei

Hans Skabning elsker; ei hans Skabning, hvis

Du dine Brødre glemme kan, og ei

Din Broder, hvis du elsker ikke ret

Dig selv! —

Patriotisme! tidt misbrugte

Femstavelse! tit misforstandne Aand!

Hvad er du andet end et Middel-Led

I Kierligheds almindelige Kiæde

Fra mig til Gud, fra Enkeltet til Alt!

Som hvert et andet Led af denne, du

Borttages ei, med mindre Kiæden heel

Medstyrter, knuuses, synker, er ei meer!

Den sande Philantrop er Patriot;

Den sande Patriot Cosmopolit.

Anuus ham i Glemfæls Afgrund, som tør fræk

Frembramme for sin Tid og Fremtid med
 Det store Navn af Jordens Ven — og som
 Ei virkte hvad han kunde for sit Land!
 O! knuus hans store Navn! det knuuses let —
 Det knuuses alt! thi det var tomt, som stort!
 Men er ei heller den, som mere trædte,
 Og mindre fræk, tillyver sig et Navn
 Af Landets Ven — og glemmer Had, af alt
 Det nedrigste, til fremmed Folk, Foragt
 For fremmed Fortrin i sit trange Bryst.
 Bedrager er han sikkert — eller Nar,
 Hvis dette Had er spiret i hans Hoved.

Den kloge, gode Fader, som sin Søn
 Vil klogere og bedre, end sig selv,

(Det var den Kloge, gode Fader vilde)
 Ham vælger Lærere, ham skænker Bøger —
 Af begge de bestmuelige. Han har
 Af begge Midler til sin Hensigt paa
 Sit Guds de beste — vel! han bruge dem!
 Men sæt, at paa hans Naboes Guds er dog
 En bedre Lærer, bedre Bøger i
 Det fremmede Bibliothek — hans Søn
 Ved disse vandt; hans Hensigt blev
 Ved disse bedre opfyldt — var han stolt
 Dumstolt, forkaste dem, fordi paa hin
 Og ikke paa hans egen Grund de fandtes?
 Den Kloge, gode Fader meener nei —
 Forfatter Læreren og Bøgerne,
 Og glæder sig ved Sønnens Fremgang, som
 Om selv han lærte ham; thi Sønnens Fremgang

Er det, han vil — og ei den Lyd: "Gud frie mig!

"Alt det har Gåren lært ham selv!" en Lyd,

Der klinger alt for sødt for mange Fædre,

Dg alt for sødt for mangen Patriot!

* * *

Minonas Graværelse.

Fra den sorgende Stund, da Minona forlod
dine Bredde,

Tonende Hyla! din Lunds jublende Sangerfle
tav;

Saa forstummede Naphos tilforn ved Cyprias
Afsked,

Saa forstummer et Lov, Bephyr beaander ei
meer.

Memnon's Billede lig, naar Helios daled i
Vesten,

Hier i Skyggerne her, savnte Minona, din
Skiald.

Selv paa den glædste Fæst, din Byrddag, boer paa
hans Læbe

Glædens udbrydende Raab, qvælt i et klagenbe
Suf.

Ak! vi savne Minona, Minona forlob os! —
Minona!

Effo gientager omsonst hist paa den hylende
Bred,

Her i den sukkende Skov, og ak! i mit blødende
Hierte.

Kom o tilbage! kom glæd hid til dit Paphos
igien!

Da skal dit Hyl paa ny begynde de jublende
Chore;

Da skal fremmynde dit Navn Bussenes lispelende

Løv;

Da skal den memnoniske Støtte, din Skjald, op-

lives og tone

Dagens Gudinde, vor Lyst, Edelstans Eftede,

dig.

Eivinds Drøm.

Jeg sad paa en Klippe ved Verandis Bæk,
 Med Luuren i Haand, og i Pønsen paa Træk,
 Der maled i Runer, hvad Skulda kun saae,
 Og lettede det, som paa Hjertet mig laae.

Da nærmed en Dverg mellem Klipperne sig:
 „Prindsessen Alvilde vil tale med dig.“ —
 Op sprang jeg fra Stenen, bortslængte min Luur,
 Og fløi, meer end gik, til den Yndiges Buur.

Paa Veien jeg tænkte med Uroe mig om:
 Hvorfor vel det himmelske Budskab mig kom?
 Hvad Norrigs Afsyniers Dronning i Nøel
 Vel maatte befale sin lydige Træl?

Jeg zittred, og iiste, forvirret, og glad,
 Med Haab, og med Frygt for jeg vidste ei hvad.
 Og Aftenen omskimred med døende Smil
 Min bævende Fods uvilkaarlige Til.

Dog feirede Haab; og med Tillid i Sind
 Jeg treen i det aabnede Jomfruebuur ind —
 „Det gaae, som det vil, hvor Alvilde gaaer
 frem,
 Flye Helvedes Skygger, og Angest med dem!“

Dog var jeg ei fuldelig fæf; thi jeg skiald,
 Da Dørren sig pludselig aabnede halv —

Alvilde treen frem — og min blendede Sands
Nu drukned i Buuret opfyldende Glands.

Nedboiet til Jorden, mit frygtfomime Blis
Knap voved, at hæve sig, da hun fremgik,
Og, tæt ved sin Terne, mig over for stod —
Dog samlede omsider jeg hele mit Mod:

Jeg Diet slog op; men, o Skræk! hvad jeg
saae,
Mig lod det i Hastighed atter nedslaae —
Som truffet af Lyn, foer det blendede ned;
Thi Dysernes yndige Dronning var vred.

„Dig, Fenris af Udgaard!“ saa talte hun,
„flye!

Jeg kender dig! bort! mine Blikke du flye!

Du troer, at bedrage mig! viid, at jeg alt,
Som Barn, dig har seet i den samme Gestalt!" —

Det traf mig, som Himmels Styrten. Hvert

Drd,

En Tordenpiil lig, i mit Hierte nedsoer —

Mig syntes, at Skabningen rullede bort;

Og alt for mit bristende Dje blev sort.

Dog stammed jeg i min Fortvivlelse frem:

„Vel giæsted jeg aldrigen Afernes Hiem —

Vel blendes mit Blik i Afsyniers Sal —

Men alt, hvad af Henris jeg har, er hans Dval."

Jeg nævnte mit Navn, og ved Ddi n jeg svor,

„At ingen Alvildes Tilbeder i Nord

I Trofkab og Ydmyghed lignede mig" —

Og bad den smaa Ternelids tale for mig.

„Jeg tale for dig, Usandsfærbigheds Mand!

Din Nægten bevise!“ udbrød hun med Haan —

Du Søn af den Fader, som Løgnen kom fra,

Naar du siger Nei, siger Sandheden Ja! —

„Bort! Pak dig!“ — Jeg vendte mig, Dybt i

en Vraa

En indfattet, glimrende Plade jeg saae —

Jeg blikked i Pladen — o Skræk over Skræk! —

Og stued mig selv med Utgartiløks Træk —

Jeg stuede F en r i i hvert. Mine Been

Knap bare mig; Hiertet af Angest blev Steen.

Jeg Udgangen ravende søgte; men Dee!

Jeg Døren ei fandt — jeg den ei kunde see.

Af Rædsel og Smerte nu størked mit Blod —

Fortvivlet, forsteenet, urørlig jeg stod —

Jeg Himlen bad aabne det hævede Gulv

Mig arme forbandede glubende Ulv.

„D! styrt mig!“ — saa bad jeg, med tisenende

Sveed —

„Til Nastrond, til Nisseim, til Helvede ned!“

Jeg hellere der vil udsvede mit Blod,

End giøre den Dyse, jeg elsker, imod!“ —

„Nu vel da, Forræder!“ Prindsessen brød ud:

„Du staaer imod Stik, og du staaer imod Skud;

Men viid, at jeg har, i mit Giemme, forvart

Et Spyd, som kan dræbe dig sikkert og snart!“

„Gaae, Ternelild, hent mig den Vidiegreen,

Som myrdede Balder!“ — Hun ikke var seen —

Løb hen til et Giemme med inderlig Fryd,

Og rakte Prindsessen det dræbende Spyd.

Hun tog det, og svang det, og nærmede sig mig,
 En Morne med Asat hør's Lynstraale lig;
 Med Himmelens Høihed i myrdende Blik
 Guddommelig rædsom Alvilde fremgik.

Henrykkelse naged min bævende Fod
 Urokkelig fast til det Sted, hvor jeg stod;
 Og Himmelens Bellyst fortrylled min Aand
 I Tanken om Død af saa yndig en Haand.

„D!“ raabte jeg, „knælende vil jeg af dig
 Modtage det Slag, som jeg ønskede mig
 Alt længe forgiæves!“ Jeg knælte. Hun svang
 Mordgreenen den anden, og tredie Gang.

Den tredie Gang den mig traf. Men, o Skæk!
 Jeg vaagned — og fandt mig, ved Berandis Bæk,
 Paa Klippen, som før. Ak! Alvilde! din Haand
 Ei løste mig Livets de fængslende Baand.

80

V a s t r u d n e r m a a l.

D i n.

„Naad mig nu, min Frigga!

„Dhi mit Hierte lyfter

„Snart at see Vastrudner.

„Stedse, Dag og Nat,

„Staaer min Hå til Kamp med den Alvise

„Kiæmpes Algt, som alle Føtner prise.“

Frigga.

„Torde jeg dig raade,

„Heriernes Fader!

„Bliv i Guders Samling!

„Eh! jeg tvivler ei:

„Alle Kæmper i de Jotners Rige

„Hin Vastrudner langt i Styrke vige.”

Odin.

„Meget har jeg vandret,

„Meget alt erfaret,

„Tidt min Guddom prøvet;

„Men for intet alt

„Gielder mig, min Varm er ikke rolig,

„Før jeg kiender hin Vastrudners Bolig.”

Frigga.

„Gaae med Held da heden!

„Kom med Held tilbage

„Til Gudinders Glæde!

„Lad dit Enille dig

„Heriernes Fader! Ord udfinde,

„Kæmpen Svar paa Svar at overvinde!”

Flux henvandred Ddin,

Spillet's Kamp at friste

Med den vise Totun.

See! han kom til Halden,

Hvor de Totners gamle Herfter dvælte,

Dg treen frem, og nærmeh sig, og mælte:

Ddin.

„Hil dig, o Vaftrudner!

„Til din Hald jeg ilte,

„Her dig selv at flue.

„Gierne vidfte jeg,

„Om du er den Mand, som Totner prise,

„Mellem vise Ræmper den Alvise?“

Vastrudner,

„Hvo er du, som triner

„Over Haldets Dørrin, i løst mennesk dæm?“

„Lagende til Orde?“

„Ingenfinde du

„Vandrer ud igien af mine Sale,

„Hvis ei Visdom feirer i din Tale!“

Odin.

„Gangraad jeg mig kalder;

„Thi, af Gangen mattet,

„Tørstig, hid jeg kommer,

„En selvbuden Gæst.

„Lang var Veiens Møie, du modtage

„Gæstfri, som en Ræmpe bør, den svage.“

„Bastardner, med is og sne,

„Hvorfor altsaa, Gangraab, du har maalt?

„Staaer du hist paa Gulvet?

„Sæt dig op i Høisal!

„Dg saa lad os see, hvad du kan!

„Hvad hinanden skal i Taler sælde?

„Gæstens Ungdom eller Kæmpens Elde?”

„Oder, du skal du være!”

„Fattig Mand besværgner, med mod og vilje!”

Som til rig Mand kommer,

„Kloge Ting at mæle, med vilje!”

„Eller tie qvær, med sin vilje!”

„Evadsighed med den, som os vil behjude?”

„Dykses mig, bekommer altid ilde, med vilje!”

„Bastardner, med is og sne,

„Nu, da dig behager, med vilje!”

„Staaende din Kundskab
 „Prover mig at vise,
 „Gangraad! saa velan:
 „Sig mig Hestens Navn, som Løsets Dage
 „Over Jordbeboerne mon drage!”

Edin.

„Skinfar hedder Hesten,
 „Som det blide Dagskier
 „Over Jorden drager:
 „Manken straalor Glands.
 „Mellem alle fodbevingte Heste
 „Er den langt den favreste, den bedste.”

Vastrudner.

„Da dig end behager,
 „Staaende paa Gulvet
 „Mig din Klygt at vise,

„Melb mig eet endnu!

„Sig mig Hestens Navn, som sees at stride

„Med den tause Nat af Døsterlide!“

Din.

„Rimfar heddet Hesten,

„Som fremdrager Matten

„Over milde Guder.

„Draaber dryppe ned

„Af dens Skum, naar aarle Haner gale.

„Deraf kommer Morgendug i Dale.“

Bafrudner.

„Hør, og svar mig, Gangraab!

„Da dig end behager,

„Staaende din Kyndes

„Prover mig at tee:

„Nævn den Flod, som deler Fjeld og Fletter
 „Mellem Guders Slægt og Bort af Jetter!“

Din.

„I fang hedder Strømmen,
 „Som imellem Guder
 „Dg de Dødelige
 „Snoer sit dybe Svælg.
 „Aldrig frossen, giennem Evigheder
 „Den sin altid aabne Bølge leder.“

Da ftrudner.

„Gæt end sig mig, Gangraab!
 „Da du dog saa færdigt
 „Paa hvert Spørgsmaal svarer:
 „Hvad er Vællens Navn,
 „Hvor et Slag den sidste Dag bebuder
 „Mellem Surtur og de milde Guder?“

„Ondt og død! Odin, mig og mig!“

„Vigrid hedder Vaken,“

„Hvor imellem Surtur“

„Og de milde Guder.“

„Slaget staaende skal“

„Hundred Mil i Længde, som i Bredde,“

„Strækker sig den kampbestemte Hede.“

„Vastrudner.“

„Gæst! du teer mig Blisdom!“

„Trin hid op i Høisal,“

„Lad os tale sammen“

„Siddende! Velan:“

„Liv for Liv, og Hoved imod Hoved,“

„Lad os kæmpe Kampen ud, du voved!“

„Odin, mig og mig!“

„Sig mig da, Vastrudner!“

„Dette først og fremmest,
 „Hvis dit Bid det evner
 „Dg du saadant veed:
 „Hvordan skabtes, og i hvilken Orden,
 „Vise Kæmpe! Himmelen og Jorden?

Wastrudner.

„Af Ymers Liigkød
 „Blev Jorden dannet;
 „Dg af hans Knokler
 „Opstode Fjeld.
 „Af Kæmpens Blod flød Havets Bunde,
 „Dg Himlen hvelvede hans Bunde.

Odin.

„Svar mig end, Wastrudner,
 „Paa mit andet Spørgsmaal,

S

„Hvis dit Vid det evner, Himmer, og hvor vidt

„Dg du Gaaden veed:

„Hvoraf opstod Lysets Straalers Brimmel,

„Sol, og Maane, paa den hvalte Himmel?”

Vastrudner.

„Krebsvinger hedder

„Hin Solens Fader,

„Dg Maanens Fader;

„I varig Gang

„De vandre daglig rundt om Jorden,

„Dg tegne begge Tidens Orden.”

Edin.

„Sig mig end det tredde,

„Prisede Vastrudner!

„Hvis til Rygtet svarer,

„Hvad dit Snille veed:

„Hvilke Væsner her den Kloge hædre,
 „Som den mørke Nats og Dagens Fædre?“

Vafrudner.

„Dellinger hedder
 „Dagens Fremavler;
 „Hvorver er Nattens
 „Frembringers Navn.
 „N y og N æ, os sendt, af milde Guder,
 „Tidens Veret maanedlig bebuder.“

Odin.

„Sig mig end det fjerde,
 „Klygtige Vafrudner!
 „Hvis din gamle Viisdom
 „Saadant ogsaa veed:
 „Hvorfra Winter, paa vor Jord, og Sommer,
 „Hvorfra Kulde og Varme kommer?“

Vastrudner.

„Evasunder kalder
 „Jeg Comm'rens Fader;
 „Den kolde Vinter
 „Er Bindsvals Son.
 „De aarlig verlende regiere
 „Til Himlens Magter er ei mere.“

Obin.

„Løs mig nu, Vastrudner,
 „Dg den femte Gaade:
 „Hvo var mellem Ufer
 „Jordens første Gud?
 „Hvo stod først af Ymers Grode
 „Frem i Verdens Morgenrøde?“

Vastrudner.

„Lallose Vintre,
 „Før Jorden fremgik,

„Blev fød Bergelmer
 „Trudgelmers Søn;
 „Urgelmer, atter dennes Fader,
 „Var Jotners ældste Stammefader.“

Odin.

„Sig mig end det fiette,
 „Prisede Vastrudner,
 „Vifeste blandt Fætter!
 „Hvis og det du veed:
 „Hvordan blev den anden af de fire
 „Alle Rømpeslægters ældste Spire?“

Vastrudner.

„Af Elivaga
 „Flod Edderdraaber;
 „Men Riimfrost storknød
 „Den rundue Gift,

„Da gnistrede fra Enden Ild, og Livet
 „Blev derved den opvarmede Sneeklump givet.”

D h in.

„Endnu maae du, Kæmpe!
 „Mine kække Spørgsmaal
 „Syvende besvare,
 „Veed du ellers alt:
 „Hvordan avled Børn i hine Dage
 „Kæmpers Stammefader, uden Mager?”

V aftrudnet.

„Hin Kæmpes Fodder,
 „En med den anden,
 „En Søn fremavled
 „I Alt ham lig.
 „Men under Armen, andre Vise sige
 „Fremsprang et Par, en Yngling og en Pige.”

Obin.

„End, o vise Kæmpe!

„Maade du mine Gaaders

„Ottende mig løse;

„Thi du veed dog alt:

„Sig, saa vidt dig mindes, naar du grunder.

„Hvilket var det ældste Tidens Under?”

Vastrudner.

„I Svælg af Vintre,

„For Jorden opstod,

„Var til Bergelmer.

„Det ældste Sagn,

„Seg mindes hos vor Kæmpeslægt i Norden,

„Er, at han af en Baad gik frem paa Jorden.”

Obin.

„Endnu, viise Tætte,

„Maa du mine Spørgsmaals

„Niende besvare;

„Thi du veed dog Alt:

„Hvorfra kommer Vinden, som sig svinger

„Over Hav paa aldrig seete Vinger?“

Vastrudner.

„Ræsvælger sidder

„Ved Himlens Ende,

„En vældig Kæmpe

„I Orneham.

„Hver Vind, og Bist, og Stormens Brusen,

„Er Lyden af hans slagne Vingers Susen.“

Osin.

„End meld mig, o Vastrudner!

„Det tiende; thi veed du

„Dog alle Guders Udspring:

„Hvorledes hidkom Njord,

„Han, som Altre har blandt Ufer fundet,
 „Skiondt af Ufers Slægt ei selv oprundet?“

Vaferudner.

„De vise Magter
 „I Vanahiemmet
 „Frembragte Helten,
 „Og sendte ham
 „Til Uferne, som Gidsel; han skal vende
 „Til Vanahiem igien mod Tidens Ende.“

Din.

„End du mine Gaaders
 „Elleve mig løse:
 „Hvad bestille Helte,
 „Som i Striden falbt?
 „Hvad er deres Løn i Dins Halde,
 „Indtil alle Himlens Magter falde?“

Vastfredner.

- „Einherierne
 „Sig deele Vallen,
 „Anstille Sværdslag
 „Dg hugges daglig,
 „Med Skjold mod Skjold;
 „Hver Aften ride
 „De hjem fra Kampen,
 „Dg drikke Miedviin,
 „Med alle Guder,
 „I Odins Borg.
 „Serimners Kiød de der fortære sammen
 „I fredelig fortroelig Fryd og Gammen.

Odin.

- „Sig mig end det tolvte:
 „Hvordan du, Vastfredner,
 „Lærte Guders Udspring,

„Dg hvad sandt du veed?

„Vifeste blandt flygtige Totuner!

„Sig mig Tætters, sig mig Guders Runer!“

Vastrudner,

„Om alle Tætters

„Dg Guders Runer

„Seg sandt kan sige;

„Thi hver en Tordegn

„Seg har bereist,

„Ni Verdnere under Niffelhiem jeg kiender.

„Der boe de hellsotbode, Kampens Fiender.”

Obin,

„Meget har jeg vandret,

„Meget alt erfaret,

„Tidt min Gubdom prøvet;

„Men du sig mig eet:

„Efter Gimbulvintrens mørke Dage,
„Hvilke Væsner blive vel tilbage?“

Wastrudner.

„Alliv og Livkraft,
„Skiondt begge skulte
„I Jordens Indfied,
„Endda bestaae.
„Af Morgendug de begge næste blive,
„Og nye Slægter siden Jorden give.“

Odin.

„Meget har jeg vandret,
„Meget alt erfaret,
„Tidt min Gubdom prøvet;
„Men end eet mig sig:
„Hvordan kommer Solen vel tilbage,
„Slugt af Fenris-Ulv i Gimbulv Dage?“

Vastrubner.

„En Datter føder
 „Hin Glands gudinde,
 „Før slugt af Fenris,
 „Hun er ei meer.
 „Dg over Guders Val skal denne ride
 „Paa hendes Moders Bei fra Døsterlide.“

Odin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Dg min Gubdom prøvet;
 „Sig mig dog endnu:
 „Hvilke hulde Møer skulle svøbe
 „Over dem, som da paa nye fremleve?

Vastrubner.

„Trende Stammer
 „Indtage Jorden,

„Dg gode Hander
 „Besfætte dem.
 „Lig dem, som, født blandt Kæmperne, regiere,
 „Til Himlens Magter er ei mere.“

O din.

„Neget har jeg vandret,
 „Neget alt erfaret,
 „Dg min Guddom prøvet.
 „Dog, Vaftrudner! fig:
 „Hvilke Afer styre Guders Rige;
 „Naar for hine Surturs Flammer vige?“

Vaftrudner.

„Vidar og Vale
 „Gudernes Vaaning
 „Evig indtage,
 „Naar engang Surturs

„Flammer er slukt;
 „Dg Mod og Mægte Mislner atter tage,
 „Naar Thor er død, og Fenris er af Dage.”

Ddin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Dg min Styrke prøvet;
 „End dog spørger jeg:
 „Sig, hvorledes Ddin Livet ender,
 „Naar vor Jord forgaaer, og Himlen brænder?”

Wafrudner.

„Sin Tidens Fader
 „Opsluger Ulven,
 „Men Vidar hævner
 „Sin Faders Mord:

„I Kampen han sit Banesaar den giver,

„Dg Fenris aabne Strube sønderriver.“

Ddin.

„Meget har jeg vandret,

„Meget alt erfaret,

„Dg min Evne prøvet;

„Men, Vastrudner! sig:

„Hvad tilhviſted Ddin Valder eene,

„Da man lagde ham paa Baalets Greene?“

Vastrudner.

„Det ingen, ingen

„Blandt Dødelige

„Paa Jorden veed:

„Hvad du din Søn,

„I fordums Dage,

„I Dret hvifled!

„Mig aner Døden.

„Jeg alle Mener

„Og gamle Trasagn,

„Og Gunders Skæbne

„Har sandsagt dig.

„Jeg prøved Kamp med Ddin uden Lige —

„Atvise! dig de Vifeste maae vige!”

Begyndelsen af Digtet Odin.

(I Samlet).

Første Sang.

Om Fædres Hedenold, og Afers Ankomst
Fra Morgenland til Nords besneete Fielde,
Og til det havgiensfødte Hert has Sletter,
Mit Qvad fortæller underfulde Hiemsagn:
Hvorledes, biergende sig selv, og sine,
Samt Jordens Haab, og Efterslægtens Redning,

Hib Odin kom, den tredie, med Runer,
 Og Tryllesang, og gudindgivne Love;
 Da flygtende (saa bød ham det Alfader)
 For Romervældens Overmagt i Østen,
 Han vendte sig mod Norden, for at lægge
 Til Sydtyrannens Fald en sikker Grundvold.
 Tallose Møjer giennemgik, og Farer,
 Og Rædsler uden Lige Gødanungen
 Paa dette Tog. Med vilde Dyr, og Horder,
 Afverlede paa Bierges Ryg, paa Havet,
 Og dybt i Nattens Ørkner, leede Trolde,
 Sortasser, og Uhyrer, hvor han fremgik,
 Indtil ham Jætters Vold, og Dverges Trædskhed
 I naaede Land modtog. Dog, Tak Alfader,
 Og Mimers vilse Raad, og Thor, din Mjøsner!
 Ved Eders Hielp, og Skiolds, den Vbles,
 Heimod,

Fuldbendte han sit Værk: og Danmarks Skjold:

borg,

Det gududkaarne Danmarks Borg, blev grund-

lagt.

O Edda! ton mig du med Asatoner

Det underfulde Qvab, du Nordens Sangmøe!

Hvis sneefjeldskiulte Sanges skingre Gienlyd

Af Guders Sprog har eene giemt det Ekko,

Som Slavelænkens Klirren i Barbarers

Riimbjelder jog fra Dalene tilbage!

Hellenes Søster, Edda! dig opammed

Engang paa samme Pindus, tvillingbaaren

Med hin, som trylled Grækerlandet, Frihed.

Dig hørte Thrakers første Skjald, din Søster

(Skiondt dengang begge spæde) hørte Bragur.

Fra Guders Bierg I fæge, hun mod Syden,

Og du mod Norden: Mod, og Dyd, og Frihed,

Og Kunster fulgte Sangen. See, da spired
 De Danaers og Daners Tvillingflægter.
 Dig, o mit Hiemlands Muse, hvor du svæver
 Af Surturs Hær, forfulgt i Ragnarockur,
 Blandt Jislands Fokler, fiern bag Heklas Ild-
 røg,
 Paa Nastronds Grændser, eller dybt i Helas
 Jisldækte Huuler, dig o Edda! kalder
 Din Bragas yngste Son: stig op af Arilds
 Nedstunkne Grave, natlig høi, og herlig,
 Som Urd a selv, som Evighedens Gienfærd!
 D! ved Valhalla! ved det lyse Gimle!
 Ved Beltets Volgers Drøn! og Doyres Tordner!
 Ved Havfru: Dandsene til Sang af Nordlys!
 Ved alle Bautaesteene! jeg besværger
 Dig, høitidsfulde! ja! ved Dan og Fredrik!
 Ved alle Hedenolds de store Skygger!
 Og ved det Blod, som randt dem værd, da nylig

Mit Fodeland af fredsom Dvale vaktet
 Til Forsvarskamp mod Albion! anraaber
 Min heie Røst dig, Edda! Kom tilbage,
 Svøbt i Begeistringernes Storm, fra Thule
 Til Herthadal, med dine Fjeldes Ekko,
 Med alle Runer, og med Volas Spaadom,
 Og lær mig, hvad du eene veed! Forgæves
 Istemmer jeg min Sang, hvis ei en Gudsdom
 Den hæver over Dodeliges Stammen
 Til Asagvad om Fædrenes Bedrifter,
 Værd dem og Evighedens sidste Arandsel.

Hun kommer! Jeg fornam en Lyd af Quatter
 Fra fjerne Fjeld, og underfulde Røster:
 En Lyd, som faldne Kæmpers Suk, som Volgers
 Bragbrudte Skulsp i Hyl af Nattens Storme;
 Som fjerne Baabengny, naar, svøbt i Tordner,
 Valkyrierne svæve ned mod Jorden;

D det er hende! Hælb mig! Edda hørte
 Mit høie Raab! Vær hilset, Volas Datter,
 D vær mig hilset, som de høie Norner,
 Som Bragur selv, som Heimdal, eller Mi-
 mer!

Du Gudernes Fortrolige! Forkynd mig,
 Hvad Urda qvæd til Verandi; min Sang
 Først evner at fortælle Lokes Styrtning da,
 Og Odins Seir og Danmarks Hælb til Skulda.

I Favnens af den Bugt, som Vesterhavets
 Og Østersøens Bolger, lig et Bælte,
 Tilfsammenbinder med det vilde Nordhav,
 Opstiger mellem mindre Landes Holme,
 En De, Fortidens Trylleland, et Eden
 I Norden, Herthas Helligdom og Bolig.
 Her var Gudindens Bogn, det hvide Forspænd
 Af Dren, her den hemmelige Bøgskov,

Guldringen, og Gubinden selv. Med Rette
 Dens blomsterklædte Hegn, omkrandsd af Høie,
 Med fiskerige Søer, og strøete Lunde,
 Som Nattergale følge, Sletters Dronning
 Blev kaldet. Ikke var i Tidens Udspring
 Af Hav det omfjybt. Længer hen mod Osten
 Det banded, fast med Skandien, et Forland.
 Til Landenes Behersker kom (saa melber
 Et Oldsagn) Herta, som en fattig Skaldmøe,
 Forklædt, og sang, og bad om ringe Gave.
 Fortryllet af den Skionnes Qvab og Klangspil
 Han hende, til Belønning, bød at vælge
 Saa meget Land, hun selv med to par Oxen
 I een Dag kunde ploje. Gefione,
 (Saa kaldte hun sig) spændte fire Kæmper,
 Forvandlede til Tyre, flux for Ploven;
 Og svingede sin Tryllestav som Svøbe.
 Det Plovjern skar saa skarpt, de Tyre droge

Saa vældigen, at Dybets Vand i Juuren
 Frempilede fra Kyst til Kyst. „Mod Vesten!
 „Mod Vesten!“ raabte Gefione. Løsnat
 Fra Landet gled i Havet ud det hele
 Jordstykke, til hun bød, mod Solens Nedgang,
 At standse. See! da laae saa langt fra Skaaene,
 Som Diet rækker, Plovens De. De fire
 Forspændte reiste sig igien, som Kæmper,
 Paa Jordgubindens Vink; men Den kaldte
 Hun Sølund. I dens Midte, hvor en Hav-
 bugt
 Fra Norden strømmer ind, hun valgte huldrig
 Sit Jomfrusæde. Derfor kaldes Sletten
 End Hertthadal den Dag i Dag; og evig
 Dens Navn i danske Skialdes Sang gienlyder.

Ymers Dannelsse.

Af Voluspa.

Førend Ederne fødtes, og Evighedernes Oldnat
Undfik, længe før Guderne blev og Gudernes Af-
kom;

Førend Aifer end fikælned, og Norner end
varsled, og Vaner

Samlede Algt; før Afernes Byrd og Kæmper-
nes Fødsel;

Førend Solen begyndte sin Gang, og Maanen sin
Bane;

Førend Jorden, og Vandenes Dyb, og Himlene
vare,

Var Alfader, den Samme, som var, som er,
 og som bliver,
 Uforanderlig, fast, det Forandrede's evige Grund-
 vold,

Knæler for Gudernes Gud, I Mennesker! knæler
 I Guder!

Tier, I Bæsnere! I store og smaa, forstum-
 mer og lytter!

Tier, I Hellige selv! Jeg, Vola, Datter af
 Heimdal,

Aabenbarer det Levendes Rum og Tidernes Fylde!
 Salig er den, som fornemmer mit Qvad, og be-
 varer dets Wiisdom!

Under den Evige sank i sig selv en uendelig
 Afgrund

Ginnungagap: i dets Orkeners Svælg laae

Skabningens Spirer

Blandet i Mulm; et Intet af Alt, en Alhed af

Intet,

Uden Bevægelse, Form og Gestalt. Ei skinnede Lyset,

Mørket flygged end ei, bundløs var Grunden, og

Uangløs

Hulen, og Hvelvingens Tag ubæklende. Neden og

oven

Skælvedes ei; thi Stjernernes Sæd var blandet

med Jordens,

Luften med Gruus, og med Ild Vanddamp, og

Lyset med Mørkhed.

Da var Storknet ei til, ei Flud, og Himme-

lens Hvelving

Skuedes ei; rundt om var Nat og Tomhed og

Ude.

Men Alfandur blikkede ned i det evige Nat-
mulm;

Og det alsmægtige Blik adskilte den taagede Blan-
ding.

See! da staa det uhyrlige Svælg; da knæler,
I Alfer!

Knæler for Gudernes Gud, I Menneſker! knæler,
I Guder!

Revne de Ginnungagab; og i to, mod Syden
og Norden

Flaktes Dybenes Fæt, adskillende neden og oven:

Muspel, Lysenes Hiem, og Niffleim, Mør-
kenes Rige.

Mellem de vigende gabede vidt et giærende
Bundfald,

Mindre fost end den evige Nat, dog ikke, som
Lysets

Straalende Hiem opklart, et ei meer synkende
Grundsvælg.

Evævende hang det i Midten af Alt paa Grænd-
sen af Nisseims

Nordlige Dyb, og det høie mod Syd ophævede
Muspleim.

Længe giærende Massen i følgende Dampe, dog
formløs

Stedse, sig selv i sig selv omhvirvlende; frysende
Dampe

Stæge fra Norden, og størkned til Jis dens luf-
tige Bølger.

See! men fra Lysenes Hiem nedsvævede smeltende
Gnister,

Frugtbargiørende, svangre med Liv og dannende
Kræfter,

Og af den giærende Klump udvikled sig Avleren
Ymer.

Begyndelse af Digtet Odin.

(I Hexameter).

Første Sang.

Oldtid toner min Sang, Dans Et, og Aser-
nes Ankomst

Hiern fra bebyggede Høie til Nords udrykede Sneef-
ield,

Og det af Havet igien fremblomstrende Gimbriens
Eletter ;

Dengang Odin, den tredie, hid med hellige Ru-
ner

Drog; thi ham bød Alfader, at flye de No-
meres Hærmagt,

Hvilken i Asien alt udbredte sig, truende Jordens
Frihed, selv i dens fæstnede Borg: og, vendende
hid sig,

Lægge til Sydførstyrerens Fald den nordiske Grund-
vold.

Mange Dvaler og Moier, utallige Farer og Ræd-
ser

Prøvede Helten paa viltsomme Tog. Uhyrer og
Trolde

Verled med grusomme Horder paa Biergenes
Ryg, og i Orkners

Uaffærlige Strøg, og med Havets natlige Storme;

Til ham imodtog Jætternes Vold og Dværgenes
Trædsfæd

I det forvilbede Nord. Dog, Tak Alfader og

Nimers

Raad, og den vældige Thor, og de Danskes hers

lige Helt Skjold,

Din fulbendte sit Værk; og den nordiske Væbne

blev grundlagt.

Edda! ton mig det hellige Qvad, du, Fædres

nes Sangmoe!

Du, hvis i Klipperne glemte Begeistringers høiere

Gienlyd

Eene bevare af Gudernes Sprog det Ekko, Vær-

barers

Klingende Vielber med klirrende Riim fra Dalene

bortjog.

Edda! Mæonias Syster! dig ammede Sangenens

Moder

Tvillingbaaren med hin, som de Danaërs Helte
fortrylled,

Fordum paa samme pieriske Top; dig hørte den
første

Thrakiske Skiald, Drpheus; din Syster hørte
vor Bragur:

Stammende begge, som Noer, een Moders him-
melske Sange,

Ned fra det hellige Bierg I steg: mod Syden
din Syster,

Du mod Norden; og Frihed, og Mod, og dan-
nende Guder

Fulgte. Da spirede Danaërs Æt, og Da-
niers Stamme.

Dig, o fædrene Muse, hvor og du svæver, af
Surturs

Trælle forfulgt, i Ragnarøks Mulm, blandt taa-
gede Jøfker,

Hist bag Heklas rygende Top, paa Grændsen af
 Nastrond,

Eller i Dværgenes ned til Helhiem synkende Huler,

Dig fremkalder jeg: Stig, stig op af Heltenes

Grave!

Hellige, natlige Tryllegestalt! dig kalder, o Edda!

Bragurs yngste, men frommeste Son: Ved

Balhal og Gimle,

Ved Beltbølgernes Dands, og ved Dovres sva-

rende Tordner,

Ved Nordlysens Susen til Havfruers Sang, og

ved alle

Bautasteene, besværger jeg dig: ved Odin og

Fredrik!

O! ved de hellige Skygger af Dan, af Skiold,

og af Frodel!

Dg ved det Blod, som randt dem værd, da mit

Fødeland nylig

Vaktes til Modværg op af en lang Freds rolige

Slummer!

Kom fra det yderste Ihule tilbage, med Fjeldenes

Ekko,

Svøbt i Begeistringers Storm! Dig eene paa-

kalder din Sanger,

Dig anraaber jeg; nynner ja dog forgiæves min

Afsmagt,

Lærer ei du mig hvad eene du veed, og hæver

din Gubdom

Ikke mit svulmende Bryst til Danmarks værdige

Lovsang!

See! hun kommer! Jeg hører en Lyd, som

faldende Kæmpers

Suk, som Bolgernes Skvulps blandt Brag, og

natlige Stormes

Hyl om eensomme Fjeld, naar i huultthenbulbren-

de Tordner

Snæver mod Jorden en Hær af Valkyrier. D!

det er hende!

Held mig! hun hørte mit Raab. Vær hilset,

Datter af Vala!

Vær mig hilset, som Nornerne selv! Fortæl mig

hvad Urda

Berandi quod, at min Sang kan igien for-

tælle det Skulda!

Midt i Landenes Belte, hvis Omflod Be-

stens og Østens

Bande forener, i bugtende Favn, med det brusen-

de Nordhav,

Ligger en De, Fortiden bekiendt af tryllende Hiemsagn,

Hertha's elskede Boe. Her var den festlige Bøg-
flod;

Her den Drenbespændede Bogn, og den hellige
Guldring;

Her Gubinden, den badende, selv. Delandenes
Kierne

Kalbes med Rette dens Dal, den blomstrende, heg-
net af Høie,

Guld af smilende Søer og af sangfuglvrimlende
Lunde.

Ei var forðum en De den frugtbare. Længer mod
Østen

Danned den, fast med den øvrige Jord, et gren-
nende Forland.

Hertha, forklædt, som en vandrende Møe (for-
tæller et Oldsagn)

Kom til Landenes Herster engang, og bad om en
Gave,

Dvædende liflig til Strængenes Leeg. Fortryllet
af Sengen

Bød han til Lon Gefione (saa kaldte hun sig)
af hans Dmland

Bølge saa meget, hun selv med to Par Dren i
een Dag

Evned at hegne med flærende Plov. Da spændte
Gubinden

Fire rædsomme Kæmper i Dvæggestalter for Plo-
ven,

Svingende Svøben, den smældende, selv; om det
flærende Plovjern

Piblede Vandet i Furernes Dyb. „Mod Besten!
mod Besten!“

Bød Gefione. Vidt løsnedes alt mod Aften
fra Landet

Plovens omploiede Hegn, og, saa vidt et Menne-
nes Blik naaer,

Bleed det i Søen. Da raabte hun; stands! og
 Drøene stode,
 Kæmper igjen, paa en De; den omskulpede kaldte
 hun Søelund.
 Der, hvor det farnende Hav indstrømmer sin øst-
 lige Nordbugt,
 Valgte sit Jomfrusæde den Yndige. Navn af Sub-
 inden
 Bærer og Dalen endnu, trods Nidaarhundredes
 Vexel.

* * *

Babylons Fald.

(Efter St. Johannis Aabenbarings 16de, 17de,
18de og 19de Kapitel).

Skaalen, den syvende Skaal, udøstes af Englen
i Luften;

Og fra Thronen, og Templet i Himmelen høstes
en hoi Rost

Naabe det Ord: Fuldbragt! og i langthenruls-
lende Tordner

Knittrede Skjernes Lyn, og Jordens rystede Grund-

vold

Skaal, som den aldrig tilforn grundskial, fra

Menneskers Fødsel.

Staden, den store, blev knuuset i tre; Stovdrys-

ernes Stæder

Faldt; Delandene flygtede bort, og Biergene skul-

tes.

See! men den flyvende Skaals Thronengel nær-

med sig til mig,

En af de hellige syv, og talede til mig, og

sagde:

Kom! jeg vil vise dig Skogens, den altbeher-

skendes, Domstraf,

Hendes, som Kongerne boiede med, og som vidt

med sin Giftpiins

Beklystændende Bøger beruuste de samtlige Jord-

boer!

See! og jeg fandt mig med eet i en viid uen-
 delig Udkøst,
 Og der saae jeg en Qvinde, som, klædt i koste-
 ligt Purpur,
 Sad paa et blodrødt Dyr, med Gudsbespottelser
 tegnet,
 Rødsomt i Stikkelse, stort, syvholdet, og kronet
 med ti Horn.
 Qvinden med Gulb var behængt, og med Perler
 og ædele Steene
 Rigelig smykket. I Haanden hun bar et Bæger
 af puurt Gulb,
 Fyldt med beruusende Gift, og Utugtigheds hid-
 fige Druer.
 Paa den ubækkede Pande det Navn stod gaabelig
 skrevet:
 Babel, den store: Jordærvelfers Stad: Udsvæves-
 fers Moder.

Drukken af Wiises Blod og Ustyldiges, sad hun,
 og Gysen

Ganste betog mig, hvergang jeg mit Blik mod
 den ravende vendte.

See! men da vendte sig til mig paa ny Thron-
 englen, og sagde:

Ikke betage dig Frygt! jeg vil tolke dig Qvindens
 Betydning,

Og det Vølversken bærende Dyr's syv Hovder og ti
 Horn.

Dyret, du saae, har været engang, og kom-
 mer, og er ei!

Op af Helvede stiger dets Magt, og synker til
 Helved.

Men med beundrende Studsen de Folk, som Tor,
 den omkring boe,

De, hvis Navne den Evige selv ei skrev i sit Livs

Bog,

Skulle tilbede det Dyr, som har været, som kom-

mer, og er ei.

Hør mig med Andagt! Gaaden er hoi! her gies-

der det Skarpsind.

See! syv Bierge betyde de syv tihornede Hov-

der;

Paa dem sidder hun selv, den fordærvende, Skis-

gernes Skioge.

Men syv Konger betyde de syv: Fem af dem er

faldne;

Fem alt er der; den anden er end ei kommen;

naar denne

Kommer, vil vare kun kort hans let henvindende

Vælde.

See! men den ottende selv er Dyret, som var,
 og som er ei,

Hint, som af Helvede steg, og forsvindende syn-
 ker til Helved.

Men ti Tyrster, som end ei salvedes, ere de ti
 Horn,

Hvilke du saae; dem kongelig Magt skal skænkes
 af Dyret

Aun een Time! den samme Forstand bestæler dem
 alle;

Alle de Dyret og give den Magt, det gav dem,
 tilbage;

Alle mod Lysen sig hæve til Strid, men det hel-
 lige Lys skal

Overtvinde dem alle; thi det er Kongernes Konge,
 Herskernes Hersker; med det skal seire det ædlere
 Samfund.

Andagtsfuld jeg hørte hans Ord, og Engelen
vedblev:

Hine med Kroner begavede ti, Dyrhovedernes ti
Horn,

Skulle mod Skiøgen tilsidst opirres, og plyndre
den ublu,

Sa selv æde den Plyndredes Kød, og brænde til
Afte

Hendes afsplittede Been; thi Han, som styrer
usynlig,

Indgav selv dem at handle, som de har eenigen
handlet.

Blindt udføre de, mens de til hint vidt herskende
Dyr selv

Kongerigerne give, den Eviges skjulte Beslut-
ning,

Indtil Forjættelsens Sagn og de helliges Længsler
opfyldes.

Men hun selv, Hoerqvinden, er Jordens mægtige
 Thronstad,
 Hin, som med Vælde behersker de samtlige Lan-
 denes Konger.

Saa han talte; men see! mens end jeg lyttede,
 saae jeg
 Fare fra Himmelen ned en anden af Thronernes
 Engle,
 Herlig og høi; hans Herligheds Glans opfyldede
 Jorden.
 Og han raabte med Styrke, som Skraal af bul-
 drende Tordner:
 Falden, falden er Babylon! Vel! dit Babel er
 falden!
 Stjrtet i Gruus er den vældige Stad! Nu Slan-
 ger og Dgler,

Hadflernes brimlende Kryb, og Forraadnæssens Skyg-
ger beboe den.

See! thi dens giftige Viin beruuste de loffede Jord-
boer;

Selv og Bestyrerne drak af dens Bæger, og bo-
lede med den;

Dg af dens Ddselheds Svælg blev Forraadsælgerne
rige.

See! men en anden basunende Røst fra Him-
lene raabte:

Skynder eder, mit Folk! ud fra den falsbendes Om-
freds,

Af ei deelende Daad med den ublu Straffen I
deele!

Ikker! thi til Himlene naae hin Stads Misgier-
ningers Dynge;

Men og den Evige nu den ihukom efter dens Døds-
skab.

Hører, mit Folk! giengielder den Styrtede nu,
hvad hun, opreist,

Eder har gjort! Med det Maal, hvormed hun
maalede, maaler

Tvefold hende! den Kalk, hun skænkede, skænker
nu hende

Doppelt! og træder nu ned den Stolte, som Eder
har nedtrykt,

Træk hovmodende sig i sin Belyst, trodsende magts-
froe,

Byggende tryk paa sin Lykkes Bestandighed, me-
dens hun udbød:

Jeg, jeg throner en Dronning! Mon Enke jeg
vorder? og barnløs?

See! som et pludseligt Lyn kom Faldet med eet,
og paa een Dag

Greb den uventet, Elendigheds Dval, og Hunger,
og Hefsoet.

See! og den tændtes af Ild, og i Røg dens Her-
lighed opgik!

Dommen er kommen, den Høiestes Dom, som
hevner med Almagt.

Wee! Wee! Babylon! over dig Wee! Snart hy-
ler omkring dig
Kongernes Jammer, som drak af din Gift, og
bolede med dig!

Tiærn, naar nu Røgen de seer af din Brand mod
Himmelen opflaae,
Skulle de staae, for din Straf selv bævende, raas-
bende Wee! Wee!

Falden er Babylons mægtige Stad, den store, paa
een Dag!

Bee! Bee! Babylon! over dig Bee! Snart hy-
 ler omkring dig
 Forraadsfælgernes Strig, som berigedes for af din
 Vellyst:
 Tiern, af Frygt for at deele din alt forfærdende
 Domstraf,
 Skulle de staae, høit raabende Bee! Bee! Babel,
 den rige,
 Babel, den alt opslugende Stad, er styrtet paa
 een Dag!

Bee! Bee! Babylon! over dig Bee! Snart hy-
 ler omkring dig
 Selv Søehandlernes Hob, som berigedes for af
 din Vellyst;
 Tiern, naar nu Røgen de seer af din Brand mod
 Himmelen opslaae,

Skulle de staae, høit raabende: Vee! Vee! Ba-

bel, den store,

Babel, den rige, den mægtige Stad, er falden

paa een Dag!

Fryd dig, o Himmel! o jubler, I Hellige!

Dydens og Lysets

Fromme Tilhængere! jubler! du Sandheds Mee-

nighed, fryd dig!

Gud! Gud Herren har dømt Hevndommen; og

hævdet sit Folks Ret!

See! Thronengelen hæved med Magt en for-

færdelig Fjeldsteen,

Evang den, og kasted den ud i den slugende

Hvirvel, og sagde:

Saa henkastes den vældige Stab, og findes ei
mere!

Ei skal mere nu høres deri Basuners og Har-
pers,

Floiteurs og Cymbelers Klang, og ei meer den fest-
lige Kredsang!

Ei skal mere nu findes deri de tryllende Kun-
sters

Skatte! ja Møllernes Lyd skal selv ei høres deri
meer!

Slukt skal være deri hvert Lys; Brudgommens og
Brudens

Stemmer skal tie deri; og dens Plads ei findes
paa Jorden!

Ehi den var fyldt af de Helliges Blod, af Uf-
diggens Blod, af

Alle de Slagtedes Blod, som, dens Offere, faldt
for dens Hovmod.

Saa han talte; men nu jeg en Lyd, som af
 tusinde Skarer,
 Hørte, som tusinde svared, i Himlenes Himle,
 med Gienklang:

Halleluja! den Evige Priis! Svar, Jord:
 Halleluja!

Hans er Frelsen, og Magten, og Vren i Evi-
 ged! Amen!

Helligt er Dommerens Bud! retfærdig den Evi-
 ges Strafdom!

See! han har dømt Jordskiøgen, som fræk med
 Raadhed og Utugt
 Rundt fordærvede Jorden, og hevnet det Blod,
 som hun udgiød,

Atter i Himmelen Klang, gienklingende, Skar-
 rernes Lovsang:

Halleluja! til Hevneren Pries! Svar, Jord:

Halleluja!

See! nu stiger dens Røg, den Faldnes, i Evig-

hed! Amen!

S k a b e l s e n.

(Efter Mofes).

Først i Begyndelsen skabte den Evige Himlen og
Jorden:

Alt var en tom Udvørk, og mørk Udvørkenens Af-
grund;

Over den hølgende svæved hans Aand. Den Evige
talte:

Verde Lys! Lys blev. Og han saae, det var got.

Og et Rumffixel

Satte han mellem det vordende Lys og det vigen-
de Morke.

Lysen han kaldede Dag, og Nat han kaldede Mør-
ket.

Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den
første.

Atter den Evige talte: Hvor Dybene samlede
blandes,

Hvelve sig vidt en Befæstning, som Vandflud
skiller fra Vandflud!

See! og Befæstningen hvelvede sig, og flitte, fra
Vand Vand,

Dybenes nederste Svælg og Dybenes overste Ril-
der.

Og den Evige kaldte Befæstningshvelvingen Him-
mel.

Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den
anden.

Atter den Evige talte: Til eet Sted samles i
Bande

Nedenfor Himlen at Storknet maa sees! Han
bød; og det blev saa.

Storknet, det tørrede, kaldte han Jord, og det
samlede Flud Hav;

Seel og han saae, det var got. Og atter den
Evige talte:

Jord! bring spirende Græs, Sædplanter, og blom-
strende Frugttræer,

Hvilke sig selv gienføde, hver Art, ved Sæd! Og
det blev saa.

Jorden sin Grode frembar; og den Evige saae,
det var alt got.

Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den
 tredje.

Atter den Evige talte: Paa Himlens strakte
 Befæstning

Border Lys! for med Dagenes Glands og Næt-
 ternes Skimmer,

Over Jorden at straa, som Tegn, bestemmende
 Livens

Gang, Aarsifternes Orden og Maal, og Dagenes
 Verel.

See! da tændtes de to Storlys paa Himlens Be-
 fæstning:

Det, som Dagen behersker, det større, med det,
 som regierer

Natten og Stjernernes Hær; og den Evige saae,
 det var alt got.

Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den
fjerde.

Atter den Evige talte: Herfrem af Vandenes
Omflud

Levende Brimmel, I svømmende Fisk og flyvende
Fugle!

See! da bølgtrede Hvalen i Havet sig; Luften op-
fyldtes

Flux af bevinged Liv; og den Evige saae, det var
alt got.

Og han velsigtede dem alle: Formeres utalligen!
bød han,

Frugtbare vorder i Hav og i Luft omsvævende
Jorden!

Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den
femte.

Atter den Evige talte: Du Jord, bring levende

Dyr frem,

Vilde, forskiellig i Art, og forskiellige tamme,

samt Drmkryb!

Talt, og det skeete: paa Jorden kom frem Dm,

Fæmon, og Rovdyr,

Samtlige, hver i sin Art, og den Evige saae, det

var alt got.

Atter den Evige talte: Mit Billede herske paa

Jorden!

Seel jeg et Menneske danne nu vil i min Lige-

nelses Udtryk,

Over det Alt at regiere, som lever og aander paa

Jorden,

Over Havets utallige Fisk og Himmelens Fug-

le,

Over Jordens mangfoldige Dyr, og Drenes

Trimmel!

Og i sin Eignelse skabte han Mennesket: efter sin

Guddoms

Villede skabte han det. Da stod en Mand og en

Qvinde.

Og han velsignede dem, og sagde: Frugtbare vor-

der,

Og mangfoldige! Fylde min Jord! og behersker

Naturen!

Over Fiskene hersker, og over Himmelens Fug-

le,

Over Dyrenes Hær, og Kræ, som krybe paa

Jorden!

Spirende Græs, Sædplanter, og sædgienbringen-

de Frugttræer,

Giver jeg Eder, og samtlige Dyr paa Jorden, og

Himlens

Fugle, med Ormenes Kryb, og Værternes Grode
til Næring.

Og Gud saae nu sit Værk, og see! det var fuld-
belig alt got.

Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den
fiette.

Himmel og Jord var fuldendt, og Jordens og
Himmelens Uthær.

Men paa den syvende Dag af sit Værk den Evige
hvilte;

Og han velsignede den, som sin Skabningens hel-
lige Festdag.

Diævelens Aabenbarelse

for Christi Tilbagekomst.

(Efter det andet Brev af Paulus til de Thessa-
loniker).

Sandelig siger jeg Eder, og visselig vorder det
opfyldt:

Jesus Christus igien, i sin Herlighed, kom-
mer tilbage

Til den ham elskende Hob, og fornyer de Troen-
des Samfund.

Samlæs skulle vi alle til ham omsider; men Li-

den,

Elfede Brødre, bestemmer kun Een, al Skabnin-
gens Styrer!

Agter om saadant ei Sagn, og Beregninger,
truende Varslers

Tegnforklaring, og Breve derom, udgivne for
vore,

Hvilke, som nær, forkynde hans Dag, og hans
ventede Gienkomst;

Thi den kommer da først, naar det store Slæg-
ternes Affald

Heelt er fuldendt, og Jordærvælsens Son, hin
Synderes første,

Helvedes Helt, i en Menneskekrop, vidt seirer paa
Jorden:

Han, som imodstaaer alt, og opløster sig over,
hvad alle

Nævne høit, guddommeligt, stort, og værdigt,
og helligt;

Han, som sig selv fremstiller, med Trods, i den
Eviges Tempel;

Sætter sig dristigen selv paa den Eviges Throne,
med Almagt

Prælende, fordrende Dyrkelse rundt som eeneste
Guddom.

Kommer ihu, hvad med Eder foreent, jeg sag-
de tilforn alt!

End gientager jeg Ordet i Skrift: Hvad Dagen
opholder,

Er hin Mørkhedens Aands hvert Lys udslukkende
Fremfærd,

Hvilken skal aabenbares os først, for Dagen op-
rinder.

Alt er i Værk Afgrundens dens Gry forhindrende
Forsæt:

Endskabs Hemmelighed ei er meer tvetydig; og
klart sees

Alt Udrybberens Plan! Guldt aabenbart er det
Ende.

Selv dets Tyrste sig Kiuler ei meer! Dog ryd-
des af Veien

Dagens Belæmper; som Skyggernes Mulm hen-
synker for Solens

Opgang, synker din Nat, du Forfærdelsers Tyrste
for Christi

Dag! Med sin Aande henvifter din Magt snart
Lysenes Fader;

Og du forsvinder, et Intet, forglemmt, ved hans
Herligheds Tilkomst!

Maabenbaret er nu hin Magts Nærværelse;

fundgiort

Efter den Maade, hvorpaa den Forbandede, Mør-

kets Behersker,

Satan virker: ved al Slags Vold, løgnagtige

Tertegn,

Kraftige Gierninger, Undere lig', og ved hemmelig

Trædsfhed,

Og ved bestandig Forsøren til Uretfærdigheds

Udaad.

See! og de Svage, som ei modtog den frelsende

Sandhed,

Hvilken dem sendtes fra Gud, flaae Lid til Løg-

nen, og Løgnens

Helt; sig styrtende selv i Fordærvelse, slagne med

Bлиндhed,

Saa vil forgaae den vanartige Slægt, som i

Daarskab og Udaad

Eliendig Behag fandt, hadende Lys, og Sand-

hed, og Retfærd.

Men vi prise den Evige, vi, som i Kiærligheds

Samfund

Handlede Sandheden troe, Retfærdigheds Venner,

og Lysets

Fromme Tilhængere! Lader os ei affkræffe! Naar

Mørket

Swinder (det swinder engang!) opaaaer vort evige

Haabs Dag.

Denne Digt er indsendt til den danske Selskab for

den 10de og 11de

Denne Digt er indsendt til den danske Selskab for

den 10de og 11de

Denne Digt er indsendt til den danske Selskab for

den 10de og 11de

L e o n o r e.

En Ballade.

(Efter Bürger).

Lenore foer da Dagen brød

Forskrækt af Søvnens Arme:

Er Wilhelm troelos eller død,

Hvad forestaaer mig Arme?

Han dragen var med Fredriks Hær

Mod Prag forlængst i Ledingsfærd;

Dg havde lovet Breve,

Som altid udebleve.

Af Krigen med hinanden kied,

Monarken og Czarinden,

Omsider foredroge Fred

For blodig Tab og Vinden.

Dg begge Høre nu med Sang

Dg Spil og Dands og Kling og Klang,

Udmaiede saa fage,

Dil Hiemmet drog tilbage.

Dg overalt, hvorhen man saae,

Mens Glædestaarer fløde,

Drog alt, hvad kunde staae og gaae,

De Kommende imøde!

Velkommen! Modrene brød ud,

Velkommen! raabte manges Brud.

Men eene Leonore

Forbi de Favntag føere.

Hun giennemfloi den hele Nød,

Udspurgte, søgte, ledte

Om Wilhelm; ingen vidste hvad;

Omsonst den Arme søedte.

Da hele Troppen var forbi,

Hun flængte sig i Maserie

Paa Jorden hen, bedøvet,

Alt Haab og Trøst berøvet.

Den bange Moder nærmeh sig:

„D! det sig Gud forbarme!

O Barn! o Barn! hvad fattes dig?

Hvil i din Moders Arme!“ —

„O Moder! Moder! tabt er tabt!

For mig er Liv og Alt fortabt!

Gud vil sig ei forbarme!

O Bee! o Bee! mig Arme!“ —

„O Barn! o bed dit Fadervor!

Gud see til os i Naade!

Hvo kun sin Lid til Herren slaaer,

Ham vendes Alt til Naade!“ —

„Nei, Moder! Moder! nei, mod mig

Han ei har handlet faderlig!

Hvad nytted al min Beden?

Fortvivlt jeg vandrer heden.“ —

„D! nei! har du til ham dig vendt,

Han naadig dig annammer.

Vær trofelig, Barn, hans Sakrament

Bil lindre al din Jammer!“ —

„O Moder! Moder! Hiertets Brand

Ei Sakramentet lindre kan!

O det har aldrig Livet

Iglen de Døde givet!“ —

„Hør, Barn! og om den falske Mand

I fjerne fremmed Rige

Troeløs har givet Mund og Haand

Alt til en anden Pige?

Lad fare, Barn, hans Løfters Vind,

Dg slaae den Utroe af dit Sind!

Engang ved Livets Ende

Hans Meneed ham vil brænde!”

„O Moder! Moder! tabt er tabt!

Til Dval, til Brand, til Bløden,

Blev eene din Lenore slabt!

Min Redning er kun Døden!

Vær sukt mit Dje, stedse sukt!

Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!

Gud vil sig ei forbarme!

O Vee! o Vee! mig Arme!” —

„O Gud, gaae ei i Rette vred

Med Demen i sin Briden!

Hun ei, hvad Løben siger, veed,

Hun synder uden Viden!

O Barn! forglem al Verdens Svig!

Dg tænk paa Gud og Himmerig,

Den Brudgom der dig venter,

Dig ved sin Engel henter!“ —

„O Moder! hvad er Himmerig?

O Moder! hvad er Helved?

Hos Wilhelm kun er Himmerig,

Og uden Wilhelm Helved!

Vær luft, mit Dje, stedse luft!

Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!

Jeg ene ved hans Side

Af Salighed vil vide!“ —

Saa raske med fortvivle Skrig

Afffindigen den Arme;

Dg meer og meer formastelig

Mod Gud udgiød sin Harme;

Korslog sit Bryst, og Lød fra Lød

Bred Fingrene til Sol gik ned,

Dg alle Stierne blide

Gik op i Østerlide.

Men uden for nu: trap trap trap!

Man hørte Slag af Hoven,

En Rytter steg af Hesten rap

For Døren ud til Skoven.

Dg lyt! lyt! lyt! den Klingelring

Alt klimpred sagte kling! kling! kling!

Da lød tilsidst en Stemme

Igiennem Dørens Klemme:

Holla! Holla! Iuk op, min Slut!

Hvad? vaager eller sover

Min Skat? Er venlig eller mut

Den Engel, jeg mig lover? —

„Ak! Wilhelm, du, i Storm og Nat!

Ak! jeg har grædt mig øm og mat!

Hvad kunde Wilhelm hilde?

Hvi kommer du saa sids? —

„Vi sadle blot om Midienat;

O! hvis den Wei du kiendte!

Jeg seent til Hest mig havde sat,

Seent kom jeg dig at hente.“ —

„Ak, Wilhelm! først i Hast kom ind!

Derude sufer barske Wind;

Kom ind, og lad mig varme

Min Ven i mine Arme!“ —

„Lad fuse Vind i Skov og Krat,

Lad fuse, Glut, lad fuse!

Min Ganger stræber! det er Nat!

Jeg her tør ikke huse!

Kom! Kaaben om! og sving dig op

Paa Hesten bag mig! I Galop

Jeg end maa hundred Mile

Til Brudesengen ile!“ —

„Du vil mig hundred Mil for Dag

Til Brudeleiet bringe?

Og nylig Kirkeklokkens Slag

Alt ellers lod klinge!“ —

„Blik om dig! Maanen skinner klart;

Vi ride med de Dodes Fart;

Jeg end før tolv det ringer

I Brudeseeng dig bringer!“

„Sig, hvor er da din Brudsal?

Hvor er dit Sovestue?” —

„Langt, langt herfra — taus, smal, og smal:

Se Brædder og to Klammer!” —

„Er Rum for mig?” — „For mig og dig!

Kom, Kaaben om, til Hest med mig!

Skuf ei de Budnes Kaaben!

For Høitidsal staaer aaben!”

Hun kasted Kaaben om sig, svang

Sig op, og fast sig klynged

Bag Rytteren. Og Hesten sprang,

Og hele Jorden gynged!

Og Hurrah! Hurrah! hop hop hop!

Det gik i tusende Galop,

Eaa Hest og Rytter snyste,

Og Flintestene lyfte.

Paa høire Haand, paa venstre Lie,

Føer Biergene tilbage —

Hvor hundrede hver Bei og Stiel

Hvor hørtos Broen brage!

„Hvad bange, Slut, i Maanens Glænde?

Hurra! rask er de Dødes Dands!

Hvad? frygter du de Døde?“ —

— „Af nei! — dog lad de Døde!“ —

„Eys! hørte du den Sang og Klang?

Af Liig jeg aander Llugten.

Hør Klokkelang, og Dødningsång,

Dg Ravne hist i Flugten!“

Dg see! en Skare nærtmed sig

Med sorte Kiste sørgelig;

Dg huls Stemmer lode:

„Vi jorde vil den Døde!“

„Ved Midnat Liget Jorden giv,

O Trop, som du mon pleje!

Jeg bringer først min unge Viv

Med mig til Brudeleje.

Rom, Klokker, hid med Chor og Klang,

Og syng mig for min Brudesang!

Rom, Præst, og vie os begge,

Før vi til Sengs os lægge!”

Det taug; og Vaare svandt, og Lig;

Men lydig fulgte Resten,

Og Hurrah! Hurrah! vendte sig

Og fulgte tæt bag Hesten.

Og stedse fremad, hop! hop! hop!

Det gik i tusende Galop!

Saa Hest og Rytter snyste,

Og Flintestene lyste.

Hvor foer de Færende forbi!

Nu Hytter, og nu Slotte!

Hvor svandt paa heir' og venstre Side

Skov, Mark og Fjeld og Grotte!

„Du gyser? — Maanen skinner klart!

Hurrah! de Døde ride snart!

Glut! frygter du de Døde?“ —

„Ak! lad i Røe de Døde!“

Det gik forbi et Rettersted.

I Maanens Skin om Hiulet

En Lusttrop dandsed op og ned

Halv synlig, og halv skjult.

„Hop, hop, Gespenster! raft herhid!

Kom, Lusttrop, kom og følg mig did,

Og fletter Brudekrandsen

Os hist i Høitidsdandsen!“

Dg Hurrah! Hurrah! Vift i Vift

Den Trop bag Følget bruser,
Som giennem øde Klippers Rist

Nordhvirvelvinden sufer;

Dg stedse fremad, hop! hop! hop!

Det gik i stormende Galop,

Saa Hest og Rytter knyste

Dg Flint og Kampe lyste.

Hvor fløi, hvad Maanen flinte paa

Dybt i det mørke Fierne!

Selv Himlen syntes at forgaae,

Saa flygtede hver Stierne!

„Du gyser? — Maanen flinker klart!

Vi ride med de Dødes Fart!

Slut! frygter du 'de Døde?' —

— „D Bee mig! — Lad de Døde!“ —

„Rap! Midnatshanen galer snart!

Seg aander Morgenduftten;

Rap! stræk dig! til den sidste Fart

Paa Jorden giennem Lusten!

Fuldbendt! fuldbendt er vor Galop;

Vi rede med de Dodes Hop!

Hist Hoitidsfalsen blinker,

Hvor Brudesengen vinker!

Dg rask imod et Gitters Værn

Det gik i Farten lige —

Et Pibkesnært — og Vold og Jern

For Slaget saaes at vige;

Dg op fløi Porten, Laasen sprang,

Dg Knokler under Jorden klang,

Paa Veien, mellem Rader

Af sorte Marmorplader.

Der standsed det. — Men Skræk og Gru;

Den Rytters Hielm og Taske

Faldt af; hans Harnisk gik itu;

Hans Rustning sank til Afse;

Hans Legem blev en Klod af Been,

Hvorpaa et Dødningshoved green;

En Lee han trak isæden

For Sabelen af Skeden.

Blidt steiled Hesten, vrinsked, snøs;

Hoit hortet Skrald af Jorden.

Lenore svedte, skialv, og gios —

Da sank det alt i Jorden.

Dg bange Hyl i Lusten lod,

Dg Hyl opsteg af Gravens Sklod.

Af Angest, Nag og Smerte

Var knust den Armes Hjerter.

Nu bandsebe ved Maanens Glands

Hint Folgeskab fra Hulen

I Kreds en skummel Dødningsdands

Med Hyl i Hyl om Hulen:

„Trods aldrig fromme Moder-Bud!

Træt aldrig, Støv! med Himlens Gud!

Din Krop er Armes Føde.

Din Siæl see Gud imøde!”

Til Døgtøren

Adam Ohlenschläger.

(I Anledning af hans Svar paa mit Kiimbrev:

Noureddin til Aladin).

Parnassets Alliker, og Gløge, Gæs,
 Og Frøer og Uender, og hvad andet Tamt
 Og Vildt, med hæse Skrig, og falske Fier,
 Og halve Vinger, eller vingeløst,
 Rukucker, snadrer, quækker om bets God,
 Jeg, sænkende Camoenens Drægt - Flugt,

Dem visende den længe flukte Kloe,
 Har søgt at skrække lidt, og skrækt maaskee.

Ugierne fra den Ætherluft, hvori
 Jeg, stirrende med stadigt Blik mod Solen,
 Omsvævede den vestre Lind, mens du,
 Min U d a m, om den østre henrykt stot,
 Redlod jeg mig saa dybt, ugierne drog
 Jeg tungt min Nande, flønde et Dieblis
 Kun dvælende, saa nær den lave Cump
 I Dampens Dvalm; men den Gudinde, vi
 Tilbede begge: Nordia det bod.
 Ried af den evige Kukulken, Dværken,
 Og Snaddren, i en Egn, hvor hun var vant,
 Til Euaners Eusen, Nattergales Kluk,
 Og Lærkers Triller; frygtende tilsidst,
 I din Gravværelse, hvis ingen fik

Fortolked hendes Mishag, at hun selv
 Strafsværdig maatte synes, ved i Tred
 At lade kække, kvække, snadre — bød
 Hun mig at yttre hendes egen Dom.

Det har jeg gjort, endskiondt i Skiemtens Sprog,
 Alvorlig = strængt; endog, maaskee, lidt diærvt.
 Men synger du ei selv, om Fjeldets Top
 Dig hvirvlende, langt fra den lave Sværm,
 Hvis Larm ei naaer dig, trods den Fredens Aand,
 Du signe vil: „at Pøbelfordom, Løgn,
 „Forsængeligheds Masse, Plathed, og
 „Den hule Prosa, du med Strængthed selv
 „Afklæde vil, og vise Folket i
 „Sin hele latterlige Nøgenhed?”

Dg dette har jeg, skaansom, truet blot —
 Dem ladende behørig Tid til Flugt,

Som ei vil kiempe, seire, eller døe.
 Mens disse ruste sig (jeg venter ei,
 Og ønsker ei engang, at alle fløe,
 Begiærlig efter Leilighed, til meer
 End Trusel) o! med hvilken Fryd, min Åham,
 Opsvinger jeg mig atter i den Luft,
 Som toner af dit Vingeslag!

Dit Svar

Paa min med Alvor blandte lette Spøg,
 Gienkaldte mig det hele Tryllerie,
 Hvormed din Hækon mig beruuste; meer,
 End noget andet Dvab, dig Musen huld
 Indgav, det vilste mig i fulde Glands
 Din Modenhed og Manddom — af! men og
 Hvor let i Rummet og i Tidens Skiod
 Een Hand misliender anden Hand, og tidt

En Skygge tage kan for Legemet,
 Og Legemet for Skyggen!

Aldrig skrev

En Den den anden, med en mere huld
 Og tillidsfuld Fortrolighed, end jeg
 Til Skiemtsens Aladin min Skiemts Nour
 reddin!

En Hyldest mere varm, og inderlig,
 Og mere hæbrende (hvis ei det Navn
 Du selv mig giver i din Sang er blot
 En hoffig Lyd) jeg troede selv umuelig;
 Og frydrede den derfor just, at ei
 Den, alt for ubetinget, skulde troes
 Tvetydig!

Dig er altsaa Pladsen, jeg
 Tilkiendte dig paa Fjeldets Top, mens selv

Jeg kued op dertil, ei noksom høi?
 Dig er ei nok, at jeg, foruden det,
 Naturen gav, har ogsaa glad erkiendt
 Hos dig, hvad Digtren give bør sig selv?
 Ei nok, af mig, den ældre Broderskiald,
 At hilses, hvis du vogter dig for Fald,
 Som Danmarks Melpomenes største Digter?
 Fordi jeg, folende dit store Kald,
 Tillader mig, af Omhu for vort Sprog
 Og for din egen Hæder, iverfuld
 For Kunstfuldendelsen af hvert dit Værk,
 At pege paa, du og har store Pligter?
 Hvor overstolt!

Ubilligt kalder du,
 Og strængt, og haardt; at, mens du „Bien lig,
 Ustadiq svævede fra Blomst til Blomst,“

Jeg fandt dit Flugt uftadig — at „imens
 Du tumledes fra Skylla til Charybdis,“
 Jeg fandt dig lidt i Fare — medens dig
 „Sireners falſke Sang nær havde misledt,“
 Mislødelig — at, fort: jeg i dit Chaos
 Kun anede, men ikke ſaae din Verden? —
 At jeg et Barn dig fandt, da du var Barn —
 Begynder, førend du blev Meſter — dig,
 Hvad Schiller, Göthe, Shakſpear ſelv,
 og hver,
 Endog den ſtorſte Kunſtens Dyrker, for
 Han til dens Allerheiligſte blev indladt;
 Som prøvet Lærling? Hvor urimeeligt!

Tre Gange tonte mig dit Evar i Veſt
 Paa hvad jeg qvæd i Dſt. — Tre Gange klang
 Med ſtigende Fortryllen Strængens Solv

Mig klart; men steds mere og mere mørk,
 Trods al min Lykken, blev mig Strængens Rand,
 Som Gienqvad; Gaaders Gaade: hvor da mig
 Et Dieblisk har kunnet troe Mouréddin,
 Den hierteløse syge Trold, som midst
 Hos andre haded, hvad ham nægtedes —
 Og Gaaders Gaade, hvor et Dieblisk
 Du, som Raulunders, og som Hakon
 Farls,
 Forfatter, dig har kunnet troe benævnt
 Aladdin? Musens lunefulde Spøg,
 Har du saa ganske kunnet misforstaae?
 Mistyde Billebet hun valgte, fuld
 Af din Allegorie, paa Kald, og Pligt,
 Paa Genius og Glid, paa Vaar og Høst,
 Natur og Kunst? — Som om bogstavelig
 Jeg troede mig aldeles uden Gyne,
 Kald, Genius, Natur?

Mei! Melpomene

Forstaaer Thalia; Polyhymnia,
 Calliope; og Elio selv Erato —
 Hvis Pieriden fra Parnasset blot
 Til Evar dig havde fremskyndt, en saa grov
 Mistydning aldrig havde fundet Sted!
 Tilstaae det, Ædle: Bredesbrusen, Harm
 Fremskyndte dig! Og naar jeg, rolig, alt
 Hvad mellem dig og mig et Skyggebjerg
 Af drømte Grundforskjelligheder fast
 Nødvendigen har maattet reise; naar
 Jeg overveier, at det halve kun
 Af Baggesen dig hidindtil sig har,
 Endog i falsk Belysning, aabenbaret,
 Forstaaer jeg denne Harm og Bredesbrusen,
 Og finder den ei blot tilgivelig;
 Men ædel, stolt, og fien; og favner dig
 Med dobbelt Fryd, fordi du mandig kold

Undveeg et Javntag, som du troede Skæmt!

Dig svævede for Diet, hvad engang
 Jeg yttrede som Kunstner dig (maaføe
 For skærende) mens Læsning og Virgil,
 Homer og Bøf mig lærte: vanskelig
 At gjøre lette Vers — at Formen nemlig er
 Det Væsentlige. Det, forbundet med
 En gammel Kiærlighed til Wieland (blind,
 Som Sonnens til en Fader) og en trodsig
 Uvillie mod hans Foragter Göthe,
 (Forvandlet længst til elskende Beundring)
 Naturligen maa have viist dig mig
 Fra Smagens Side, som en fransk Stilist;
 Og, var jeg det, med Rette da min Roes
 Du burde frygte meer, end selv min Dadel.

Barn har jeg været, Ad a m, ogsaa mig
 Har Ranglen eengang tryllet, og Trompeten.
 Med Bladguld om Zinnobermundten, og
 Den lille Hest med Piben i — Som Ung-
 Jæger har lyttet til Sireners Sang,
 Og ladet mig føre vilb af Lygtemænd
 Paa mangen natlig Vandring — alt for sig
 Jeg ofte været har, som du for frist;
 Og nærmte du dig Scylla lidt foroven,
 Kom jeg lidt frøgt som lidt for nær Charybdis. —
 Maaffee jeg end, som Mand, er meer Odysseus
 I Raad end Pelæus Søn i Kamp — blandt
 Sangens
 Krigsbommere (der Styrke bor og Visdom
 Forene) meer en Josvalig, end Samson;
 Hvad veed jeg? — men Philister er jeg ei.
 Thi dybt jeg føler i min stille Kraft,

At slaaer mig og en Stærkere, jeg dog
 Af Samson selv ei slaaes i Tusindtal.

Du glemmer, at den mindre Kunstner selv
 Som Mand, ved Banens Maal, den Yngre større,
 Der end til sit bag hans affstukne haster
 I Løbet, før han naaer det, overseer.

Den Forskiæl er imellem dig og mig,
 At længer jeg har vandret paa den Wei,
 Du alt har lagt tilbage. Doppelt Tid
 Og dobbelt Ild anvendte jeg, for dig
 At komme, hvor jeg seer dig alt. Som Barn
 Du naaede Hviden alt, hvorpaa jeg stod
 Som Yngling — og, som Yngling, Mandens Top!
 Der rakte jeg dig broderlig min Haand

Med velmeent Varsel. Er den overflødig,
 Desbedre! Troer du paa det steile Horn,
 Til hvis imellem Stierner tabte Spids
 Vi begge, stræbende til sidste Høide,
 (Vor Top betragtede, som første Trin
 Paa Himmelsstigen, Engle kun opklavre)
 Gudfaldede nu stige, Fald umueligt,
 Saa Gud befalt! jeg troer det ei. Min Fod
 Gleed alt for tidt paa Eneen — af dens Stier
 Mit Die blendedes for ofte paa
 Den mindre steile Lie, hvor mindre dyb
 Sank under mig det nære Svælg — til tryk
 At trodse Svimmelen, som boer deroppe
 Paa Digterpynten. „Haand paa Værket lagt!“
 Du raaber, og i det du springer fik forbi
 Min rakte Haand, jeg taber dig af Sigte
 Høit over mig i Luften. Ha kon! Ha kon! —
 Han hører blot min Varselsang! men ikke

Min Broderstemme! — Vel! saa horer nu
 Mit Hiertes høie Raab, I Guder! horer
 Min faderlige Bon! — og du, som høit
 (Blandt alle lydeligst) ham kaldte, du,
 Som kaldte Gøthe, Sophokles og Shaf-
 spear,

Hør, hvad af ingen Digters Hierte fleg
 Saa brændende for nogen anden Digter:
 Vogt ham for Fald! Han eene falde kan
 Ved Overskyben af sig selv, ved alt for tiæt
 At vilke meer end hans, meer end det meeste!
 Indgiv ham mindre Tillid til sin mindre,
 Og større til sin større Kraft! den største
 Blev hans! Paa Banen, han har valgt, jeg aldrig
 Vil naae ham; thi til dennes Tvillingtop
 Oploster eene Tvillingvingen, som
 I Buggen alt af Barnets Haand og Fod
 Frempippe i dramatisk Doppelsteeg.

D lad ham ei misliende denne Kraft,
 Som brod i Hak'spear ud til Kunstens stors-
 ste Gran
 Paa sin Tidssalbers Dovre! lad den hellighvi-
 som hin, og underfuld, men mere rund —
 En Tempelskuppel mod et Kirkespiir —
 Udbryde paa vor Nutids Libanon,
 Som Melpomenes største Cedar! — Storm
 Og Torden, Livets Uveir, skaane
 Dens høitidsfulde Krone! Hiertets Saar
 Ei nage Marven i dens Stamme! Savn
 Af Livets Nødtørst aldrig bore sig
 Ind i dens stærke Nodder! — Gengang frist,
 Og lykkelig, ei blot af Muses, men
 Af Stiebnen blidt og husdeligen tilsmilt
 See Dannemark sin Digter, for omsonst
 Dets spildte Taarer kalder ham tilbage!

I am born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

I was born in America in 1840.

O the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

of the year of the first of the month of the year

